

Tư Hiệp Trinh Thám

Contents

Tư Hiệp Trinh Thám	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6: (h)	43
7. Chương 7	53
8. Chương 8	61
9. Chương 9	68
10. Chương 10	78

Tư Hiệp Trinh Thám

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, cường cường, niên hạ, trinh thám, 1x1, HEEdit: Sub. Mạc Tây Nam thật sự đã không còn cách nào d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-hiep-trinh-tham>

1. Chương 1

Edit: Sub

Mạc Tây Nam cảm giác bản thân càng ngày càng gay go, dâm ý của hắn đối với Trác Lâm đã từ mức độ sa đọa tinh thần đến mức độ thân thể.

Năm năm trước hắn chỉ mơ thấy mình ăn mặc tây trang đen ở bên trong giáo đường kết hôn, Trác Lâm một bộ áo cưới màu trắng, biểu tình lạnh nhạt đứng bên cạnh hắn. Cái mặt bằng sơn kia của Trác Lâm cùng với thực tế giống như đúc, lại như là bị ác ôn ép “Cưới” cướp đoạt dân nam đảng hoàng.

Tình cảnh nam nhân mặc áo cưới xác thực khiến cho Mạc Tây Nam tan vỡ vô cùng, nhưng không sánh được năm năm sau đó, ý dâm trong mộng bắt đầu từ phong cách lãng mạng chuyển hướng thành phong cách cấm - mười tám cộng.

Trong mộng hắn hóa thành dâm thú, nhe răng cười đem Trác Lâm đẩy ngã trên giường.

“Thả tôi ra...” Trác Lâm hơi thở hỗn hển giãy dụa.

Áo khoác màu đen bị cởi ra, cổ áo sơmi xám mở rộng lộ ra mảng lớn da thịt, nổi lên đốm ửng mê người.

” Kêu lên âm thanh khả ái như vậy, ai còn mồi gọi hơn a?” Mặt Tây Nam cười dâm dăng ngăn chặn y, ôm chặt lấy thân thể hơi gầy của y, dùng hàm răng mà gặm cắn xương quai xanh. Ma chường luồn vào trong vạt áo Trác Lâm giữ trò, ngón tay bất ngờ bóp lấy điểm nhỏ nhô lên trước ngực y, dùng sức xoa nắn.

“A A A...” Trác Lâm vịn vẹo eo, đầu vú mềm mại ở trong tay Mặt Tây Nam nhanh chóng ngạnh lên, sung huyết.

Hai chân ở trên drap giường bất an ma sát, Trác Lâm trong mộng của Mặt Tây Nam vừa ngại ngừng lại vừa miễn cưỡng, hoàn toàn không gặp được trên thực tế cái loại khí chất tao nhã cấm dục kia. Chỉ là thấy hấn ở trên giường loạn bắt, toàn thân Mặt Tây Nam liền gây rối không ngớt.

Hấn hai, ba cái liền lột sạch quần áo của Trác Lâm, thưởng thức y dưới ánh đèn mờ nhạt xinh đẹp lỏa thể.

Da thịt trắng nõn chảy ra tinh mịn mồ hôi, hai tay Trác Lâm co chặt ga trải giường, ngực đồng thời phập phồng lên xuống. Y nhắm nửa con mắt, bắp đùi thon dài hơi mở ra, dục vọng đã hiện ra hình dáng bán cương, hơi ngẩng đầu lên.

Nuốt một ngụm nước miếng, Mặt Tây Nam quỳ gối bên hai chân y, cúi đầu ngậm lấy phân thân của y.

“A a!...” Thân thể một hồi mãnh liệt run rẩy, Trác Lâm xấu hổ thở dốc, hai tay cắm vào giữa tóc Mặt Tây Nam, vô lực tóm chặt tóc hấn.

“Mỹ nhân, đừng lộn xộn~” Phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, Mặt Tây Nam đem bộ phận ẩm áp vào bên trong miệng, một hồi rồi một hồi phun ra nuốt vào.

Trác Lâm không ngừng kêu “A, a”, phân thân nóng rực rất nhanh ở trong miệng hấn trở nên cứng rắn lại ướt át. Chất lỏng trong suốt từ bên môi Mặt Tây Nam chảy ra, làm ướt gốc rễ phân thân rồi lại chảy càng sâu vào nơi bí ẩn giữa hai chân.

Miệng huyết khô ráo bị thấm ướt, Mặt Tây Nam tìm tòi, dùng đầu ngón tay thăm dò lối vào ẩm áp kia, đem hai đốt ngón tay chậm rãi đẩy vào.

“Không... Không được!” Trác Lâm thở hổn hển vịn vẹo phần eo, thân thể căng thẳng ngăn cản dị vật xâm lấn.

“Nói anh ấy, không nên lộn xộn mà ~” Mặt Tây Nam cười oán giận, tiếp tục dùng miệng cùng lưỡi phục vụ y. Khoái cảm ôn nhu từ bụng dưới chậm rãi tràn ra, thân thể cứng lại của Trác Lâm từ từ mềm yếu vô lực, liền để Mặt Tây Nam dễ như ăn cháo đem cả ngón tay vào trong cơ thể y thăm dò.

Bên trong Trác Lâm vừa nóng vừa chặt, Mặt Tây Nam nhấn nạy mà chậm rãi thăm dò, mở rộng. Nhờ ngón tay an ủi mà bên trong chặt chẽ khó khăn thả lỏng xuống, khiến đầu ngón tay khi xẹt qua một nơi sâu xa nào đó một cái, thân thể Trác Lâm bỗng nhiên nảy lên một hồi.

“Nơi này thoải mái phải không?” Khóe miệng lộ ra nụ cười ác liệt, Mặt Tây Nam thả bộ phận trong miệng ra, bắt đầu dùng tay công kích nơi yếu ớt nhất của Trác Lâm. Đẩy ngón tay ở trong cơ thể y chậm rãi trôi động, hoàn toàn không đụng chạm đến phân thân đang run rẩy, không ngừng phun ra từng tia dịch trắng đục một.

“A a... Không muốn — không nên đụng nơi đó...” Trác Lâm khóc nước mắt như rên rỉ, trên mặt tràn ngập vui vẻ cùng thống khổ giao tạp.

Hai tay y trói chặt trên ga trải giường, sợi tóc đen ngồn ngang rải rác trên gối.

Trên thực tế bên trong hai tròng mắt trong suốt đã tràn đầy sương mù.

Tư thái khiêu gợi như vậy khiến Mặt Tây Nam khô nóng khó nhịn, hấn đưa ngón tay lui ra, giơ một chân Trác Lâm lên, nâng hông của mình, thân thể chậm rãi đẩy mạnh về phía trước.

Bộc phát bộ phận đã cứng rắn từ lâu, chậm rãi vào bên trong cơ thể Trác Lâm

“A A A A...” Trác Lâm như hoảng sợ kêu lên, cứng đờ cong người lại. Mặt Tây Nam cúi người, đem một chân khác của y đến bên hông của mình, cánh tay xuyên qua khe hở giữa sau lưng Trác Lâm và ga trải giường, đem y ôm chặt vào trong ngực.

“Mỹ nhân, bên trong anh... Thật thoải mái a...” Phát ra ồ ồ thở rốc, hần tham lam gặm cắn cổ cùng sau tai của Trác Lâm, không ngừng ở trên người y nhún.

Trác Lâm suy nhược mà lắc đầu, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng đều không nói ra được, thân thể nóng bỏng tỏa nhiệt trong lòng Mạt Tây Nam không ngừng vận vẹo, run rẩy. Vị trí thân thể giao hợp phát ra tiếng mờ hôi dính nước, ở trong phòng yên tĩnh, nghe đến âm mỹ không thể tả, thân thể vui vẻ cùng thị giác khoái lạc song song kích thích, khiến cho Mạt Tây Nam càng ngày càng kích động, càng ngày càng phấn khởi...

Sau đó, Mạt Tây Nam cũng nhớ không rõ chính mình ở trong mơ có thoải mái đến bắn hay không, chỉ nhớ rõ mình khiến Trác Lâm đổi qua tư thế, dùng dùng dùng một cái đánh vào mông y, tiếp tục đặt y dưới thân tàn bạo mà chà đạp.

Mà Trác Lâm bị cầm cổ ở trong ngực cũng gợi cảm mê người, bị làm đến liên tục thở dốc.

“Ha... A a... Không muốn...” Ngực y kịch liệt đập phồng, toàn thân đều hiện lên màu phấn hồng đẹp đẽ, lông mi thật dài dính đầy lệ, không ngừng mà khóc lóc cầu xin Mạt Tây Nam buông tay...

Sáng sớm tỉnh lại, Mạt Tây Nam nhìn chất lỏng ướt trên drap giường, ưu thương nghĩ: Còn tiếp tục như vậy, qua không được mấy năm hần sẽ mơ mình và Trác Lâm ôm nhau đi siêu thị quá.

Đám ý trình độ như thế này, đã sớm không còn tính là sùng bái với hình tượng, mà là hạ lưu kinh nhờn rồi.

Nghĩ tới đây, Mạt Tây Nam có một loại xúc động muốn bóp chết chính mình.

Có người nói, toàn bộ hồ sơ án giết người trong phòng cơ quan chính phủ, có 70% đều là Trác Lâm giải quyết. Chuyện xưa của y lưu truyền trên phố cùng trên mạng, nắm giữ vô số fans, trang web Link-Join tư nhân mỗi ngày đều rầm rộ.

Trác Luân nghiệp vụ qua mạng khắp nơi trên thế giới, vụ án qua tay nhiều vô số kể, ngay cả hiệp hội trình thám nước ngoài cũng từng nhờ vả y. Hành tung của y trên thực tế không cố định, hầu như rất ít tư liệu có thể phác họa ra một hình tượng hoàn chỉnh, nhưng mà ở trên mạng, y tựa hồ như ở khắp mọi nơi.

Những người trên mạng đem Trác Lâm miêu tả thành một ngọn đèn sáng rọi sáng tội phạm trên thế giới, trong thế giới giả lập y tràn ngập mị lực thần bí, lại như một mình ở trong bóng tối cô độc hành hiệp.

Nhưng đây đều không phải nguyên nhân Mạt Tây Nam mê y.

Ở thời trung học cách hiện tại chín năm, bên trong nhà trọ của Mạt Tây Nam đã từng xảy ra một án thi thể nát vụn. Ngày ấy, bên ngoài hoa viên chôn khối xác nát chặt ních cảnh sát, cảnh khuyển (chó nghiệp vụ), người vây xem cùng ánh đèn xe cảnh sát xanh đỏ lập lòe, thế nhưng ký ức để Mạt Tây Nam lưu lại cũng chỉ có Trác Lâm.

Ở bên trong tiếng người náo động, chỉ có y trầm mặc, xa xa mà đứng một mình ven đường, mặt hơi vênh lên, như là cái gì cũng đều không nghe thấy.

Khi đó Trác Lâm thân thon cao gầy, mặc màu xám đen, hai tay dút trong túi. Về mặt y u buồn mà lạnh nhạt, lông mày cau lại. lẳng lặng mà nhìn bầu trời.

Cặp mắt đen kịt kia giống như muốn xuyên qua màu xanh lam gần như trong suốt, phóng tầm mắt tới thế giới mà bất kì ai cũng không nhìn thấy.

Mạt Tây Nam cách một con đường kinh ngạc mà nhìn y năm giây.

Từ nay về sau, liền không có người nào có thể thay thế được địa vị của Trác Lâm ở trong lòng hần.

Tư cách biết Trác Lâm đã là chuyện của hồi lâu sau, khi đó Mạt Tây Nam đã từ thiếu niên thương xuân thu buồn trưởng thành thanh niên dung tục nông cạn, năm đó Đài Loan tràn ngập trào lưu nhất kiến trung tình chỉ khiến cho hần cảm thấy chua.

Mà tại bối cảnh khối xác đầm máu, so với một mặt đơ băng sơn nam mới biết yêu, càng khiến cho hần xác định đầu của mình nhất định là có chỗ nào đó không bình thường.

Xác thực, đem một người so với mình lớn tuổi hơn, cùng giới với mình, xa lạ, xem trình thám cùng tội phạm thế giới đấu tranh chính nghĩa là đối tượng tâm ý, Mạt Tây Nam cảm thấy trên thế giới sẽ không có người nào so ra biến thái hơn hẳn.

Thế nhưng, hẳn thật sự không nghĩ tới muốn đem những tâm ý kia biến thành hành động, hẳn là một người tốt có đạo đức.

Nếu như ông trời lại cho hẳn một cơ hội, hẳn nhất định sẽ không ở ngày thứ bảy kia từ bỏ cái giường mình yêu nhất, ngàn dặm xa xôi bộ hành (đi đường bộ) đi đưa bản thiết kế cho khách.

Như vậy hẳn sẽ không ở thời điểm chờ đèn xanh bên đường, bị một cái xe đạp từ phía sau đụng phải chống vó.

Thực chất để mà nói, xe đạp cũng không có đụng vào hẳn. Ngay trước khi người và xe chạm nhau một phần ngàn giây, Mạt Tây Nam cảm thấy sau đầu sinh gió. Phản xạ thần kinh thúc đẩy hẳn nghiêng người né, thân thể xoay chuyển hướng về một bên khác tránh thoát.

Đạp vào mi mắt là hình ảnh chẳng khác nào pha quay chậm, thân thể đồng thời hướng về bên cạnh tránh thoát, hẳn nhìn thấy một cái xe đạp tại vị trí cách mình không tới một cm xẹt qua, mạnh mẽ đâm vào cột điện.

Ba chuyện sau đó, hầu như cùng lúc xảy ra ở trong nháy mắt.

Xe đạp vang một tiếng ngã trên mặt đất.

Một người đàn ông mặc áo gió màu đen chân dài vượt mớ, từ trên xe nhảy xuống, lùi về phía sau vài bước giữ vững thân thể.

Mà Mạt Tây Nam thì lại ngã cái chống vó.

Sau đó, hẳn liền nhìn thấy một khuôn mặt Trương Thương đẹp mắt, cùng lúc làm cho Mạt Tây Nam miệng mở thành hình trứng vịt.

Đối lập với khiếp sợ của Mạt Tây Nam, Trác Lân vẫn một mặt u buồn mà lãnh đạm như cũ.

Hắn nhíu mày cúi đầu, nhìn xe đạp ngã trên mặt đất, nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Đó là một cảnh tượng quỷ dị không có cách nào dùng lời nói mà hình dung được — trên đường phố náo động, Mạt Tây Nam ngồi dưới đất ngửa đầu há to miệng, Trác Lân u buồn lạnh nhạt cúi thấp đầu, giữa hai người là một chiếc xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên đất.

Mạt Tây Nam đại não dĩ nhiên kịp thời.

Lúc này xa xa truyền đến tiếng còi cảnh sát đến thê thảm, một xe cảnh sát lóe đèn hiệu xanh đỏ giao nhau từ một đầu đường khác giống như phát rồ mà xông lại. Xe cảnh sát quẹo gấp, xuyên qua đường cái đổ lại trước mặt Trác Lân, bánh xe phát ra tiếng ma sát chói tai.

“Trác Lân! Cậu còn đứng đó làm gì? Nhanh tới hiện trường a!”

Thô lỗ gầm rú bùng nổ bên tai Mạt Tây Nam, đồng thời cửa xe cảnh sát bị một cước đá văng.

Người phát ra tiếng gầm rú là một vị đại thúc mặt đầy râu tua tủa, Mạt Tây Nam nhìn ra hẳn ước lượng đã hơn bốn mươi tuổi.

“Lại va vào người? Gọi cậu không muốn cưỡi xe đạp! CMN cậu con mắt cùng lỗ tai sinh trưởng ở nơi nào!?” Nhìn thấy tình cảnh ven đường, đại thúc cảnh sát táo bạo vò tóc một hồi.

Từ trên xe nhảy xuống, hẳn từ một bên xe khác vòng lên trên lối đi bộ, một phát nâng cái xe đạp nghiêng lệch lên, dùng sức nhét vào buồng sau xe.

Trác Lân vẫn không nói một lời, yên lặng mà nhìn nơi xe đạp nguyên bản ngã xuống, một bộ dáng vẻ hờn ở trên mây.

Mãi đến tận khi bị ép buộc nhét vào buồng sau xe, xe đạp phát ra tiếng kim loại vỡ nát thê thảm, y mới như vừa tỉnh giấc chiêm bao, xoay người liền hướng vào trong xe cảnh sát.

Động tác xoay người cầu y không chút do dự, tựa hồ căn bản không thấy trên đất còn có người ngồi. Mạt Tây Nam rất là khiếp sợ, không chút nghĩ ngợi liền bò bò tới nắm lấy góc áo y.

(Sub: Chưa gì mà đã thấy bé Nam giống cún của tiểu Trác rồi)

“Này này này này! Anh... Anh liền đi như thế? Tôi phải làm sao bây giờ!”

Cái mông hạ trên xi măng đau đến giống như suất thành tám lo liệu, huống chi người gây ra họa lại là thần tượng mình nhớ thương.

Tuy rằng ở tương lai không xa, Mạt Tây Nam sẽ vô cùng hối tiếc ngày hôm nay đã cử động, thế nhưng vào lúc này, hấn về tình về lý đều sẽ không để cho Trác Lâm chạy như vậy.

Cặp mắt hồ hững quét lại đây, trông mắt màu đen kịt thâm thúy khiến trái tim Mạt Tây Nam nhất thời ngừng đập một giây.

Trác Lâm nhìn hấn...

Trác Lâm nhìn hấn!

Đây chính là Trác Lâm sống sờ sờ a, không phải số liệu giả lập trên mạng, cũng không phải hình vẽ trên mặt phẳng, càng không phải mộng cảnh tình dục hư huyền mờ ảo. Đây là bản thể Trác Lâm 3D, sẽ động, sẽ đi, sẽ hô hấp, sẽ nói, Trác Lâm người thật!

Mạt Tây Nam không có cách nào hình dung tâm tình của chính mình vào giờ khắc này.

Thế nhưng bản thể Trác Lâm 3D, tựa hồ so với bản 2D không khác nhau gì cả.

Con mắt sau khi dừng ở trên người Mạt Tây Nam, y liền không nhúc nhích. Bên dưới lông mi dày, cặp mắt đen kịt sâu không thấy đáy, khiến cho Mạt Tây Nam bị trợn có chút sợ hãi.

“Còn đứng ngốc ở đó làm gì! Dẫn hấn cùng lên xe a!” Chỗ tài xế ngồi, tiếng hô của đại thúc cảnh sát lại truyền tới, ” Trước tiên tới hiện trường, rồi đưa hấn đi bệnh viện kiểm tra. Biện pháp giải quyết sau khi va người tôi chỉ ít nói cho cậu năm lần, CMN cậu đến cuối cùng có nhớ lại trong đầu hay không?”

“... Nha.”

Hoàn toàn không thèm để ý đến dáng vẻ nổi trận lôi đình của đại thúc cảnh sát, Trác Lâm gật đầu một cái.

Tiếp theo, y một phát tóm chặt cả vạt của Mạt Tây Nam, đem hấn từ trên mặt đất kéo lên.

“Ngao!”

Cái cổ Mạt Tây Nam bị cà vạt ghì lại hét thảm một tiếng, liền lập tức bị Trác Lâm thô lỗ ném vào ghế sau xe.

Đầu va vào cửa sổ xe, đau đến nổi mắt nổi sao Kim.

Mà khi Mạt Tây Nam liếc mình xoa cái cổ cùng đầu, đại thúc cảnh sát giẫm chân ga, kéo còi cảnh sát, lần thứ hai điên cuồng xông lên phố lớn.

Ở trong xe bị qua lại đến ngã trái ngã phải, Mạt Tây Nam trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia mây đen.

Hấn, đến tốt cùng là có nên hay không lên cái xe cảnh sát này?

Chỗ xe cảnh sát cần đến là một nhà trọ, nhà lầu cao mười mấy tầng ướt đầm dề, năm đến bảy tầng đã là một mảng cháy đen.

Đường cảnh giới màu vàng ngăn trước cửa, tiêu phòng xa còn đứng ở dưới lầu không hề rời đi. Quần chúng vây xem tập nập, Mạt Tây Nam vốn cũng có thể là một thành viên trong đám người, nhưng nhờ phúc của Trác Lâm, hấn lần đầu tiên đích thân tới “Nơi phát hiện vụ án”.

Như là quên bên người còn có một người, Trác Lâm vừa xuống xe liền hướng bên trong nhà trọ đi tới. Hai cái chân dài bước nhanh chóng cùng lúc, y lại còn có thể duy trì động tác hai tay đút ở trong túi.

Lúc trước dấp dấp chậm chạp của y khiến cho Mạt Tây Nam sản sinh ảo giác, cho tới hiện tại chạy bộ bước nhỏ mới có thể đuổi kịp y.

Cảnh sát đại thúc râu mép tựa hồ đang ở phía sau của bọn họ điên cuồng hét lên gì đó, nhưng Mạt Tây Nam không quan tâm.

Thang máy dừng mở, hai người một trước một sau xông lên, Trác Lâm bồn thượng (đi dạo?!) nằm tầng hành lang, Trong khu dân cư đông chuyển tây quật rắc rối phức tạp, Mạt Tây Nam ngơ ngác ngác theo sát phía sau y.

Mấy giây sau, bóng người màu đen của Trác Lâm bỗng nhiên đứng im.

Không kịp phanh lại, Mạt Tây Nam tàn nhẫn mà đâm vào trên lưng y, sống mỗi truyền đến một hồi đau nhức.

“Mẹ kiếp, anh liền không nói trước một tiếng dừng lại à!” Mạt Tây Nam xoa mũi phiền muộn oán giận, nhưng Trác Lâm ngay cả nhìn cũng không nhìn hấn một chút, tựa hồ hoàn toàn đem hấn xem là không khí.

Nhìn chăm chú tình cảnh bên trong gian phòng, đôi môi mỏng manh của y vung lên một độ cong.

“Người vì phóng hỏa chết hai tên. Một tên giết một tên khác, sau đó phóng hỏa tự thiêu... Ừm, phương thức tự sát vô cùng thú vị.”

“Anh nói chuyện với ai vậy?” Mạt Tây Nam tò mò từ sau lưng của y thò đầu ra.

Nhưng trước mắt không có một bóng người, chỉ có mấy cái đường cảnh giới màu vàng ngăn cửa.

Hoàn toàn không có phản ứng với ý tứ của Mạt Tây Nam, Trác Lâm khom lưng lướt qua đường cảnh giới, bước chân dài đi vào gian phòng.

Diện tích bên trong nhà trọ không lớn, tràn ngập mùi khét nồng nặc, tất cả mọi thứ hầu như đã bị đốt thành cháy đen, Trong phòng khách không có thi thể, tới gần vị trí gần sô pha, trên sàn nhà vẽ hai cái hình người.

“Người chết là một nam một nữ, tuổi từ hai mươi lăm tuổi đến ba mươi, nam thân cao một mét bảy mươi tám cm, nữ thân cao...” Chăm chú nhìn hình hai người kia lăm bầm lầu bầu, Trác Lâm đột nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Mạt Tây Nam: “Đều nhớ kĩ chưa?”

“A? Anh, anh nói cái gì? Mùi khét?” Mạt Tây Nam đang bị mùi khét khắp phòng hun đến đầu óc choáng váng, căn bản không nghe thấy Trác Lâm.

” Vì lẽ đó tôi mới vừa nói qua, cậu đều không nhớ?” Trác Lâm nhú mày.

“Tại sao phải nhớ?” Mạt Tây Nam hỏi ngược lại.

Trông mắt màu đen kịt chăm chú nhìn hấn, lặng im hai giây, Trác Lâm từ trong túi lấy ra một nhánh bút chì cùng một bản ghi chép.

“Viết đi.”

Hấn tiện tay đem đồ ném cho Mạt Tây Nam, cũng mặc kệ đối phương có tiếp được hay không, liền tự nhiên xoay người, bắt đầu đi dạo trong phòng.

Mạt Tây Nam đầu óc mơ hồ, hấn cầm lấy giấy cùng bút đứng ngốc tại chỗ, đột nhiên nghe thấy cười nhạo nhẹ nhàng từ sau lưng truyền đến, thanh âm đè thấp nường theo đối thoại.

Nói chuyện tựa hồ là hai nữ cảnh sát trẻ.

” Trợ thủ mới?”

” Là hấn.”

“Người thứ mười hai?”

“Không, người thứ mười ba”

” Đánh cược xem hần có thể kiên trì được bao lâu?”

“Nửa tháng, tôi cược một trăm đồng.”

“Tôi cược hai trăm, một tuần.”

Mạt Tây Nam rất muốn đi tới giải thích một chút, hần chỉ là một người qua đường vô tội. Nhưng còn chưa kịp mở miệng, âm thanh Trác Lân liền từ phía trước truyền tới.

“Nơi phóng hỏa chính là gian phòng khách này, người phóng hỏa tung xăng ở trên bàn trà cùng thảm sofa, sau đó dùng bật lửa nhen lên. Lửa cứ thế từ thảm lan tràn đến sofa, máy truyền hình, rèm cửa sổ... Sau đó toàn bộ phòng khách, mãi sau là cả nhà.”

Tốc độ nói của Trác Lân rất nhanh, Mạt Tây Nam điều động toàn bộ cơ quan toàn thân, mới miễn cưỡng đem lời y nói hoàn toàn nhớ kỹ.

Chờ viết xong chữ cuối cùng, hần mới phát hiện ra không đúng.

Hần... Hần đang làm gì đó? Hần là người vô tội qua đường a, tại sao lại làm cái loại việc của trợ thủ mới làm thế này!

“Tôi, cái kia...” Hần muốn biểu tình một hồi nghi hoặc, nhưng vừa mới mở miệng, Trác Lân liền bỗng nhiên xoay người kéo cả vật hần lại, đem hần ra khỏi gian phòng.

“Khắc khắc? Khắc khạch khạch?... Anh...Anh lại muốn làm gì?” Mạt Tây Nam ỨC ĐẾN ĐỎ CẢ MẶT.

“Thăm dò hiện trường đã xong xuôi, về nhà suy nghĩ.” Trác Lân cũng không quay đầu lại nói.

Đi ra khỏi nhà trọ, sắc trời cũng đã mờ tối.

Trác Lân chậm rãi đi trên lối đi bộ, hai tay vẫn như cũ duy trì động tác cầm ở trong túi. Mà Mạt Tây Nam không nói một lời theo sát phía sau hần, hoàn toàn không rõ cái tên này dự định làm gì.

“Này... Tôi nói...” Mắt thấy sắc trời càng ngày càng mờ, hần rốt cuộc không nhận được mở miệng.

“Cái gì?” Cảm ơn trời đất, lần này Trác Lân cuối cùng cũng không coi hần thành không khí.

“Anh... Còn nhớ chính mình vừa nãy đụng phải tôi?”

“Nhớ.”

“Cái kia... Không đi bệnh viện?”

Nghe thấy Mạt Tây Nam, Trác Lân chậm rãi dừng bước.

Y xoay người, môi mỏng nhếch lên.

Tròng mắt đen kịt chậm rãi đảo qua toàn thân Mạt Tây Nam, cuối cùng dừng lại trên mặt của hần.

Cái ánh mắt bình tĩnh thâm thúy kia, lại để cho Mạt Tây Nam bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Hần lấy dũng khí nhìn lại Trác Lân, mà Trác Lân cũng không nói một lời mà nhìn hần. Hai người liền ở trên lối đi bộ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, người đi qua đường hướng về họ dồn dập quăng tới ánh mắt khác thường.

“Vừa nãy, cậu lấy tốc độ Tứ Công đi*, dọc theo người đông tây mà cất bước.” Qua vài phút, Trác Lân mới chậm rãi mở miệng.

(* Ta hiểu ở đây ý nói là tốc độ đi như Tứ Công, còn Tứ Công đi như thế nào thì ta không biết.)

“... Có thể.” Mạt Tây Nam mở miệng gật gù, phương thức nói chuyện của Trác Lân phi thường quái dị, nhưng hần trong lúc nhất thời nói không ra là không đúng nơi nào.

“Mà xe đạp của tôi vận tốc 20 km cùng đi hướng cậu đi, từ phía sau 45 độ va chạm cậu. Ngay trước đó, cậu đã né tránh, thân thể trượt dọc theo hướng, đồng thời lấy tốc độ rất nhanh hạ xuống mặt đất,” Trác Lân tiếp tục chậm rãi nói, “... Mà những động tác này tạo thành lực xung kích, cũng không đến nỗi tổn hại tới

một nam tử trưởng thành – vì lẽ đó kết luận thứ nhất là, tôi không có đụng vào cậu, kết luận thứ hai là, cậu không cần đi bệnh viện.”

Mạt Tây Nam hơi hé miệng, đầu óc trống rỗng.

“Như vậy, tổng hợp hai kết luận trên, tôi có một vấn đề. Vậy thì... Cậu rõ ràng không bị thương, tại sao lại muốn dây dưa với tôi?”

Ngữ khí của Trác Lâm yên tĩnh mà bình trực, không mang theo một tia cảm xúc. Nhưng thân thể Mạt Tây Nam đã bắt đầu rét run cứng ngắc, thật giống như có một chậu nước lạnh chậm rãi giội từ đầu đến chân.

Kỳ thực sau năm phút bị ném vào xe cảnh sát, cái mộng của hắn đã không còn đau. Nhưng là khóe mắt liếc đến Trác Lâm ngồi bên cạnh mình, trong nháy mắt, mấy ý niệm như “xuống xe”, “rời đi” ở trong đầu hắn biến mất một cách hai tạnh (kiểu như một đi không trở lại, sạch sẽ không vướng bận?!).

Sau đó, con mắt của hắn lại tựa như cao su dính trên người Trác Lâm, lại không đi ra khỏi.

Thời điểm fans nhìn thấy tâm nghi thần tượng bùng nổ, tương tự như tinh thần thất thường yêu thương điên cuồng, Trác Lâm có thể hiểu ư?

Hiển nhiên là không thể.

Bởi vì sau khi nói xong, y vẫn thật chậm chậm mà nhìn Mạt Tây Nam, ánh mắt lạnh lẽo dò xét so với đối mặt với tội phạm không khác biệt gì. Mạt Tây Nam cảm nhận vô cùng rõ ràng Trác Lâm hoài nghi hắn, có thể nói đối với tên trinh thám này tất cả người trên thế giới cũng chỉ có hai loại “khả nghi” và “không khả thi”...

Hắn bắt an xoa xoa hai tay, muốn kiếm cho mình lý do thoát thân thích hợp. Hai người ở trên đường cái mắt to trừng mắt nhỏ, mang tới càng nhiều tầm mắt ngờ vực của người qua đường.

Đúng lúc này, trong hẻm nhỏ ven đường truyền đến một tiếng rống to.

“Tìm được tên tiểu tử thú kia rồi! Lần này đừng để hắn tiếp tục chạy!”

Mạt Tây Nam ngẩn người, vừa quay đầu liền thấy năm tên đại hán tử từ trên ngõ hẻm lao ra, từ năm góc độ khác nhau đánh tới phía Trác Lâm.

Trác Lâm không phòng bị, Mạt Tây Nam đương nhiên cũng không.

Hắn chỉ có thể kinh ngạc mà nhìn một đoàn hỗn loạn trước mắt, nương theo tiếng thân thể nặng nề va chạm.

Mấy giây sau, năm tên năm phương hướng quần lấy tứ chi Trác Lâm, đem y chặt chẽ vững vàng đè xuống đất.

Đối với bọn đại hán hung thần ác sát, Trác Lâm vẫn là vẻ mặt nhẹ như mây gió. Y thậm chí còn có lòng thanh thần hướng về phía Mạt Tây Nam đang ngốc lăng khê mỉm cười, dùng âm thanh hòa hoãn an ủi hắn.

“Đừng sợ, không có chuyện gì.”

(Sub: làm như đồ trẻ con ấy:))

“Anh... Anh vậy mà còn có dáng vẻ không có chuyện gì?” Mạt Tây Nam chấn kinh.

(chấn kinh: bị shock)

“Thật sự không có chuyện gì, bọn họ chỉ đến đòi tiền thuê nhà thôi.”

“... Tiền thuê nhà?”

“Chính là một đồng bên cạnh cậu này.”

Trác Lâm nói, tầm mắt hướng về di động bên phải. Con mắt Mạt Tây Nam không tìm được cùng hắn đồng thời di chuyển, sau đó nhìn thấy một loạt hàng rào sắt ven đường.

Cách hàng rào sắt, hắn nhìn thấy hoa cỏ khô héo đầy đất, bên cạnh hoa cỏ có một phòng ở đen cũ kỹ.

Ở trong bóng đêm buông xuống, phòng ở cũ kỹ có vẻ đặc biệt âm u, khiến cho sau lưng Mạt Tây Nam một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng mấy phút sau, hần lấy dũng khí, một cước đá văng cửa sắt đi vào trong nhà Trác Lâm. Bởi vì Trác Lâm lầm bầm “khất nợ tiền thuê nhà bởi vì không tìm được thẻ ngân hàng”, mà bằng mấy canh giờ ở cùng Trác Lâm Mạt Tây Nam hiểu rõ, hần rất hoài nghi cái tên này đến cùng là có thể dựa vào sức lực bản thân mà tìm được thẻ ngân hàng hay không.

Quả nhiên là không thể.

Bởi vì khắp nơi trong phòng bừa bộn.

Trong nháy mắt bước vào phòng, Mạt Tây Nam còn tưởng mình lạc đường đến bãi đổ rác.

Có tới gần trăm nghìn thư tịch chất đầy trong phòng khách, notebook, quần áo, vật dụng... Trên gò núi rác rưởi thậm chí còn bày một bồn hoa, mầm cây nhỏ xanh mướt khỏe mạnh bên trong nở rộ, khiến cho Mạt Tây Nam quả thực đỡ khóc đỡ cười.

(Sub: tôi cũng đến quy.)

Hần lần đầu biết đến gian phòng ” Tã* đến nỗi không cách nào thu dọn” rốt cuộc là như thế nào.

(* nguyên văn là tạng)

Trác Lâm ưu sầu mà nhìn một góc rác rưởi, tiện tay kéo lấy tay áo của Mạt Tây Nam, giơ chân dài lên dùng mũi chân vẽ một vòng tròn lớn: “Ồ vùng này, chúng ta tìm xem.”

“...” Mạt Tây Nam không nói gì, táo bạo mà vò tóc một hồi.

Nấu như cùng với Trác Lâm là người xa lạ bèo nước gặp nhau*, hần nhất định đã sớm đem người này hung hăng dưng lại, lại đạp lên hai chân, cùng hần bye bye.

(* ý nói tình cờ mà gặp)

Nhưng đây là Trác Lâm a... Là Trác Lâm mà mỗi buổi tối ở trong mơ hần “như vậy” ” như vậy” a!

Mạnh mẽ cắn răng một cái, Mạt Tây Nam một người vào trong đồng rác.

Hoàn chương 1

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (“ ”)

Sub: Vì truyện này là Sub bán quá mới làm và làm một mình nên không thể đảm bảo tuần nào cũng ra được chương mới nên vì lý do đó đừng bạn nào hỏi lịch up chương mới nhé! Sub khuyên các bạn nếu không thể kiên nhẫn chờ đợi thì cứ bookmark vào để Sub hoàn xong rồi hăng đọc. Cơ mà cứ yên tâm, không thể hứa về tốc độ nhưng Sub hứa sẽ lấp hố này một cách hoàn thiện nhất. Nhân tiện có bạn nào muốn làm bộ này cùng mình không?! Nếu có thì để lại cmt hoặc liên hệ page của nhà để cùng hợp tác nhé!! Love mấy nàng~

2. Chương 2

Edit: Sub

Sau nửa giờ, Mạt Tây Nam mồ hôi đầy đầu từ ngọn núi rác chui ra. So với hần chặt vật, thì Trác Lâm lại ưu nhã ngồi trên sô pha, hai chân thon dài vắt chéo, tay phải chống cằm. Hần trầm mặc chăm chú nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lông mi dài ngoài bóng tối rất đẹp, ánh đèn huỳnh quang màu trắng phả vào người, đẹp như được điêu khắc.

Mạt Tây Nam nhìn một giây, ý nghĩ oán giận cùng tức giận chửi mắng vừa nãy, tất cả đều quên đến một căn hai tịnh.

“Chuyện lấy khoản cũng xin nhờ cậu.” Liếc bóp tiền trên tay Mạt Tây Nam một cái, Trác Lâm lạnh nhạt nói.

” Chuyện như vậy tại sao cũng phải nhờ tôi!?” Mạt Tây Nam nhất thời giận dữ, đột nhiên từ trong núi rác nhảy đến.

“Dành thời gian, người đòi nợ còn ở bên ngoài.”

“CMN anh hỏi một đằng trả lời một nẻo a!”

“Không quan trọng lắm, thẻ ngân hàng của tôi đều không có mật mã.”

“...”

Nhìn khuôn mặt tĩnh lặng như nước của Trác Lâm, Mạt Tây Nam thực muốn tan vỡ. Mỗi một câu nói, mỗi một chữ của Trác Lâm đều tràn ngập trống đánh xuôi kèn thổi ngược, làm cho Mạt Tây Nam ngay cả mắng người cũng không biết nên từ nơi đâu mà ngoạm ăn.

Huống chi, tiền trong ví nơi tay hắn nhét đầy bảy, tám tấm thẻ VIP vàng, kẹp tóc ngân hàng là ngay cả xem một chút tim cũng đập nhanh hơn tên phi. Mạt Tây Nam biết những thẻ tín dụng này đều thông dụng toàn cầu, tiêu hao vô thời hạn, lúc cần thiết còn có thể coi như là thẻ căn cước và hộ chiếu.

Mà mấy cái thẻ phồng tay từ trong miệng Trác Lâm đều đã biến thành ” thẻ ngân hàng không có mật mã”.

Thời đại này, đại trình thám đều có tiền như vậy à!?

Không, phải nói là Trác Lâm căn bản không có cảm giác với tiền, khả năng này tương đối cao.

“Thế nhưng... Ít nhất cũng phải thiết lập một lớp bảo mật chứ...” Mạt Tây Nam đỡ trán.

“Thiết lập một mật mã hữu hiệu cần mất mấy giây, tôi không có hứng thú đem trí tuệ tiêu hao vào mấy chuyện vô nghĩa,” Trác Lâm tỉnh táo giải thích, lại bỏ thêm một câu, ” Dành thời gian, người đòi nợ sắp thiếu kiên nhẫn rồi.”

“... Thật mẹ nó thua anh!”

(Sub: tôi cũng thua rồi, thua đo ván luôn rồi ;D)

Cảm thấy nếu nói thêm dù một giây nữa, chính mình sẽ bị Trác Lâm làm cho điên mất, Mạt Tây Nam vò mạnh tóc, đập cửa lao ra khỏi nhà.

Trong nháy mắt đá cửa, hắn nghe thấy một tiếng vang thật lớn truyền từ phòng khách, thế nhưng hắn hoàn toàn không có hứng thú xác nhận Trác Lâm đang giở trò quỷ gì.

Lại qua nửa giờ, Mạt Tây Nam thành công lấy khoản. Hắn đuổi những tên đại hán theo đuôi hắn đi, lại thuận tiện mua một ít đồ dùng thanh khiết từ siêu thị. Đây đương nhiên không phải giả công tể tư*, hắn không phải người như vậy, ở trên đường suy nghĩ rất lâu, hắn vẫn quyết định làm người tốt đến cùng, giúp Trác Lâm dọn dẹp căn phòng một chút.

(* lấy việc tư giả việc công)

Tuy rằng không biết làm sao mà tên này lại biến nhà mình thành như vậy, nhưng dù sao Mạt Tây Nam cũng sùng bái Trác Lâm nhiều năm như vậy, cảm tình vẫn là rất thâm hậu. Lại nói hắn ở trong mơ cũng đối với Trác Lâm làm rất nhiều việc quá phận, giúp y thanh lý gian phòng, cũng có thể giảm bớt một chút cảm giác tội lỗi.

Có điều...

Phóng tầm mắt tới cái nhà âm trầm kia, Mạt Tây Nam không khỏi nhếch miệng nở nụ cười. Không nghĩ tới đời này hắn còn có thể nhìn thấy Trác Lâm sờ sờ sống, thực sự là chó ngáp phải ruồi a... Nếu như Trác Lâm có thể để cho hắn hôn một chút, không không, coi như là để hắn sờ tay một chút, Mạt Tây Nam đời này cũng không tính sống uống phí.

Nếu như là số may, hắn liền có thể sẵn tới cơ hội mò tay đem Trác Lâm kéo vào trong lòng ngực của mình, sau đó... Khả khả khả hắc...

Bất tri bất giác liền rơi vào trong ảo tưởng hạ lưu, Mạt Tây Nam chậm rãi mỉm cười liền biến thành dâm đãng cười.

Thế nhưng hạnh phúc dâm đãng cười cũng không duy trì bao lâu, trong nháy mắt đá văng cửa nhà Trác Lâm, nụ cười Mạt Tây Nam liền cứng nhắc ở trên mặt.

Bởi vì ánh vào mắt hắn, là đầu của Trác Lâm.

Có vẻ như không cẩn thận kiếm được giá sách, Trác Lâm cả người đều bị chôn bên trong đồng sách, chỉ chừa một cái đầu ra bên ngoài. Quy mô núi rác nguyên bản càng trở nên to lớn hơn, tình cảnh kia muốn có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

Mạt Tây Nam trợn mắt ngoác mồm, hẳn lúc này mới ý thức được lúc mình rời nhà, nghe được tiếng nổ kia là xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy Mạt Tây Nam trở về, Trác Lâm bị núi sách chôn tỉnh táo hướng hắn gật đầu một cái: “Cậu đã trở về, mau đưa tôi ra khỏi đây đi.”

Mạt Tây Nam một trận thoát lực: “Anh... CMN anh cũng không phải trẻ con! Tự mình không bò ra được sao!?”

“Bởi vì tôi biết cậu nhất định sẽ trở về, vì lẽ đó tôi không muốn đem khí lực tiêu tốn vào việc không có chút ý nghĩa nào,” Trác Lâm tỉnh táo giải thích, còn nói, “Mặt khác, từ lúc đầu chúng ta gặp gỡ cậu đã nói ba lần ” mẹ nó“, tôi hi vọng cậu có thể thay đổi cách nói chuyện thô lỗ của mình.”

“Cách nói chuyện cần thay đổi chính là anh đấy!” Mạt Tây Nam tức đến muốn lật bàn, trên thế giới thực sự có người da mặt dày như vậy sao?

(Sub: Có chứ, trước mặt anh đấy, hé:D)

Không...Không đúng, rất hiển nhiên, Trác Lâm căn bản không ý thức được bản thân có chỗ nào không đúng.

Cảm thấy dù có tức giận cũng là đàn gảy tai trâu, Mạt Tây Nam chỉ có thể nhịn tức, đem Trác Lâm từ đồng rác kéo ra ngoài.

“Nếu như anh không ngại, tôi sẽ thuận tiện thay anh quét dọn gian phòng một chút.” Hắn trầm giọng nói.

” Tùy ý đi.” Trác Lâm thoát thân từ đồng rác nhún nhún vai, lại chuẩn bị hướng về phía sofa ngồi

“Không cho phép ngồi xuống!” Mạt Tây Nam hét lớn, “Đi theo phía sau tôi! Lão tử hôm nay muốn dạy anh, đến cùng là phải đối xử với nhà mình ra sao!”

Âm thanh lớn có vẻ khiến Trác Lâm sợ, hắn quay đầu lại nhìn một lúc, tuy rằng không gật đầu, nhưng cũng không tiếp tục đi đến sofa.

Tình cảnh sau đó, đại thể chính là Mạt Tây Nam nổi trận lôi đình quét tước gian phòng, mà Trác Lâm không nói tiếng nào đi theo phía sau hắn, hai tay vẫn như cũ đút trong túi tiền áo khoác.

Mạt Tây Nam chính là cỗ vệ sinh thời đại, sau khi tốt nghiệp lại qua cuộc sống một mình sinh hoạt, ở phương diện quản nhà rất có kinh nghiệm. (chém ~). Bởi vì ở phương diện này thực sự quá chuyên nghiệp, mắt thấy nhà Trác Lâm dơ bẩn hẳn quả thực muốn tức điên –

Phòng bếp tích đầy khói dầu, bột mì cùng bột giặt quần áo chồng vào nhau.

Xốc điện oa lên, bên trong nhét hai cái khăn quàng cổ.

Trên ban công, trong hồ cá không phải nước mà là axit sunfuric*.

(* H₂SO₄: là dd axit thường dùng làm dd dẫn điện trong mấy cái bình ac quy, là cái dd mà không động vật bình thường nào sống được trong đấy)

Mở phòng ngủ của Trác Lâm, lúc nhìn thấy bát tất cùng với sách phong bì nhét chung một chỗ, Mạt Tây Nam rốt cục không nhịn được gầm rú lên.

“CMN lúc anh làm việc thì không thể học tập một chút thường thức à!?”

“Chết ở trong đồng rác có vui không?”

“Sinh hoạt thương tàn chẳng có chút thời thượng nào cả!”

Trác Lâm từ đầu đến không nói tiếng nào, mãi đến khi Mạt Tây Nam hùng hùng hổ hổ đạp lên cái ghế duy nhất trong phòng ngủ, y mới sâu kín mở miệng.

“Cậu...”

“Tôi làm sao!? Anh có ý kiến?”

Không nghĩ tới Trác Lâm còn dám nói chuyện, Mạt Tây Nam táo bạo vừa quay đầu lại. Ngay sau đó, môi liền bị một vật mềm mại dán sát vào.

Mạt Tây Nam ngốc lảng hai giây.

Oahh –

Núi lửa bạo phát, trước mắt trống rỗng.

Qua vài giây, Trác Lâm mới rời miệng khỏi môi hắn, cau lại lông mày mang theo một tia không thoải mái.

“Cậu ồn ào quá.” Y cau mày nói.

“...” Mạt Tây Nam khẽ nhếch miệng, hai cánh môi kịch liệt run rẩy.

Cho rằng hắn muốn nói chuyện, Trác Lâm lại một lần nữa hôn lên.

Trong tích tắc trước khi đôi môi chạm nhau, Mạt Tây Nam rốt cục cũng khôi phục lý trí, hắn đẩy Trác Lâm ra, run rẩy che lại miệng lùi về sau vài bước.

“Anh anh anh... Anh đang làm gì!” Hắn khiếp sợ đến nỗi trên mặt không còn màu máu.

“Không làm gì cả, không cho cậu nói chuyện mà thôi.” Trác Lâm thần thái tự nhiên trả lời.

” CMN ai khiến người ta không nói chuyện lại... lại... hôn môi!”

” Chỉ là đúng dịp dùng miệng thôi.”

“Lẽ nào anh hơi hơi dùng tay sẽ chết à!”

“Kể cả cậu có nói vậy cũng không kịp,” Trác Lâm thở dài, “Có điều, tôi hình như lý giải được nguyên nhân hắn muốn giết cô ấy.”

“Cái gì?” Mạt Tây Nam đầu óc mơ hồ.

“Cậu có ghét tôi không?” Trác Lâm hỏi ngược lại.

“A...” Mạt Tây Nam nhất thời đại não lại ngưng hoạt động*, “Không... Không thể nói là ghét...”

(* nguyên văn là làm cơ)

“Vậy, yêu thích tôi không?”

“Cái này...”

“A, dường như yêu thích, lại dường như chán ghét, thật giống yêu, rồi lại chen lẫn hận, tình cảm của con người thật thú vị a!” Nhìn vẻ mặt nghi hoặc không ngớt của Mạt Tây Nam, Trác Lâm như là trở nên hưng phấn, chân dài bắt đầu bước nhanh trong phòng.

“Thú vị, thú vị,” Y thấp giọng lầm bầm lầu bầu, ” Hai người ở chung, tính cách không hợp, xảy ra xung đột. Thời điểm yêu cọt sát chính là đốm lửa ái tình, thời điểm hận là ngòi nổ bị nhen lửa... Thì ra là vậy, vì lẽ đó nên xuống tay độc ác như vậy, Thật có thú...”

“...Tại sao tôi một chút cũng đều nghe không hiểu anh đang nói cái gì...” Mạt Tây Nam tức giận xạm mặt lại.

“Không hiểu sao? Cậu không có cảm giác à!” Trác Lâm bỗng nhiên quay đầu lại, lên giọng, ” Gian phòng của tôi khiến cậu bức, mà cậu lại nhai cũng làm tôi bức. Nếu giữa chúng ta tôi tại loại chất xúc tác “tình

yêu” này, có lẽ một ngày nào đó không phải tôi giết cậu thì chính là cậu giết tôi! Lại giống như hấn với cô ấy!”

“Hoàn toàn không hiểu...” Mạt Tây Nam nghi hoặc đến gần như tuyệt vọng, ” Anh... đang nói đến vụ án vừa rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy tôi có thể hiểu như vậy không? Người chết là một đôi tình nhân, nam giết nữ. Anh cho rằng bọn họ là trong cuộc sống xảy ra xung đột, do hận, cho nên mới gây ra thảm kịch ngày hôm nay?” Mạt Tây Nam phát động tất cả tế bào não tiến hành suy nghĩ, sau khi đem lời mở đầu không đủ nội dung bổ sung xong, lại nghi hoặc hỏi, “Thế nhưng, cái này cùng với chúng ta có quan hệ sao?”

“Đương nhiên có! Nếu cậu là người phụ nữ kia, tôi sẽ bởi vì cậu lừa nhai mà giết cậu!”

(Sub: tôi đến quỳ lần thứ n:D)

“Tôi không phải là phụ nữ!”

“Vậy cũng được, tôi là nữ. Như vậy, cậu sẽ bởi vì tôi đem nhà làm thành hồngбет, mà giết tôi!” Trác Lâm tâm tình kích động mà giả thiết, tiếp tục ở trong phòng đi vòng quanh*, “Thật thú vị a... Là sinh hoạt việc vật khiến tình cảm của bọn họ bị biến chất, cuối cùng dấy sát tâm? Được rồi, được rồi... Tôi cần càng nhiều kinh nghiệm!”

(*nguyên văn là nhiều quyển)

Nói xong, y đột nhiên chỉ về phía Mạt Tây Nam: “Chính là như vậy! Bắt đầu từ bây giờ, tôi chính là một người phụ nữ lôi thôi lếch thếch, mà cậu là một tên đàn ông thần kinh sạch sẽ. Tôi cần cậu theo tôi trải nghiệm, trải nghiệm quá trình hận đến bạo phát sát tâm!”

Mạt Tây Nam đã không biết một cái đầu biến thành mấy cái đầu lớn.

Hắn sống hai mươi mấy năm, gộp lại quái sự gặp phải đều không có nhiều như một ngón tay của Trác Lâm như vậy! Một chuỗi lời nói của Trác Lâm tràn đầy điểm nhỏ nước bọt, khiến hắn hoàn toàn không biết nên bắt đầu phân tích từ chỗ nào.

“Cái kia... Trác Lâm, anh, nghe tôi từ từ nói,” Cảm thấy Trác Lâm đã rơi vào trạng thái điên cuồng, Mạt Tây Nam cẩn thận từng li từng tí một mà đem hai tay hướng phía dưới ép, “Anh, không phải nữ, tôi, cũng không thần kinh. Chúng ta hôm nay là hai người xa lạ mới gặp mặt, căn bản không thể sản sinh sát ý, tôi cũng sẽ không giúp anh quét tước gian phòng nữa. Anh hiện tại cần không phải tôi, mà là một nhân viên làm vệ sinh.”

“Nhân viên vệ sinh? Trước đây có a, Dương tiên sinh tuần trước đã từ chức, hấn còn kiêm trợ thủ và thư ký.” Không biết tại sao, Trác Lâm chỉ nghe lọt câu sau cùng của Mạt Tây Nam.

“Anh... Không phải cũng làm cùng hấn những chuyện tương tự như vậy chứ?” Mạt Tây Nam dở khóc dở cười, trong đầu lập tức hiện ra cảnh Trác Lâm lôi kéo nhân viên vệ sinh, ép buộc hấn cùng mình đóng vai tình nhân.

“Không có,” Trác Lâm lắc đầu, ” Tôi chỉ để hấn tìm hiểu* khách, bởi vì gần đây có một tên quan viên chính phủ vì tư liệu máy tính bị tiết lộ sau đó tự sát.”

(nguyên văn: phần hai)

“...Chỉ vậy thôi?” Phần hai khách tuy rằng cũng rất kỳ quái, nhưng Mạt Tây Nam không tin chút ít chuyện như thế lại khiến người này sinh ý nghĩ từ chức.

“Há, tôi còn đem gan heo bị bệnh giấu ở trong tủ lạnh, vật này rất hiếm có.”

“...Còn gì nữa không?”

” Tôi cũng đem đầu người giả giấu trong áo, muốn trải nghiệm một hồi cảm giác cùng xác chết tồn tại.”

“Chỉ là giấu một đầu người giả?”

“Không, cũng giấu một đồng chân tay giả. Vì để cho chi giả nhìn chân thực hơn, tôi còn thoa dầu đổ lên.”

“...”

(Sub: tôi cũng cầm nín part n+1)

Trầm mặc ba giây, Mạt Tây Nam một cước đạp bay thùng rác trên đất.

” CMN anh.. Kỳ thực là một tên biến thái! A? Đúng không!?” Không còn bình tĩnh, hắn xông lên tóm lấy cổ áo Trác Lâm liều mình lay động.

Tan vỡ, hoàn toàn tan vỡ! Cái gì mà cất bước trong bóng tối cô độc hành hiệp, cái gì mà một ngọn đèn sáng trong thế giới tội phạm! những fans internet kia đều bị lừa nha, bản Trác Lâm 3D mẹ nó căn bản không phải tên trinh thám tiếng thơm xa gần!

Y...Y...Y rõ ràng chính là một người bị bệnh thần kinh!

Nhưng mà đáng vẽ Trác Lâm bị Mạt Tây Nam vừa quăng vừa mắng, căn bản không có một điểm nổi giận.

Ngược lại, đôi môi thật mỏng của y lại nổi lên một độ con mê người.

“Thật tốt...” Y nhẹ giọng nói, khí tức ấm áp phát qua gò má Mạt Tây Nam.

Thân thể sâu xa dậy lên một tầng run rẩy, Mạt Tây Nam run lên, hai tay bắt chi bắt giác buông ra.

” Cái gì... Thật tốt...” Cùng Trác Lâm đối diện từ khoảng cách gần như thế, hắn đột nhiên cảm thấy nóng lên.

“Thật tốt, thật không tệ...” Trác Lâm sâu sắc ngưng làm khó* hắn, “... Tôi cảm giác, cậu đối với tôi cảm ghét ngày càng sâu, sự thù hận với tôi ngày càng nhiều. Thế nhưng không đủ, như vậy còn chưa đủ, chúng ta cần tình yêu!”

(*nguyên văn là kiển)

Y nói xong đột nhiên tóm chặt Mạt Tây Nam xoay người một cái, mạnh mẽ đẩy hắn ngã trên giường.

Tiếp theo, y nghiêng người đè lên.

Trong nháy mắt bị ngăn chặn, Mạt Tây Nam kinh hãi đến biến sắc, cho rằng Trác Lâm lại mạnh mẽ hơn hôn hắn. Thế nhưng Trác Lâm cũng không có, mà là nắm lấy tay hắn nhét vào bên trong áo mình.

“Nhanh, sờ tôi!”

“...Tôi tại sao phải sờ anh a...?” Mạt Tây Nam quả thực khóc không ra nước mắt.

“Bởi vì chúng ta là tình nhân a,” Trác Lâm nghiêm túc nói, ” Tôi là nữ, mà cậu là bạn trai ở cùng tôi. Chúng ta nắm giữ cơ sở tình cảm, nhưng thường thường vì cuộc sống vụn vặt mà xảy ra xung đột, cãi nhau không ngừng.”

“Không nên tùy tiện lập giả thiết cho người khác a, khổn nạn!” Mạt Tây Nam tức thiếu chút nữa một cước đạp lấn hắn, ” Anh không phải nữ, tôi cũng không phải bạn trai của anh, chúng ta không phải tình nhân sống chung!”

“Hiện tại có phải tình nhân hay không không quan trọng, làm xong là được rồi.”

“Làm cái gì?”

“Yêu chứ sao.”

“... Van cầu anh để tôi về nhà đi...”

Mạt Tây Nam quả thực muốn khóc, sống hai mươi mấy năm, hắn chưa từng mãnh liệt muốn từ bên người một người muốn đào tẩu như thế. Trinh thám tiêu sái internet truyền kỳ kia, kỳ thực đều mẹ nó là ảo giác đi!

May mà Trác Lâm không đến mức độ điên cuồng ép buộc Mạt Tây Nam thương y. Tròng mắt thâm thúy của y chăm chú nhìn mặt khóc không ra nước mắt của Mạt Tây Nam, qua mấy giây, rốt cục bắt đầu dãn nở.

“Không đồng ý sao?”

“... Người bình thường làm sao có thể đáp ứng!...” Mạt Tây Nam cũng mau mau bò lên, thuận tiện rờn rã cạ vạt cùng áo sơ mi của mình.

“Vậy tôi đi tìm người khác vậy, thuận tiện cảm tạ cậu đã quét tước gian phòng.” Trác Lâm cũng không tức giận, nhảy xuống giường tiện tay mở cửa, đồng thời hướng về Mạt Tây Nam khom lưng làm động tác tiễn khách, “Thật xin lỗi vì đã quấy rầy thời gian của cậu.”

“Anh biết là tốt rồi!” Mạt Tây Nam thở phào lườn y một cái.

Nhưng trông như vậy, con mắt của hắn giống như cao su dính chặt, cũng không cách nào từ trên người Trác Lâm rời đi được.

Màu da trắng nõn, đôi môi thật mỏng, con mắt màu đen phi thường thuần túy... mặt Trác Lâm lạnh nhạt nhưng cực kỳ mê người, khiến Trác Lâm toàn thân một trận khô nóng.

Đôi môi mỏng kia là hắn trong mơ vừa hôn vừa gặm, màu da trắng nõn ở trong mơ nổi lên ngượng ngùng đỏ ửng, con mắt đen nhánh kia sẽ tràn đầy lệ... Mạt Tây Nam nhất thời nhớ tới thời điểm ôm ấp thân thể trần như nhộng của Trác Lâm, cái cảm giác dẻo dai tiêu hồn cỡ nào.

Chỉ là tùy tiện hồi tưởng một hồi, hắn liền kích động đến sắp chảy máu mũi.

Hắn không phải bị cuồng ngược, cũng không có hứng thú chăm sóc một cấp chín thương tàn cự anh. Hắn chán ghét phương thức nói chuyện quái dị cùng năng lực tự gánh vác bị kịch của Trác Lâm, thế nhưng... Hắn chống không lại được thân thể mê hoặc của Trác Lâm!

(Sub: đúng là háo sắc!)

Trác Lâm vừa mới nói cái gì?

Y muốn cùng hắn đóng vai tình nhân, muốn cùng hắn đồng thời sinh hoạt, còn muốn cùng hắn lên giường. Mỗi ngày ở trong cơ thể trong mơ làm loạn, lại trên thực tế chủ động nói đồng ý bị hắn làm, Mạt Tây Nam hẳn chẳng lẽ muốn lời lẽ đánh thép mà từ chối?

Hắn... Hắn phẩm đức không cao thượng đến thế à!

Thiên sứ cùng ác ma trong lòng kịch liệt chiến đấu, Mạt Tây Nam qua rất lâu mới rốt cục quyết định.

“Cái kia... Được rồi! Muốn tôi đồng ý cũng được, thế nhưng tôi có hai điều kiện.”

“Nói.”

“Điều kiện thứ nhất, cái ổ chó này của anh nhất định phải quét dọn sạch sẽ. Anh không làm được thì phải nói để tôi làm, nhưng không cho anh có bất kỳ ý kiến gì, càng không cho chê tôi lười nhai!”

“Không thành vấn đề,” Trác Lâm thoải mái gật đầu, “Đây là phân bên trong công tác trợ thủ.”

“Ai là trợ thủ của anh!” Mạt Tây Nam tức đến thiếu chút nữa muốn đạp ghế, “Nói rồi, không nên tùy tiện đặt giả thiết cho người khác!”

Trác Lâm trầm mặt nhìn hắn, đột nhiên lấy ra hai tấm thẻ tín dụng màu vàng, vứt trên người Mạt Tây Nam: “Vậy tôi liền thuê cậu làm trợ thủ, hai tấm thẻ này tùy cậu tiêu.”

Mạt Tây Nam trợn mắt há mồm, lớn như vậy, lần đầu có người nói với hắn “Tùy tiện tiêu”!

Đây căn bản không phải trình thám thuê trợ thủ, rõ ràng là nhà giàu mới nổi giàu nứt đổ vỡ vách bao dưỡng tình nhân – Không, tình cảnh bao dưỡng tình nhân đi!?

“Làm sao, không đủ sao?” Vẻ mặt Mạt Tây Nam đại ra, Trác Lâm chăm chú hỏi.

“... Thần kinh của anh rốt cuộc là làm bằng cái gì...” Mạt Tây Nam đỡ trán, vô lực lắc đầu,

“Tính toán một chút, vẫn là nên đàm luận điều kiện thứ hai đi. Chỉ duy trì gian phòng sạch sẽ còn chưa đủ, nếu như chúng ta muốn lên giường, tốt nhất đi tới nơi khẩu vị tương đối nhẹ.”

“Tương đối nhẹ là có ý gì?”

“Tương đối nhẹ chính là... Khắc khực...” Mạt Tây Nam không được tự nhiên ho khan, vẻ mặt Trác Lâm thực sự quá chăm chú, khiến hắn cảm thấy đầu lặn lộn ý nghĩ hạ lưu, quả thực là lưu manh không biết xấu hổ.

Hắn vẫn cứ ngượng ngùng làm một bộ dáng nghiêm túc.

“Khắc khự... Cái kia, đàn ông cùng đàn ông, với đàn ông cùng phụ nữ là không giống nhau, anh hiểu không? Tuy rằng hiện tại không thấy gì, nhưng sau khi cởi quần áo, khó tránh khỏi anh hoặc tôi sẽ cảm thấy buồn nôn, đến thời điểm ngành không đứng lên được mà nói sẽ liền mất hứng, khả năng còn có thể lưu lại bóng ma trong lòng. Vì lẽ đó... Khự Khự, trước khi lên giường, chúng ta tốt nhất làm chút chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Thí dụ như, tôi trước tiên dùng tay khiến anh thoải mái đến...”

Mạt Tây Nam nói, gò má không kìm được một trận nóng lên. Mộng xuân cùng hiện thực sù sao cũng không giống nhau, hắn không tự tin lúc mình tỉnh táo có thể MAN như ở trong mơ không, đề thương ra trận khiến Trác Lâm liên tục thở dốc.

Ở trước mặt thần tượng, hắn cũng không muốn mất mặt, vẫn là không nên trực tiếp tiến hành bước cuối cùng thì tốt hơn.

Hiển nhiên lỗi về đại não Trác Lâm cùng Mạt Tây Nam hoàn toàn khác nhau, y cau mày suy nghĩ một lúc, nói một câu ông nói gà bà nói vịt: “Vậy, hiện tại tôi phải làm cái gì?”

“Anh cái gì cũng không cần làm. Trước... Đứng ở cửa là được, dựa lưng vào tường, đúng, là như vậy.” Hỏi như vậy chính là biểu thị đồng ý, Mạt Tây Nam một trận nhảy nhót, cao hứng đến suýt nữa từ trên giường nhảy lên.

Mười ngón tay vắn vẹo, hắn chậm rãi hướng về phía Trác Lâm đi đến, trên mặt không kìm lòng được mà lộ ra nụ cười dâm dăng hạ lưu.

Nhìn ngũ quan hắn có chút vắn vẹo, Trác Lâm lộ ra một tia nghi hoặc, lưng càng hướng về phía tường gần thêm một chút. Dáng dấp như là đang sợ hãi khiến Mạt Tây nam càng thêm hưng phấn, hắn đi tới trước mặt Trác Lâm, một tay chống ở trên tường, một tay nắm lấy cằm của Trác Lâm.

“Khà khà khà hắc, mỹ nhân ~” Hắn nhếch môi cười dâm dăng.

Kỳ thực Mạt Tây Nam căn bản không có kinh nghiệm gì, thủ đoạn ve vãn ít đến mức đáng thương đều từ kịch truyền hình cùng một đoạn học cấp ba. Lúc nói chuyện, tiếng nói cùng tây chân của hắn đều đang phát run, nếu như thay đổi đối phương là một người kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối sẽ lập tức cười sau đó trào phúng* hắn một phen.

(*nhạo báng mức độ nhẹ)

Nhưng Trác Lâm trước mắt hiển nhiên cũng không đủ kinh nghiệm, đối mặt với đùa giỡn của Mạt Tây Nam, y chỉ nhú lại mày, môi mỏng giật giật, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Làn môi như kẹo tràn đầy mê hoặc, ngực Mạt Tây Nam dâng lên một trận kích động, đầu óc nóng lên liên hôn lên.

Chủ động hôn môi so với bị cưỡng hôn cảm giác thân thiết hơn nhiều, môi Trác Lâm mềm mại mà ấm áp, xúc cảm so với trong mộng không biết tươi đẹp hơn bao nhiêu lần. Mạt Tây Nam đụng vào liền không dừng lại được, hắn nâng mặt Trác Lâm, tham lam hút lấy bờ môi y, động tác mút vào sinh ra tiếng vang, sau đó dùng đầu lưỡi thô bạo cạy mở hàm răng Trác Lâm, dùng sức đi vào dò xét, dây dưa kéo lại lưỡi y.

Trác Lâm không từ chối, những cũng không thể nói là phối hợp.

Y lại đột nhiên một bộ như người máy, kinh ngạc mà tùy Mạt Tây Nam hôn, hôn sâu, hôn lưỡi... Cái lưỡi* cùng đôi môi không ngừng cùng Mạt Tây Nam quán quýt, nhưng đây chỉ là động tác phản ứng tự nhiên của y mà sinh ra.

(*nguyên văn: thấp nhuyển thiết diệp)

Mãi đến khi Mạt Tây Nam thở hồng hộc thả y ra, đem môi rượt đến sau tai, y mới kêu lên một tiếng than nhẹ.

“Ừm...”

Thanh âm kia rất nhẹ, vô cùng trầm thấp, mang theo một tia cấm dục, nhưng lại mềm yếu đến tận xương.

Máu toàn thân Mạt Tây Nam nhất thời xông một nửa lên đại não, một nửa nhằm phía bụng dưới, hầu như chỉ trong nháy mắt liền cứng lên.

“Anh thích chỗ này...?” Hắn phát ra ồ ồ thở dốc, môi không ngừng vuốt ve sau tai Trác Lân.

“Không...” Trác Lân nheo mắt lại hơi ngửa đầu, một mảng trắng sau tai kia nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng. Thân thể run rẩy giống như sợ hãi, phía sau lưng cứng* lại, hai tay chặn lại vai Mạt Tây Nam, vô lực chống cự hẳn.

(*nguyên văn: cứng lên)

Vóc người Trác Lân hơi gầy, hai chân lại thon dài đẹp đẽ như người mẫu vậy. Mạt Tây Nam ban đầu còn tưởng y cao hơn mình, hiện tại từ khoảng cách gần như vậy mới có thể xác nhận, quả nhiên vẫn là mình cao hơn một chút.

Một hơi này, làm cho thể trạng hai người cũng có chênh lệch đến vi diệu, Mạt Tây Nam nhẹ nhàng liền có thể đem Trác Lân cầm cổ trong ngực mình. không cho y đào tẩu. Hai cái tay khoát lên trên bả vai kia còn nghênh, trái lại tăng thêm một tia tình thú, khiến cho hắn ngày càng sản sinh kích động muốn đem Trác Lân “như vậy” “như vậy”, như lưu manh liền tiếp cuồng hôn cổ cùng lỗ tai y.

Vành tai mãi cảm bị môi ngậm, Trác Lân không nhịn được phát ra một tiếng kêu nhỏ.

“A!...”

“Nơi này cũng thích?” Mạt Tây Nam kích động hỗn hển, một bên hôn môi y, một bên dùng chính nơi mình ngạnh lên ma sát bắp đùi của y. Chết lặng từ đỉnh trần ra từ bên trong thẳm thấu đến bên ngoài, cách vài tầng vải lưu lại trên quần tây của Trác Lân một vệt nước.

“Không...Không được, trước tiên... Thả tôi ra...” Cảm nhận được đồ vật vừa nóng vừa cứng kia, Trác Lân tựa hồ thật sự sợ sệt. Hắn liều mình giãy giụa muốn từ bên trong lồng ngực Mạt Tây Nam đào tẩu, ngay cả khoe mắt cũng đều đỏ ửng.

Thế nhưng tình trờng lên não Mạt Tây Nam làm sao có thể thả y? Hắn dùng sức đè thân thể giãy giụa không ngớt của Trác Lân lại, đầu gối tiến vào giữa hai chân y, đem y đặt ở trên tường, sau đó đem vạt áo sơ mi của y từ bên trong lưng quần kéo ra ngoài.

“Khà khà khà, mỹ nhân ~ thả lỏng thân thể ~” Ma trảo vói vào trong áo sơ mi, Mạt Tây Nam một bên sờ loạn trên ngực cùng ngực bóng loáng, một bên ghi nhớ câu trên truyền hình, “ Sợ sệt liền ôm lấy tôi, gọi tên tôi ~ a, đúng rồi. Còn chưa tự giới thiệu, tôi tên Mạt Tây Nam...”

“Tây...Lan?” Trác Lân khó hiểu thở hỗn hển, khẽ cau mày.

“Không phải Tây Lan, là Tây Nam!”

“Tây Lan... Tây Lan Hoa?”

“Là Tây Nam!”

Mạt Tây Nam tức thời tức giận, tức đến suýt nữa thì bấm vào cái mũi của Trác Lân. Một bên thân thiết một bên tự giới thiệu mình thật có đủ quỷ dị, hắn tại sao lại đi giúp cái tên này đi sửa lại phát âm? Tên của hắn khó nhớ đến vậy sao?”

Đối lập với Mặt Tây Nam đang tức giận, Trác Lâm lại một bộ dáng vẻ hoàn toàn không nắm rõ được tình hình.

Hai mắt đã có lệ nhìn chăm chăm Mặt Tây Nam một lúc, y lặp lại một lần nữa: “... Tây Lan Hoa?”

“Là Tây Nam!”

“Nát bét?”

(Sub: moe chết tôi rồi!!)

“CMN anh đang chơi đùa tôi a! Không cho gọi lại nữa!”

“Vậy rốt cuộc là muốn gọi hay không muốn gọi?” Trác Lâm nghi hoặc hỏi.

“Anh... Anh cầm miệng cho tôi!” Mặt Tây Nam vừa tức vừa giận, dưới cơn tức giận mạnh mẽ hôn Trác Lâm, không cho y lải nhải thêm một chữ nào nữa.

“A... A a...” Môi bị chặn lại Trác Lâm giãy giụa, hai tay tóm chặt vạt áo Mặt Tây Nam.

Rốt cục cũng phát hiện tiến hành vẽ vân bình thường với người ngoài hành tinh quả thật là không thể, Mặt Tây Nam trực tiếp tiến vào chủ đề chính, cách quần tây một phát bắt được tâm bên trong thân thể Trác Lâm.

Bộ phận mẫn cảm còn hiện ra trạng thái mềm mại, Mặt Tây Nam giống như hờn giận mà nhào nặn, Trác Lâm ban đầu chỉ phát ra giọng mũi ô ô, rất nhanh liền không nhịn được mà đẩy Mặt Tây Nam ra, thân thể kề sát vách tường thở hồng hộc.

Cùng Mặt Tây Nam tách môi ra, tha ra một sợi bạc thật rài.

Tràng cảnh dâm mỹ này làm cho tâm tình Mặt Tây Nam tốt lên một chút, sắc lang mới rồi bị Trác Lâm lôi ra giờ lại từ từ trở về. Hắn một lần nữa nở nụ cười, một bên xoa nắn dự vọng bán ngành của Trác Lâm, một bên chậm rãi kéo khóa quần tây của hắn xuống.

Hoàn chương 2

Sub: Nếu như muốn thoát ôm thì cào nách như Tiêu Điều (TCLMM KPĐTA) còn nếu như muốn ngăn nói thì cứ như hai em trong đây là OK!!

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (“ ”)

3. Chương 3

Edit:Sub

Chương 3

Theo tiếng kim loại nhẹ nhàng ma sát, tính khí cứng rắn từ bên trong nhảy ra.

“Cái kia” của Trác Lâm cũng như y đẹp dễ mê người, màu sắc phấn hồng nhàn nhạt, tỏa ra khí tức ấm áp cùng sạch sẽ. Mặt Tây Nam kích động nắm lấy, cúi đầu nhìn nó, mặt một vẻ đầy dào dạt, suýt chút nữa thì nước miếng cũng đều chảy xuống.

Vài loại tâm tình trong lòng hắn luân phiên xoay chuyển.

- - Hạnh phúc a, hạnh phúc như lên thiên đường vậy! Không nghĩ tới sẽ có một ngày hắn lại có thể đem thần tượng của mình đặt ở trên giường, ôm ấp y, hôn môi y, thoát quần của y, còn đem... Còn đem cái kia của y nắm trong tay chơi! Đây chính là trải nghiệm cực kỳ tươi đẹp ngay cả tiền cũng không mua được, trở lại hắn còn muốn mình đâm tới tràng vách của Trác Lâm, đi B khinh bỉ mở topic khoe khoang một hồi?

(Sub: chỗ này thực sự không hiểu)

- - Phi! Hắn đang suy nghĩ cái gì a (?)! Trác Luân là của mình hắn, phía trước của y, mặt sau, bên trong, bên ngoài đều là của một mình Mạt Tây Nam hắn! Dựa vào cái gì mà phải chia sẻ cho người khác xem? Coi dạng văn bản cũng không được!

(Sub: cầm dạng văn bản? Thật không?:V, Bao nhiêu đôi mắt đang nhìn kìa)

- - Có điều, cái tên Trác Luân này đúng thật là kì quái. Hắn có thể khiến cho nhà cửa như cái bãi đổ rác, nhưng thân thể lại sạch sành sanh, cứ tưởng rằng sau khi cởi quần sẽ thấy một con thối bẩn thỉu, thực tế lại hoàn mỹ khiến người phải kinh ngạc!?

- - Khụ, lại nói nhìn cái tên này không có kinh nghiệm gì a, mặc kệ là phản ứng của thân thể hay ngoại hình của “cái kia” cũng đều thanh thuần. Nên cũng sẽ không phải không có người nào thích quái nhân đại não quỷ dị như thế, chính vì thế... Hắn sẽ không còn là xử nam chứ?

Mạt Tây Nam suy nghĩ lung tung, hồn dần dần ở trên mây, động tác xoa xoa phân thân Trác Luân độ mạnh cũng bắt đầu chợt nhanh chợt chậm, lúc nặng lúc nhẹ. Âu yếm không có quy luật chút nào đối với Trác Luân thực sự là một loại dây vô, eo y bắt đầu run rẩy vụn vụn, hơi thở dốc bên môi vừa trầm trọng vừa gấp gáp, Mạt Tây Nam nghe vào tai mà phiền tình không ngớt.

“Khà khà khà, người đẹp, thoải mái không?” Hồn hắn rất nhanh trở về, cười khẩy sát vào Trác Luân, đầu lưỡi ướt nhẹp liếm cổ y.

Trác Luân cố hết sức thở hổn hển, hai mắt tràn lệ hơi nheo lại, con ngươi như liếc hắn một cái.

Tròng mắt đen kịt như ngâm trong nước suối bên hắc diệu thạch, ướt át, mông lung mà lại mê hoặc. Mạt Tây Nam một trận khí huyết dâng trào, suýt nữa thì nắm giữ không được, tại chỗ bới quần của hắn tăn nhẩn cắm vào mà làm y!

Có điều, hắn không phải loại cảm thú chỉ có thể dùng nửa người dưới để suy nghĩ kia.

Mạt Tây Nam biết, dù mông đẹp có trở thành hiện thực cũng không thể được ý mà hí hửng, dù Trác Luân có chủ động đầu hoài tổng bảo (đại khái là chủ động lên trước) thì hắn cũng không thể đánh mất lý trí. Hắn không có gì lạ: không thèm khát chuyện tình một đêm, hắn muốn giữ lấy Trác Luân dài lâu, hắn muốn phúc hắc*, phải cẩn thận, muốn dùng trí tuệ cùng sách lược đem Trác Luân khẳng khái một mực làm.

(* theo Sub được biết thì đây là tính từ chỉ mấy thằng mà trong lòng thì thâm ngoài mặt thì giả ngu ngơ)

Như vậy, hắn mới có thể thần tượng thân ái ăn no căng điều, đem dâm ý triệt để hóa thành hiện thực!

(Sub: tôi chưa từng thấy cái cùm ăn no căng điều lại được sử dụng vào trường hợp này như thế, cơ mà do it, just do it!!)

Liều mình kiềm chế lại tâm sắc lang đang gây rối không ngớt, Mạt Tây Nam kéo dài động tác âu yếm ôn nhu, nhiều lần ở trong lòng mình nhắc nhở bản thân: “Nam và nữ cấu tạo sinh lý không giống nhau, xuyên loạn sẽ khiến thần tượng bị thương. Ngày hôm nay không thể làm đến bước cuối cùng, tuyệt không thể!”

Thế nhưng... Chuyện này thực sự rất khó.

Không biết là do sợ sệt hay là quá thoải mái, hai mắt ngấn lệ của Trác Luân vẫn nhìn hắn. Ánh mắt kia vừa mông lung, vừa nhu mì, vừa ai oán, vừa oan ức... Khiến Mạt Tây Nam tim đập như sấm, ngay cả máu mũi cũng đều sắp phun ra ngoài.

Hắn cảm thấy nếu không làm chút chuyện di dời đi sự chú ý, chính mình sẽ hưng phấn đến nổ tung mắt.

Hắn liền nắm tay Trác Luân lên, cố ý giả ra một bộ đáng vẻ hung ác.

” Không cho anh một mình hưởng thụ! Anh không phải người phụ nữ của tôi sao? Mau tới cùng tôi làm!”

“Làm?”

” Đúng, như tôi sờ anh vậy, anh cũng mau tới sờ tôi! Đừng phiền nhiều nữa!” Mạt Tây Nam nói, đánh bạo đem tay Trác Luân đè ở giữa khổ mình.

Lòng bàn tay ấm áp xuyên thấu qua vải vóc mà truyền tới, khoái lạc yếu ớt làm cho mắt Mạt Tây Nam tối sầm lại, gần như suýt chút nữa thì tiết.

Hắn cắn chặt răng kiềm chế xúc động muốn bắn ra, bắp thịt hai gò má đều run rẩy.

Làm sao có thể? Chuyện này sao có thể? Hắn hiện tại là “người đàn ông” của Trác Lâm, sao lại có thể tại thời điểm lần đầu tiên thân thiết liền nắm giữ không được, so với Trác Lâm còn muốn cao trào trước?

Tuyệt không thể được!

Đem hàm răng cắn đến phát ra tiếng khanh khách, tay hắn gia nhập sức mạnh cùng kỹ xảo, càng thêm đùa bỡn dục vọng của Trác Lâm, ý đồ để y mau chóng tiết ra.

Ngón cái cùng ngón trỏ xoa nắn phía trước đã phát trướng, lòng bàn tay xẹt qua linh khẩu, khiến mật dịch trong suốt dính đầy đầu ngón tay, sau đó di chuyển đến gốc rễ, dùng lòng bàn tay nắm từ gốc rễ tới nang túi no đủ... Mạt Tây Nam lúc này mới thực sự cảm nhận được “nhanh trí” rốt cuộc là có ý gì, ngay cả chính mình vào thời điểm chân thương trước đây, hắn đều chưa từng nghĩ tới nhiều kỹ xảo cường hiếp như vậy!

Bên tai truyền đến tiếng nước nổ giống như rên rỉ của Trác Lâm, từ phân thân đỉnh (trần) ra vài tia bạch trọc trong suốt. Tròng mắt như hắc diệu thạch còn nhìn Mạt Tây Nam, nhưng tiêu điểm đã bắt đầu tan rã.

Y sắp không chịu được nữa rồi.

“Không chịu được liền phóng ra đi...” Kề sát bên tai Trác Lâm, Mạt Tây Nam mê hoặc nói nhỏ.

“Không... Không được...A! —” Trác Lâm vận vẹo cơ thể hơi lắc đầu, thế nhưng khoái cảm mãnh liệt bao phủ khắp toàn thân y. Từ thân thể đến ý thức cũng dần dần trầm luân trong bàn tay người đàn ông trước mắt này, y thở hổn hển liền mình tóm chặt lấy áo Mạt Tây Nam, thân thể càng banh càng chặt.

Nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại, cao cao kề bên khe hở, y vẫn không quên đi nhiệm vụ của mình, tiếp tục dùng động tác trúc trắc xoa xoa giữa hai chân Mạt Tây Nam. Nặng một hồi nhẹ một hồi* xoa xao khiến Mạt Tây Nam càng ngày càng gian nan, mắt hắn hầu như đã xuất hiện sao Kim, hoàn toàn dựa vào một luồng ý chí mới kiên trì không bắn ra hoặc ngắt đi.

(*Thâm một hồi thiển một hồi)

Không biết qua bao lâu, hắn cuối cùng cũng nghe thấy Trác Lâm phát ra một tiếng khóc nước nổ như kêu nhỏ.

Một luồng chất lỏng ấm áp truyền vào trong lòng bàn tay.

Trong lòng một trận thư giãn, liền ngay cả một giây dừng lại cũng đều không có, hắn cũng lên đến cao trào theo.

Trong lòng vang vọng tiếng hai người ồ ồ thở dốc, Mạt Tây Nam đều tựa trên bả vai Trác Lâm, khí lực đứng lên hầu như cũng không có. Nhấn nài sau khi cao trào càng thêm thoải mái cũng càng thêm kịch liệt, hắn cảm thấy eo mình cũng đều run rẩy.

Thế nhưng toàn thân một chút cảm giác ung dung sau khi cao trào qua đi đều không có, nhìn khuôn mặt ửng đỏ mà thở của Trác Lâm, Mạt Tây Nam cảm thấy áp lực rất lớn.

Không dễ dàng a...

Phải làm một kẻ bề trên khổng chế cục diện, thực sự quá khó khăn, hắn căn bản không có cách nào tưởng tượng nhân nhả tự đắc được như vậy. Hắn không có cách nào đẩy ngã, ôm ấp, hôn môi, xoa nắn, sờ nhau... Vân vân mà làm một mạch, trên đường còn thiếu chút nữa là tiết sớm!

Biểu hiện của hắn hôm nay... Thật sự là quá nát.

(Sub: về sau còn nát nữa.... hé hé!!)

Chuyện này làm sao có thể? Hắn phải trở thành “người đàn ông” của Trác Lâm, vì thực hiện nguyện vọng cao thượng đó, hắn... Hiên nhiên đường đi còn rất dài!

Mạt Tây Nam như vậy. không hiểu sao liền biến thành trợ thủ của trinh thám Trác Lâm.

Nha, còn kiêm nam dong, kiêm đầu bếp, kiêm chân chạy, kiêm bạn tình, kiêm... Hấn cũng không nhớ rõ rốt cuộc là mình kiêm bao nhiêu chức vụ.

Khi vauwf bắt đầu cũng đã từng nghĩ tới, không thể để cho Trác Lân khiến sinh hoạt bản thân bị đảo loạn, mỗi tuần đến nhà y ba lần là được rồi. Thế nhưng sau đó Mạt Tây Nam lại nghĩ, nói không chừng ngày nào đó khi đẩy cửa ra, hấn sẽ thấy trong phòng khách một bộ thi thể bị dè dề dưới núi rác.

Bất luận bộ thi thể kia bị dúi chết, tọng chết hay bị dè chết, trái tim hấn cũng đều không chịu nổi loại kích thích này.

Đúng lúc nhà thuê trọ cũng sắp tới kỳ, hấn liền công khai dời vào nhà Trác Lân. Ngược lại nghề nghiệp của Mạt Tây Nam là thiết kế mặt bằng nhà, chỉ cần có máy tính cùng mạng, hấn ở đâu cũng có thể công tác.

Tiền thuê nhà mỗi người một nửa, những cũng chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì Mạt Tây Nam nắm trong tay chính là tiền trong thẻ tín dụng của Trác Lân.

Đương nhiên Mạt Tây Nam cũng đã từng nghĩ tới, nhất định là phải rất có chí khí mà đem hai tấm thẻ tín dụng vàng rực rỡ kia vứt lại trên người Trác Lân. Thế nhưng chỉ mới vừa một tuần dọn vào nhà không lâu, loại ý nghĩ này liền bị quăng xa sau đầu.

Sau khi ở chung hấn mới biết, hóa ra lần đầu gặp mặt, thứ hấn thấy chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm.

Trác Lân con người này còn kỳ quái hơn tưởng tượng rất nhiều, Mạt Tây Nam nhất định phải dựa vào thù lao phong phú, mới có thể an ủi tiểu tâm linh tùy thời đều có thể tan vỡ của mình!

Kỳ thực Trác Lân cũng không phải vô năng trong sinh hoạt.

Y sẽ tiện tay ném đồ đã dùng qua rồi xuống đất, mặc cho phòng khách rác rưởi chất đống lên; thế nhưng lại có thể đem thân thể mình tẩy rất sạch sẽ, thậm chí so với Mạt Tây Nam còn sạch sẽ hơn.

Y có thể dễ dàng mở phương trình cao, mà khi đối mặt với câu hỏi trên chộc của Mạt Tây Nam “Một với một là mấy”, thế nhưng lại trực tiếp trả lời “Không biết”.

Y có thể cưỡi xe đạp đi rất nhanh, tới nơi phát hiện án hoàn toàn xa lạ, nhưng lại không nhớ rõ tên đường phụ cận (gần nhà) của mình.

Y để tâm tính liền sẽ biết đồ vật mua ở siêu thị tổng cộng hết bao nhiêu tiền, nhưng sẽ quên mang tiền mặt cùng thẻ tín dụng.

Mạt Tây Nam qua rất lâu trong tuyệt vọng mới ý thức được, Trác Lân tuyệt đối không phải là cái loại sinh hoạt thương tàn. Y, chỉ là tự cho mình là trung tâm mà thôi.

Không sai.

Trác Lân chỉ nghe thứ y muốn nghe, chỉ nhìn thứ y muốn nhìn, chỉ học thứ y muốn học, chỉ cảm nhận thứ y muốn cảm nhận. Y chỉ làm việc mà bản thân cho rằng tất yếu, nếu y cảm thấy không cần thiết, kể cả Mạt Tây Nam có gánh hỏa tiễn uy hiếp y, y cũng sẽ không đi làm.

(Sub: ta cũng muốn sống như ẻm, mà không có khả năng TT)

Ngày đó sau khi trong phòng ngủ Trác Lân động tay chân với nhau, Mạt Tây Nam vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy mạng nhện trên trần nhà, buồn nôn đến nỗi suýt phun ra. Mà Trác Lân lại hời hợt ném cho hấn một câu “Theo nó đi thôi”, hại Mạt Tây Nam suýt chút nữa đánh y một trận.

Trác Lân y, hoàn toàn sống trong thế giới của riêng mình, tự có một số chuẩn tắc (quy tắc chuẩn mực) sinh hoạt mặc danh kỳ diệu*. Y như một cỗ máy tính, chỉ khi đưa vào mệnh lệnh chính xác mới có thể hoạt động, bằng không sẽ duy trì trạng thái chết máy không nhúc nhích.

(*Mặc danh kỳ diệu: không hiểu lý do tại sao)

Nhưng, đây lại tuyệt đối không phải là tự bế.

Mặt Tây Nam không thể nào tưởng tượng được gia đình như thế nào mới có thể bồi dưỡng được một Trác Lâm quái thai đến như vậy, hẳn thậm chí còn hoài nghi Trác Lâm có phải là người máy từ phòng thí nghiệm nào đó trốn ra không.

“Đầu óc người Riese không phải cấu tạo từ tế bào não, mà là bóng bán dẫn đi!” Có một lần hắn nhìn không được trào phúng.

“Bóng bán dẫn được sử dụng phổ biến ở thế kỉ hai mươi năm năm trước, sớm đã quá hạn. Nếu như cậu nói đầu của Riese chính là được hợp thành từ mạch điện quy mô cực lớn, tôi sẽ càng vui vẻ hơn.” Trác Lâm tỉnh táo trào phúng lại.

“...” Mặt Tây Nam không nói gì, có loại cảm giác đá vào tấm sắt. Vì trái tim mình mà suy nghĩ, hẳn quyết định sau đó vẫn là dừng nên tiếp tục cùng Trác Lâm cãi nhau.

Có điều bên trong tuyệt vọng hắn cũng cảm thấy một tia vui mừng, may mà Trác Lâm còn phân rõ được trắng đen tốt xấu, còn biết đem trí thông minh của mình vào suy nghĩ phá án. Nếu như cái gân nào sai, mà sản sinh hứng thú với giết người phóng hỏa, trên thế giới sẽ thiếu một trinh thám, mà thêm một tên tội phạm IQ cao khiến cảnh sát đau đầu như búa bổ.

Hơn nữa đại não của tội phạm này, lại cùng với những tội phạm khác không giống nhau!

“Tây Lan-”

Chạng vạng cuối tuần nhàn nhã, bên trong nhà riêng của đại trình thám truyền đến âm thanh kéo dài của Trác Lâm.

Khởi nguồn của âm thanh là gian phòng bên cạnh phòng ngủ. Mặt Tây Nam trong phần đầu cùng con cá trong bếp, lập tức vẩy vẩy dao phay hung thần ác sát vọt ra.

Phòng lớn như thế bốn phía xếp đầy giá sách, nhét sách vở đến tràn đầy. Tới vị trí gần trước cửa sổ có một cái bàn lớn, mặt trên song song ba cái máy tính.

Trác Lâm trên người mặc áo ngủ tơ tằm màu xám, ngồi xếp bằng chính giữa trước máy vi tính. Kỳ thực hắn trời sinh để mặc áo*, mặc cái gì cũng đều dễ nhìn. Thế nhưng bởi vì “Không muốn đem lãng phí thời gian vào việc giặt quần áo nhằm chán như vậy”, hết thấy quần áo hầu như đều đã sẫm màu hệ (cháo lòng?!).

(*nguyên văn: trời sinh giá áo tử)

“Còn dám gọi tôi là Tây Lan, tôi CMN liền giết anh!” Mặt Tây Nam hướng về phía Trác Lâm vung mạnh dao phay- mặc dù hắn không cảm thấy cái này sẽ hữu dụng.

Quả nhiên, trên mặt Trác Lâm ngay cả một điểm sợ sệt cũng đều không có, con mắt đen kịt chăm chú nhìn hắn.

“Phương thức biểu đạt yêu thương của cậu đúng là vẫn thô bạo như vậy. Kỳ thực tên chỉ là một danh hiệu, cậu cũng có thể gọi tôi là Honney hoặc Sweet Lâm, như tình nhân phổ thông thường gọi.”

Mặt Tây Nam một trận phát tởm, nếu thời điểm Trác Lâm nói câu như thế này mà vẻ mặt có thể tự nhiên một chút, không chừng sẽ làm hắn thật sự xuân tình đập dờn.

Nhanh đổi mặt với cái mặt đơ này, hắn chỉ có thể thấy hắn bị đùa giỡn, tiến tới xác định Trác Lâm là đang cố ý gỡ bỏ đề tài.

“Anh chuyện này...” Hắn muốn bạo phát vài câu thô thiển, Trác Lâm nhanh tay lẹ mắt che miệng hắn lại.

“A a!” Mặt Tây Nam giãy dụa.

“Dừng nghịch, trước hết nghe tôi nói,” Trác Lâm lắc đầu, với tốc độ rất nhanh bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Cậu, biết Nam và Lan phát âm khác nhau không? Khi phát âm ”Nam“, khí lưu từ xoang mũi thông qua, chỉ tại thời điểm đầu lưỡi cùng lợi trên gây trở ngại mới có thể một chút từ miệng phát ra. Mà khi phát âm ”Lan“, khí lưu hoàn toàn thông qua từ đầu lưỡi hai bên, không liên quan đến xoang mũi... Hiểu chưa? Lan so với Nam thì thân thiết hơn nhiều lắm, có thể tiết kiệm thời gian cùng tinh lực của tôi.”

“Cậu nếu có thể không cả ngày la tôi, liền có thể tiết kiệm vô số thời gian cùng tinh lực!” Mặt Tây Nam tháo tay của Trác Lâm ra, tức đến thiếu chút nữa thì cắn đứt cái tay của y, “Không nói đến tên nữa, anh đến cùng là gọi tôi có chuyện gì? Không thấy tôi đang vội vàng làm cơm tối trong bếp sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn nghe ý kiến của cậu một chút,” tầm mắt Trác Lâm di chuyển trở lại trước máy vi tính,” Cậu nói xem, hôm nay tôi nên hack trang web nhà ai đây?”

Mặt Tây Nam một trận choáng váng.

Màn hình máy tính chạy vô số kẻ tên trang web cùng chỉ lệnh phức tạp, hẳn cũng là sau khi ở chung mới biết, Trác Lâm còn làm loại chuyện này.

Y không phải là hack khách, mà là được người chính quy thuê.

Công tác chính của y là đóng vai hack cho khách, công kích trang web tìm kiếm lỗ hổng.

Trác Lâm có rất nhiều cố chủ, thậm chí Mặt Tây Nam còn nghe nói chút chuyện trong tin tức quốc tế qua chính thức cơ cấu. Trước khi gặp Trác Lâm, hẳn còn tưởng rằng người làm loại công việc này, chỉ tồn tại ở trên kịch truyền hình cùng phim ảnh.

Thế nhưng Trác Lâm lại rất thần kỳ, cũng đánh không lại thoát tuyến của y làm cho Mặt Tây Nam tâm tình bạo phát.

“Anh đi hack Lầu Năm Góc đi.” Hẳn tức giận trào phúng.

“Tuần trước đã hack qua.” Trác Lâm biểu hiện tự nhiên trả lời.

“Vậy thì đi hack cái kia tất... Tất... Tất ma ư?” Mặt Tây Nam tức giận dậm chân.

“Không phải Tất Ma ư, mà là Ma Tất Đức. Tên đầy đủ là cục tình báo xuyên quốc gia*, nó do quân đội thành lập từ năm 1945, cùng với cục tình báo trung ương Mĩ CIA, tô liên KGB đồng thời cũng trở thành ” ba tổ chức tình báo lớn nhất thế giới, Ma tất đức tổng bộ lấy sắc liệt kéo duy phụ, liên quan với...”

(* sắc liệt tình báo cùng rất cần cục)

“CMN anh câm miệng cho tôi!” Mặt Tây Nam gầm lên.

Trác Lâm thao thao bất tuyệt lải nhải quả thực bức hấn muốn điên, nếu như bản thân không phải là trợ thủ của Trác Lâm, so với Trác Lâm trên dưới khác biệt, hẳn thật muốn lấy dao phay cắt cái đầu lưỡi khốn nạn của y, để y ném thử tư vị “Dùng trầm mặc tiết kiệm thời gian cùng tinh lực”!

” Đều đã nói rồi, xin cậu hãy thay đổi phương thức nói chuyện thô lỗ này đi,” Trác Lâm nhún vai một cái, “Cơm tối ăn cái gì?”

“Cá rán với salat!”

“Sách, salat lại có rau cần sao?”

“Có thì thế nào!” Mặt Tây Nam mạnh mẽ đập bàn làm việc một cước, “Mặc kệ anh có hack Lầu Năm Góc hay Ma Tất Đức hay là FBI, nửa giờ sau, nhất định phải cút ra phòng khách ăn cơm cho tôi!”

“Liên quan tới động tác lẩn này...”

“Câm miệng! Lại la to thêm một câu nữa tôi liền cường bạo anh!” Mạnh mẽ bấm trên mặt Trác Lâm một cái, Mặt Tây Nam xoay người rời đi. Lại tiếp tục đối thoại như vậy nữa, hẳn sợ mình thật sự sẽ một dao phay chém đứt cái cổ của Trác Lâm.

Trác Lâm không nói gì, mãi đến tận khi thân ảnh của Mặt Tây Nam biến mất ở cửa phòng bếp, y mới từ sau vi tính tò đầu ra, trên mặt lộ ra tự như cười nhưng lại không phải vẻ mặt cười.

“Cường bạo tôi? A, bằng cậu có thể làm được?” Y lẩm bẩm.

“Hắt xì!” Trong phòng bếp, Mặt Tây Nam mạnh mẽ hắt hơi một cái.

Nửa giờ sau, hai người đứng hạn ngồi bên cạnh bàn ăn.

“Chà chậm xem những vụ án ngủ xuẩn này,” Trác Lân mang theo vẻ mặt xoắn xuýt nuốt xuống salad rau cần, vẩy vẩy tờ báo trong tay, “Chỉ bằng những trò phạm tội trẻ con này, cảnh sát cũng dám xưng nó là câu đố án, huyền án? Hai người này từ ngữ bây giờ thực sự quá không đáng giá mà.”

“Vụ án gì?” Mạt Tây Nam cắn cá rần, mơ hồ không rõ hỏi.

“Phủ hào thổ chết, đem di chúc tài sản cho con thứ vô học, mà không phải trưởng tử khôn khéo có thể làm ra. Phần di chúc này tuần trước bị chứng minh là giả tạo, hơn nữa là kỹ thuật giả tạo phi thường thấp kém.”

“Đó là do con thứ giả tạo? Hẳn có ý đồ đem tất cả tài sản đều chuyển trên danh nghĩa của mình, mà điểm đáng chú ý là cảnh sát thiếu chứng cứ?”

Thân là fans của trinh thám, Mạt Tây Nam cũng đối với suy luận biết một, hai thứ.

“Há, không không. Vừa vặn ngược lại, di chúc dĩ nhiên là trưởng tử làm giả, mục đích là diệt trừ em trai của mình rồi đem tài sản chiếm làm của riêng. Nếu như là con thứ mơ ước tiền của cha hẳn, hẳn tại sao lại giả tạo một phần chất lượng kém, có thể sẽ bị người vạch trần di chúc như thế?” Trác Lân lắc đầu, “Thực sự là thủ pháp lừa gạt thấp kém, thật không biết những cảnh sát kia làm ăn như thế nào. Cùng loại với tiểu thuyết trinh thám xuất hiện lúc đầu thế kỷ hai mươi —— đặt câu đố án Boolean, tác giả là nam tước Áo Hi Tư Nữ, khác nhau chỉ là cốt sự bên trong phạm án là chính trưởng tử —— được rồi, có thể kiến nghị bọn họ cùng lúc ở lại cảnh giáo học tập tể nhạt, cũng mở rộng một hồi phương diện sách vở.”

“Vậy anh muốn đem chuyện này nói cho Hùng thúc sao?” Mạt Tây Nam hỏi.

Hùng thúc chính là vị cảnh sát râu mép ngày đó. Liên như trong tiểu thuyết vậy, bên người trinh thám đều có một vị bạn cảnh sát lao lực như vậy.

“Sau đó tôi sẽ gửi cho hẳn cái bưu kiện.” Trác Lân cũng không ngẩng đầu lên.

“Không tới hiện trường sao?”

“Không có hứng thú, dù sao tôi cũng chỉ là một tên trinh thám công nghệ.”

Mạt Tây Nam trên đầu xuất hiện hắc tuyến, e rằng người bình thường sẽ đều không thể lí giải “trinh thám công nghệ” rốt cục là cái thứ gì, đây chính là một công việc khác của Trác Lân. Trinh thám công nghệ được khách thuê hack, hai việc chia đều toàn bộ sinh hoạt của Trác Lân, đến nỗi đối với Mạt Tây Nam mà nói căn bản không phân biệt được cái nào mới là chức vị chính của y.

Tiền thân trinh thám công nghệ, là tương tự như loại hình “Ghế bành trinh thám”, sinh sống ở thế kỉ hai mươi mốt Trác Lân đưa nó tiến hành rồi thay đổi. Ý thông thường lợi dụng báo chí, internet cùng với trợ thủ chân chạy tới hiện trường giải quyết vụ án, sau khi đem kết luận lấy từ điện thoại, bưu kiện hoặc là tin nhắn di động nói cho cảnh sát, từ bên trong đó thu được tiền lời.

Hết thấy tất cả lợi dụng trao đổi dữ liệu liền có thể hoàn thành, bởi vậy Trác Lân mới tự xưng là “Trinh thám công nghệ”, hay cũng gọi là “Trinh thám mạng”.

Kỳ thực Mạt Tây Nam cảm thấy, loại tên gọi “Trinh thám chết trạch” có khả năng càng thích hợp với y. dù sao y hầu như cả ngày đều chờ ở nhà. Mà nếu như không phải Trác Lân phát thú nhất thời, vì hứng thú mà đích thân chạy xe đạp tới hiện trường hỏa hoạn, bọn họ cũng không thể gặp nhau trên đường cái.

- - cái hứng thú kia chính là, nghiên cứu tình cảm của nhân loại.

Chính xác mà nói, là ái tình.

“Báo chí thực đúng là tể nhạt, còn không bằng tôi thu thập án,” tiện tay vứt báo đi, Trác Lân từ trên ghế sa lông cầm lấy một quyển cát từ báo, “Xem, thật hang hái!”

“Tôi không có một chút muốn nhìn...” Mạt Tây Nam cúi đầu, dĩ nhiên dự liệu được cuộc đối thoại bắt đầu hướng về phương hướng máu tanh mà phát triển.

“Đừng khách khí, đến đây đi!” Trác Lâm căn bản không đem ý kiến của hắn coi là chuyện đáng kể, ” Xem cái này — nam nữ tình nhân ở dưới một mái nhà cãi vã, người phụ nữ đem người đàn ông từ tầng mười tám đẩy xuống, biến người đàn ông thành tứ chi gãy xương, óc vỡ toang!”

“Ấu!” Mặt Tây Nam buồn nôn.

“Lại nhìn hai người này, GAY đối với chuyện này là bởi vì một người trong đó bị bắt ép bộc lộ, đem một cái xác chết đuổi dưới sông cùng lúc ngụy trang thành tự sát! Cho tới khi đôi kia LES... Trong quá trình cãi vã cầm dao đâm nhau? Nha, thật gay go...” Trác Lâm lắc đầu thở dài, “Thú vị a... Thực sự quá thú vị! Tuy rằng xu hướng tính dục không giống thể nhưng tình cảm lại tương thông, mang theo yêu hận, tràn ngập hận yêu... HA ha ha ha ái tình thật là một thứ thú vị...”

“Ăn cơm!——” Mặt Tây Nam không kiềm chế được, bùng nổ rống to một tiếng.

Vai Trác Lâm run lên, nhìn Mặt Tây Nam một chút, bắt đấm dĩ đóng lại rồi cất tờ báo: “Tây Lan, tôi rất rõ ràng cậu đối với tôi thù hận đang nhanh chóng sinh sôi, nhưng hiện tại vẫn là thời gian thành lập cảm tình, trên mặt cậu nên mang theo nụ cười nhân nhượng tôi mới đúng. Dù sao cậu giả thiết là là đàn ông, mà tôi là người phụ nữ của cậu, đúng không?”

Mặt Tây Nam một trận đau lưỡi*, Trác Lâm giả thiết hắn vừa yêu vừa hận, một bụng xoắn xuýt không biết làm sao giải sầu.

(*nguyên văn là vị đau)

“Được rồi được rồi,” hắn mặt mũi ẩn ẩn cái trán, “Nếu như anh đem salat bắp ngô cùng cà rốt đều ăn sạch sẽ, mặt tôi sẽ liền mang theo nụ cười nhân nhượng anh với đề tài máu tanh vừa này!”

“Nếu tôi nói không thì sao?” Trác Lâm cảm ghét liếc mắt nhìn đĩa salat.

“VẬY MÌA NÓ TÔI LIỀN ĐEM BẮP NGÔ CÙNG CÀ RỐT NHÉT VÀO BÊN TRONG MÔNG CỦA ANH!” Mặt Tây Nam đột nhiên vỗ bàn một cái.

“VẬY XEM RA CŨNG KHÔNG DỄ DÀNG.” Trác Lâm nhìn cái bát tròn đầy đau dứa.

“Trong phòng bếp còn có cả cây chưa cắt ra, tôi tin tưởng rằng chúng nó sẽ đủ, thỏa, mãn, anh!” Mặt Tây Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tây Lan, thật không nghĩ tới cậu lại có hứng thú SM với tôi,” Trác Lâm nhún nhún vai, ” Lẽ nào một người đàn ông hai mươi chín tuổi liền khiến cho cậu khát khao như thế?”

“Anh ngày hôm qua mới nói mình hai mươi bảy tuổi, ngày hôm nay sao lại biến thành hai mươi chín tuổi!?” Mặt Tây Nam kinh hãi đến biến sắc.

“Thật sao? Quên đi, chuyện này không quan trọng, tôi cũng không nhớ rõ tuổi của mình. Quan trọng là, tôi có thể không ngại cậu trong sinh hoạt thô bạo cùng lẫn nhả, nhưng cậu là tình nhân ”nam nhân thực sự không đủ phân lượng a,” Trác Lâm nói, nhìn Mặt Tây Nam một chút, “Cậu vừa mới nói cái gì? Cường bạo tôi? Ha, bằng trình độ của cậu cũng làm được sao?”

“Tôi...” Không nghĩ tới Trác Lâm nhắc lại chuyện cũ, gò má Mặt Tây Nam một trận nóng lên.

Thế nhưng Trác Lâm cũng không có hứng thú truy cứu, trào phúng Mặt Tây Nam xong, y liền ôm lấy tô ô mai trên bàn, mở ti vi vừa xem tin tức vừa ăn ô mai, cũng không để ý đến hắn.

Bị lạnh nhạt Mặt Tây Nam đỏ cả mặt, lập tức không có tâm tư cùng Trác Lâm đấu võ mồm.

Trong phòng trở nên lặng lẽ. Tin tức trên TV được phát thanh viên nói rất bình thường, Mặt Tây Nam cắn môi, ở dưới bàn lặng lẽ co chặt quần.

Xác thực, hắn ở phương diện kỹ năng sinh hoạt sức lực mười phần, hắn làm cơm, quét tước, giặt quần áo, nấu nướng... Bất cứ lúc nào nơi đâu đều có tư cách đem Trác Lâm mắng đến cầu huyết lâm đầu (máu chó đầy đầu), hoàn hảo uy phong nam tử.

Nhưng giới hạn bên trong sinh hoạt hàng ngày.

Hắn là trợ thủ cùng công nhân vệ sinh được Trác Lân thuê, nhưng chuyện này cũng không phải nghề quan trọng nhất. Công việc chân chính của hắn, là “Tình nhân” của Trác Lân.

Mạt Tây Nam cuối cùng đáp ứng Trác Lân, cùng y đóng vai tình nhân trải nghiệm vi diệu của yêu và hận. đồng thời kiên trì muốn xen vào chứ không phải bị một phương xen vào. Trác Lân đồng ý, nhưng mà biểu hiện của Mạt Tây Nam lại rất kém cỏi.

Sau ngày kia, hai người lại đánh sủng lục với nhau mấy lần, thế nhưng quan hệ lẫn nhau chỉ vãn vãn dừng lại ở mức độ an ủi nhau.

Mạt Tây Nam không có cách nào cùng Trác Lân hoàn hoàn chỉnh chỉnh lẫn giường, nói cách khác, hai người cho đến nay vẫn chưa có chân chính xảy ra quan hệ.

- - Đáng ghét, đều tại Trác Lân quá mê người!

(Sub: tiểu Trác không có lỗi, lỗi ở tại con tr..ym)

Mạt Tây Nam khóc rống trong lòng.

Thân thể Trác Lân so với trong tưởng tượng của hắn còn miễn cảm hơn, lại dễ dàng ngưng ngừng. Chỉ cần Mạt Tây Nam đem y đẩy ngã, thoáng âu yếm mấy lần, hai gò má của y sẽ nhàn nhạt đỏ ửng, phát ra tiếng thở dốc ngọt ngào mang theo giọng mũi.

Bình thường loại hình tượng lạnh nhạt ít ham muốn kia, không biết đã chạy đến nơi nào.

Trác Lân rất dễ dàng hưng phấn, thế nhưng so với y Mạt Tây Nam trẻ tuổi lại càng dễ dàng hưng phấn hơn! Chỉ cần thấy Trác Lân hai má hơi nheo lại ửng đỏ, hai con ngươi tràn đầy hơi nước, hắn liền lập tức nắm giữ không được, trong nháy mắt liền cứng lên.

Vãn vãn là ngạnh, ngược lại cũng không tính là quan trọng, quan trọng là “Nắm giữ không được”. Mạt Tây Nam ngạnh lên không thể chịu đựng một chút xú kích thích thân thể, mặc kệ là Trác Lân hay là chính hắn, chỉ cần không cẩn thận đụng tới cái vật cứng cứng kia, vật kia sẽ lập tức tước vũ khí đầu hàng, hồng hồng bắn xong, sau đó lại khôi phục thành dáng vẻ mềm oặt!

(Sub: mặt mũi nay còn đâu (-_-;))

Mạt Tây Nam quả thực tuyệt vọng, hắn liền cậy mình mạnh, nhẫn nại không để cho mình bắn ra quá sớm. Nhưng là có một lần cuối cùng tiền hí hoàn thành thuận lợi, chỉ lát nữa là phải để thương ra trận, Trác Lân đột nhiên vươn mình xả một cái khăn tay từ đầu giường, mạnh mẽ nhét vào trong lỗ mũi của hắn.

Mãi đến tận khi khăn tay bị nhiễm đến đỏ tươi, Mạt Tây Nam mới biết chính mình vì vui mừng đến mức quá hưng, lại chảy cả máu mũi...

Từ đó về sau, hắn liền trải qua cuộc sống bi thảm “Chỉ cần cùng Trác Lân thân thiết, không phải mặt trên phun, thì chính là mặt dưới phun”.

“Tuổi trẻ thật tốt a...” Sau mỗi lần SEX thất bại, Trác Lân đều sẽ phát ra thở dài ý tứ sâu xa như vậy.

(Sub: Mặt mũi nay còn đâu part 2)

“... Xin lỗi...” Mạt Tây Nam ngồi xếp bằng trên giường cúi đầu, ngoại trừ xin lỗi cũng không biết nên nói cái gì.

Trác Lân ở trên phương diện sống riêng rất hiền hòa, đều chăm sóc Mạt Tây Nam đến tâm tình cùng hứng thú, Thời gian thân thiết mặc kệ là sang sớm, buổi trưa, buổi tối hay nửa đêm đều không sao; địa điểm thân thiết bất luận trên giường, sofa, bàn, nhà bếp, phòng tắm... Nơi nào cũng có thể.

Coi như là tiến vào đề tài chính, y cũng đối với chi tiết nhỏ không kiêng kỵ cái gì, tùy ý Mạt Tây Nam đem hắn vượt qua làm đến quá khứ cũng không đáng kể (Nà nì?!). Loại thái độ phối hợp này làm cho Mạt Tây Nam không biết phải làm thế nào, vốn là tâm tình hồi hộp ngày càng mở rộng vô số lần, trái tim quả thực muốn từ yết hầu nhảy ra.

Sau mỗi lần thân thiết thất bại, Mạt Tây Nam đều ưu thương cực kỳ.

Mộng cảnh cùng hiện thực quả nhiên không phải một chuyện, nhìn Trác Lâm quần áo xốc xếch nằm ở bên cạnh, chính mình lại bởi vì tiết sớm mà không thể nhào tới “Như vậy”, “Như vậy”, hấn nhin không được ở trong lòng kêu rên ——

Mẹ! Loại đàn ông một lần kim thương bảy lần không ngã, quả nhiên là cuồng dâm ý bịa đặt ra!

Cái gì mà mãnh nam dùng “côn thịt” đem mỹ nhân làm đến thổ gấp liên tục!

Cái gì mà mỹ nhân khóc lóc bắn ba lần, mãnh nam vẫn còn cứng rắn!

Những thứ này... Những thứ này đều là dâm ý! Dâm ý! Trên thực tế đàn ông làm sao có thể có loại tự kiểm chế này được! Mạt Tây Nam hấn ngay cả nhìn Trác Lâm loa thể một chút đều sẽ kích động đến không thôi, lực tự kiểm chế cái gì, đã sớm không biết bay đi đâu rồi!

(Sub: mặt mũi nay còn đâu part 3)

Thế nhưng... Cũng không đúng.

Hay là chỉ có hấn đặc biệt kém cỏi, cũng khó nói nam nhân khác đều có thể khống chế lại dục vọng của bản thân?

Xem, Trác Lâm y xưa nay đều không tiết sớm.

Nghĩ tới đây, Mạt Tây Nam lại một trận tuyệt vọng, cúi đầu dùng hai tay liều mạng tóm chặt lấy tóc mình, miệng phát ra tiếng ô ô rên rĩ.

Lại giống như một con chó thực bồn không đi sấn.

Hoàn chương 3

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (“ ”)

4. Chương 4

Editor: Sub

Beta: Dền

Trác Lâm đang dùng ngón trỏ đem một viên ô mai đỏ tươi ướt át đưa vào miệng, nghe thấy Mạt Tây Nam rên rĩ, tròn mắt đen kịt quét tới.

“Lại đang ăn năn hối hận sao?” Y cắn nát ô mai, thuận tiện dùng lưỡi liếm đi chất lỏng tràn ra bên môi. “Tôi chỉ là nhắc nhở cậu không nên đắc ý hí hửng, không hề có ý khác.”

“Ô ô...” Mạt Tây Nam ôm đầu không dám ngẩng lên, bằng không khi nhìn thấy động tác liếm môi của Trác Lâm, hấn lại muốn phản khởi.

“Rất đau lòng sao? Lại nói tôi khiến cho cậu kích thích lớn đến vậy?” Trác Lâm ngoảnh đầu lại.

“Kỳ thực cũng không có...” Mạt Tây Nam nghẹn ngào.

“Vẫn đúng là đủ tâm tình hóa, thật không cách nào bắt cậu...” Lắc đầu thở dài, Trác Lâm vơ lại một viên ô mai cắn bên cạnh, đứng lên một cái kéo lấy cổ áo Mạt Tây Nam, đem hấn đẩy ngã trên ghế salon.

Đầu gối chống đỡ, y đem ô mai để sát bên môi Mạt Tây Nam.

(Sub: em cứ thế này thì bố ai sống nổi hả? Dụ như thế thì muốn tụi anh sống sao?)

Đột nhiên bị kéo cổ áo, đầu va vào trên lưng tựa của sofa, Mạt Tây Nam trước mắt một trận sao Kim. Hấn bị đau xoa đầu, cảm giác môi bị một vật lạnh như băng dán lên.

Hấn khó khăn mở mắt ra.

Tròng mắt đen kịt của Trác Lâm, trong khoảng cách chưa đầy một gang, nhìn hẩn chòng chọc.

Oanh ——

Trong nửa giây, núi lửa trên đỉnh đầu Mạt Tây Nam bạo phát.

“A... A a a!” Hẩn phát ra âm thanh chống cự, hi vọng Trác Lâm rời đi nhanh một chút.

Thân thể đã bắt đầu tỏa nhiệt, thế nhưng hẩn không dám mở miệng nói chuyện, bởi vì miệng của hai người chỉ cách nhau một viên ô mai ở giữa, chỉ cần hẩn há miệng một cái, sẽ bị Trác Lâm vững vàng hôn. Thế nhưng Trác Lâm căn bản không có ý rời đi, đôi chân thon dài quỳ trên ghế salon, hai tay chống hai bên đầu Mạt Tây Nan, dùng ô mai chặn lại môi dưới của hẩn.

Mắt y đen kịt, nháy một cái cũng không nháy mà nhìn Mạt Tây Nam, nhưng trên mặt vẫn như cũ duy trì một vẻ lạnh nhạt.

Mạt Tây Nam không cảm thấy Trác Lâm đang câu dẫn hẩn, gương mặt như vậy, chỉ khiến hẩn cảm thấy ngăn chặn mình chính là một con mèo kiêu ngạo lạnh nhạt. Động vật này thông thường chỉ sống trong thế giới của chính mình, tình cờ nhìn thấy chủ nhân cúi đầu ủ rũ, mới keo kiệt hướng về chủ nhân bố thí một chút cảm thông.

Trong lòng vừa bất đắc dĩ vừa tuyệt vọng, một trận ảo tưởng như vậy, khiến cho Mạt Tây Nam biết được tâm ý của bản thân đối với Trác Lâm, lại được nâng cao thêm một bước.

Cắn vào ô mai môi lại thúc về phía trước vài milimet, Trác Lâm giống như có chút thiếu kiên nhẫn, thoáng nhíu mày.

Trong tầm mắt, cái mi tâm rung động kia làm cho Mạt Tây Nam toàn thân nóng lên. Hẩn ức chế không được mà há miệng, ô mai liền như vậy thuận thế tiến vào vòm miệng hẩn.

Đầu lưỡi truyền đến xúc cảm ngọt ngào chua xót, vô số nhũ đầu (vị giác?!) như là đột nhiên thức tỉnh, Mạt Tây Nam không kịp lòng được mà thở hổn hển ngẩng đầu liền đụng tới đôi môi mềm mại của Trác Lâm.

Đụng vào như vậy, liền cũng không còn cách nào tách ra.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm nhau, dừng lại một chút sau đó liền điên cuồng quấn quýt.

Nước bọt trong miệng hòa quyện với nhau, ô mai bên trong nụ hôn sâu dần dần bị chen nát, chất lỏng chảy xuôi mà tràn ra đầy miệng Mạt Tây Nam, lại quấn quanh chảy vào đầu lưỡi trong miệng Trác Lâm.

Trong phòng tràn ra tiếng nước dâm mỹ, hoàn toàn lập đi âm thanh tin tức trên TV. Gặm cắn đôi môi mềm mại của Trác Lâm, Mạt Tây Nam đã không còn nhận rõ cái nào trong miệng mình ngậm là ô mai, cái nào là lưỡi Trác Lâm.

Bụng dưới dần dần vọt lên nhiệt ý, hẩn biết thân thể mình đã có phản ứng. Không thể lãng phí cơ hội, hẩn đem Trác Lâm đẩy ngã trên ghế salon.

“Tây Lan...” Trác Lâm thở dốc ôm vai Mạt Tây Nam, thân thể rơi vào đệm dựa mềm mại.

“Trác Lâm... Trác Lâm...!” Mạt Tây Nam phát ra hô hấp ồ ồ, nếu như Trác Lâm bình thường kêu loạn như vậy, hẩn đã sớm nổi trận lôi đình. Thế nhưng tình huống tình trùng lên não, hẩn cũng không để ý những chuyện nhỏ nhặt này, một bên mạnh mẽ hôn môi cổ cùng sau tai Trác Lâm, một bên đem bàn tay tiến vào trong vạt áo y.

Áo ngủ rộng thùng thình chỉ dùng một cái đai lưng buộc lên, thoáng dùng sức liền bị xả. Trác Lâm bên trong chỉ mặc quần lót, hai khóa trước ngực liền lập tức bại lộ trong không khí.

Ngực bằng phẳng hơi phập phồng, tô điểm là hai bên lợ lạt nổi lên, xem ra cùng với Mạt Tây Nam gần như. Rõ ràng là cảnh tượng bình thản không có gì lạ. lại làm cho Mạt Tây Nam toàn thân đều rối loạn bất an, hẩn liếm môi một cái, cúi đầu một hơi cắn vào đầu vú Trác Lâm.

“A...!” Thân thể Trác Lâm run rẩy một hồi, mười ngón tay vô lực cắm vào tóc Mạt Tây Nam. Tựa như là động tác chống cự lại như mời gọi, khiến cho Mạt Tây Nam toàn bộ đều phấn khởi cả lên, bắt đầu lấy môi cùng lưỡi đùa cái hạt thịt nho nhỏ kia.

“Không...” Trác Lâm hỏn hển thở, cơ thể hơi căng thẳng. Đầu gối uốn lượn chéch chặn lại eo Mạt Tây Nam, ở trên người hắn chậm chậm vuốt nhẹ.

Thịt hạt mềm mại như viên kẹo vui tươi, khiến cho Mạt Tây Nam thèm ăn đến nhỏ dãi. Hắn lấy môi ngậm lấy nó, dùng đầu lưỡi liếm láp thậm chí dùng răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn. Thịt hạt dưới sự công kích của hắn rất nhanh trở nên cứng rắn, ở trong miệng hắn chậm rãi đứng thẳng.

Thúc đẩy đầu lưỡi. Mạt Tây Nam đưa nó phun ra ngoài, ngược lại công kích một bên khác. Từ môi dưới tha ra một đạo chỉ bạc thật dài, ở giữa còn lơ lửng có màu phấn hồng của ô mai, đem đầu vú Trác Lâm nhiễm một mảnh vệt nước.

“Thích tôi như vậy không?” Gặm cắn một bên ngực khác của Trác Lâm. Mạt Tây Nam nhếch miệng cười hỏi. Bụng dưới đã thoáng có cảm giác trướng đau, thế nhưng hắn giả như không thèm để ý.

Hắn phải nhẫn nại, hắn muốn đem chính mình luyện thành nam nhân chân chính!

“Ừm...Không... Sờ tôi...” Trác Lâm gấp gấp thở hỏn hển, hai gò má đã nổi đỏ ửng mê người. Thân thể hung phấn tựa hồ cũng như Mạt Tây Nam nôn nóng khó nhịn vậy, y tóm lấy tay Mạt Tây Nam, đem hắn hướng dẫn đến giữa hai chân mình.

Chỗ đó, bộ phận no đủ đã trở nên cứng rắn, quần lót từ bên trong chảy ra một chút vệt nước.

“Nhanh như vậy đã không xong rồi?” Dem Trác Lâm ôm chặt vào trong ngực, Mạt Tây Nam nhẹ nhàng gặm cắn tai sau của y, “ Muốn tôi chạm vào anh, liền đến giúp tôi cởi quần áo đi.”

Trác Lâm thở gấp không nói gì, hai tay chậm rãi di động đến bên hông Mạt Tây Nam.

Nhất thời, trong lòng Mạt Tây Nam xẹt qua một tia mây đen, Hắn muốn bảo Trác Lâm trước tiên cởi nửa người trên, thế nhưng đã không kịp.

Dây lưng bị hai tay Trác Lâm linh hoạt cởi ra, quần cùng quần lót đồng thời bị kéo xuống. Bộ phận cứng rắn bộc phát từ bên trong quần lót của Mạt Tây Nam bật ra ngoài, mạnh mẽ đánh vào bên trong bắp đùi Trác Lâm.

—— Dừng!

“A!” Đột nhiên kích thích, khiến mắt Mạt Tây Nam tối sầm lại.

Một giây sau, bên trong bắp đùi Trác Lâm liền bị ướt.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, hai người giống như đột nhiên quên mất hô hấp.

Mạt Tây Nam cứng ngắc, Trác Lâm trầm mặc. Hai người không hẹn mà cùng cúi thấp đầu, nhìn một bãi tinh dịch trên đùi Trác Lâm.

Màu máu từ mặt Mạt Tây Nam thối lui, vẻ mặt hắn gần như rút gân nhìn nửa người dưới của mình và Trác Lâm.

Cái vật kia của mình đã mềm oặt, nhưng là cái kia của Trác Lâm mới vừa ngẩng đầu lên.

Không sai...

Hắn... Lại tiết!

“... Tuổi trẻ thật tốt a.” Nhìn côn thịt kia của Mạt Tây Nam xụi lơ, Trác Lâm không biết là lần thứ mấy xúc động nói một câu.

“Anh... Anh câm miệng!” Mạt Tây Nam một trận buồn bực.

“Lần này có kiên trì được quá ba phút không?” Trác Lâm tựa như cười mà không phải cười nhìn hắn.

Áo ngủ vẫn mở rộng như cũ, ngực lộ ra bên ngoài dính đầy nước miếng của Mạt Tây Nam, hai hạt đầu nhũ vừa cứng rắn vừa sưng đỏ. Nhưng lúc này Trác Lâm cũng không để ý đem mình che lại, lập tức tùy cục diện, thấy thế nào thì Mạt Tây Nam đều khá chặt vật.

“Chịu... Khẳng định có!” Ngữ khí trào phúng càng khiến Mạt Tây Nam đau đầu*, hần liễu mạng cười trên eo Trác Lân không chịu rời đi, làm ra dáng lại muốn giở trò với y.

(*nguyên văn là não tu)

“Được rồi, một ngày bắn quá nhiều lần, đối với thân thể không tốt.” Trác Lân khoát một cái tay áo, ra hiệu cho Mạt Tây Nam từ trên người mình đi xuống, lại tiện tay xả khăn tay lau khô cho mình, “Ngược lại cậu đã sớm không phải lần đầu tiên, cũng không cần để ý lần nữa. Chúng ta còn đủ thời gian, tôi không để ý.”

“Coi như anh anh không thèm để ý, tôi cũng để ý a!” Mạt Tây Nam khóc không ra nước mắt, phần nộ từ trên người Trác Lân bò xuống, cuộn mình ôm lấy đầu gối đến một góc sô pha, “Tôi không muốn mới hai mươi mấy tuổi liền có tật xấu tiết sớm.”

“Cái này không phải tật xấu,” Trác Lân chăm chú phủ nhận, “Tây Lan, cậu biết nguyên lý cao trào của đàn ông không?”

“Không muốn biết! Hơn nữa tôi cũng không phải gọi là Tây Lan!” Mạt Tây Nam giận dữ, thế nhưng Trác Lân căn bản không đem kháng nghị của hần thành vấn đề.

“Cao trào chỉ là sau khi kích thích, thân thể cùng tâm lý sản sinh ra phản ứng sung sướng.” Ho nhẹ một tiếng, y bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Phản ứng như thế này, là bởi vì bộ phận tuyến sinh dục để hấp thụ co rút mà dẫn đến. Bắn tinh là một quá trình tích lũy năng lượng, trước tiên do trung khu thần kinh phát sinh tín hiệu kích thích, lại do tùy sống lan đến xương sống, cần người tích lũy năng lượng điện (!). Sau đó...”

“Ô... Anh không thể cầm miệng một lúc à!” Mạt Tây Nam cầm lấy tóc liễu mình lắc đầu.

“Tôi chỉ muốn nói cho cậu rõ cao trào và phản xạ thần kinh liên quan như thế nào,” Trác Lân nghiêm túc nhìn hần, “Cậu có thể khiến vấn đề tiết sớm của mình đổ cho phản xạ thần kinh quá mức phát đạt.”

“Phản xạ thần kinh của tôi quả thực so với người khác lớn hơn một chút, có điều... Anh đây là đang an ủi tôi sao?”

“Coi như là thế đi.”

“...Vậy anh không thể trực tiếp một chút sao! Loại phương thức an ủi quanh co uốn lượn này, ai nghe mà hiểu được!” Mạt Tây Nam vừa lúng túng vừa phẫn nộ, quả thực muốn đem dựa đặt lên trên mặt Trác Lân.

“Rất khó hiểu sao?” Trác Lân một bên hỏi ngược lại. một bên vội vàng đem đai lưng thắt thành nơ con bướm phức tạp, “Vậy thì đổi... A. thắng thắn thay đổi phương thức sống chung của chúng ta đi. Tình nhân có nhiều kiểu nhiều loại, tỷ như chúng ta có thể chuyển đồ...”

“Tuyệt đối không!” Hai cánh tay Mạt Tây Nam lập tức giao nhau.

Đùa, hần dâm ý nhiều năm như vậy mộng đẹp đột nhiên biến thành sự thật, Người đẹp hần mong nhớ cả ngày cả đêm đều ở bên người, còn cùng hần đóng vai tình nhân. Cuộc sống sinh hoạt như vậy lại bảo hần chuyển đồ đi? Lại bảo hần luyện ái tinh thần (yêu trên mặt tình thần)?

Nếu như vậy, cứ coi như Trác Lân không cười nhạo hần, chính hần cũng sẽ ở trong lòng cười chết chính mình!

“Không muốn sao?... Như vậy, trao đổi vị trí thì sao, vóc người chúng ta ngược lại cũng gần như nhau.”

“Càng không được!”

Ông trời, chuyện cười này càng cười càng lớn! Mạt Tây Nam hần ở trong mơ đều đối với Trác Lân “như vậy”, “như vậy”, lẽ nào đến thực tế lại bởi vì tiết sớm, kết quả lại ngược lại bị Trác Lân “như vậy”, “như vậy”?

Đầu tiên, hần không dám tưởng tượng cái tên gia hỏa thiếu gân này đẩy ngã người khác xong, sẽ làm ra cái chuyện kinh hãi thế tục gì.

Cái quan trọng, hần cũng không muốn trình diễn tiết mục ” Thanh niên cuồng dâm mộng xuân vô biên, trên thực tế lại chịu khổ bạo súc”!

“Vì lẽ đó, cậu dù có đụng vào tường (ngõ cụt) cũng không chịu quay đầu lại đi?” Trác Lâm nhún vai một cái, tựa hồ đối với Mạt Tây Nam quật cường rất bất đắc dĩ.

“Không sai! Tôi sẽ không quay đầu lại, tôi một ngày nào đó sẽ đem tường đánh ngã!” Mạt Tây Nam tàn bạo mà nắm chặt nắm đấm.

“Nhất định phải thế ư? Dù sao cũng là tôi thỉnh cầu trợ giúp của cậu, cậu hà tất phải khiến mình thê thảm như vậy. Nếu như cậu bởi vì tiết sớm mà có bệnh tâm lý, tôi càng không có khả năng gánh nổi trách nhiệm này...”

“Không cần anh bận tâm, chính tôi sẽ phụ trách bản thân mình!”

“Có thật không?” Trác Lâm hoài nghi cau mày.

“Thật! Vì vậy anh chỉ cần ngoan ngoãn nằm xuống là được rồi, còn lại giao cho tôi...” Mạt Tây Nam nói nói, ma trảo lại không kìm được mà hướng tới thân Trác Lâm mà tới. Cách thời gian ngủ còn sớm, không bằng hôn lại làm lại? Hơn nữa hân trẻ tuổi cường tráng, một buổi tối bốn, ba lần, cũng không đáng kể...

“Chờ đã!” Trác Lâm một chưởng vỗ vào ngực Mạt Tây Nam, ngăn cản động tác muốn bò tới mình của hân.

“Làm sao?” Mạt Tây Nam cả kinh, còn tưởng rằng Trác Lâm lại đụng sai cái gân nào, muốn đổi vị trí hai người.

Thế nhưng sau khi ngăn cản Mạt Tây Nam xong, Trác Lâm cũng không có động tác kế tiếp. Y đem đầu lắc qua lắc lại nhìn Mạt Tây Nam, thật giống như nhìn một thứ kỳ trân dị bảo.

“Tôi... Đột nhiên phát hiện ra một chuyện.”, y cau mày, “Tây Lan, thỉnh cầu đóng vai tình nhân là tôi đưa ra, tại sao cậu so với tôi còn hăng say hơn vậy?”

“...Dựa vào, tôi còn tưởng anh muốn nói cái gì. Đầu qua lâu như vậy anh mới nhớ tới chuyện này? Tôi hang say như vậy, còn không phải là bởi vì...!” Mạt Tây Nam nói một nửa bỗng nhiên dừng lại, hoảng đến suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình

Hân suýt nữa nói ra câu “Còn không phải bởi vì tôi có dâm ý với anh mười năm” này.

Mà câu nói như thế này, chết cũng không thể để lộ. Trác Lâm cho đến hiện giờ còn chưa biết Mạt Tây Nam đối với y từng có bao nhiêu ý nghĩ hạ lưu xấu xa, Mạt Tây Nam cảm bản không bắt được lối suy nghĩ của hân, tuy rằng Trác Lâm xem ra rất hào phóng, thế nhưng nếu như biết mình đã biến thành đối tượng dâm ý của một người đàn ông, ai biết y có phản ứng gì!

Mạt Tây Nam không gánh nổi cái nguy hiểm này, trên thực tế cùng Trác Lâm trở thành tình nhân, đã là nhờ phúc khí tích đức tám đời đổi lấy của hân rồi. Hân không thể bỏ qua cơ hội này, chân chính đem Trác Lâm ăn no căng điều trước, hân chết cũng muốn bảo vệ bí mật này!

“Vì cái gì?”, Trác Lâm còn truy hỏi.

“Bởi vì... Bởi vì tôi thích khuôn mặt của anh rồi!” Mạt Tây Nam cắn răng một cái, nói ra một câu nửa giả nửa thật.

Hân cũng không hoàn toàn là đang nói dối, trong những ngày sống chung Trác Lâm quả thực có thể làm người ta tức chết, nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt ít ham muốn kia của y, Mạt Tây Nam sẽ không có cách nào không chế mà cả người phát nhiệt, đem tất cả những chỗ bị Trác Lâm làm phiền ra sau đầu mà đi tới.

” Mạt?” Trác Lâm có vẻ rất nghi hoặc, hai tay nắm gò má của chính mình, “Mặt tôi bên ngoài cũng có da dẻ phổ thông, độ dày ước chừng năm milimet, phía dưới là mạch máu, bắp thịt và xương, so với người khác có gì khác nhau sao?”

“...Anh là thật sự không rõ hay là giả bộ không hiểu!” Mạt Tây Nam dở khóc dở cười, rốt cuộc không nhận được mà túm lấy đệm dựa, mạnh mẽ nện vào ngực Trác Lâm, “Ai bảo có hứng thú với xương với bắp thịt của anh? Tôi đồng ý cùng anh giả tình nhân, đương nhiên là vì yêu thích một số chỗ của anh! Bằng không ai ăn no không có chuyện gì làm, lại vô duyên vô cớ theo người lạ ở chung, lên giường, giúp hân làm cơm quét tước, hơn nữa đối phương lại còn là nam nhân!”

” Là như vậy sao?”

” Lại còn không phải như vậy sao? Lẽ nào anh đúng là cho rằng tình nhân là phải lên giường trước mà có? Con người trước tiên phải có tình cảm, sau đó mới SEX chứ không phải SEX trước sau mới có tình cảm, trình thám đại nhân anh ngay cả cái trình tự này cũng không làm rõ được, còn muốn cùng tôi giả tình nhân? Thực sự là cười chết người!”

“Ừm...” Mặt Tây Nam trào phúng cũng không khiến Trác Lâm tức giận, y vuốt cằm, mặt một vẻ dăm chiêu.

Nhìn dáng vẻ y mất công suy nghĩ, Mặt Tây Nam cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

Đại não Trác Lâm thật không biết là tạo thành từ cái gì, mớ tri thức của y vô cùng rộng, hiểu được rất nhiều học thức ít lưu ý mà ngay cả Mặt Tây Nam nghe cũng chưa từng nghe tới. Nhưng mà trên phương diện đời thường y lại đặc biệt ngớ ngẩn, có lúc ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không bằng.

Đầu óc của y lại hoạt động như một bộ cơ khí tinh vi. Như cái loại “Ái tình” mờ mịt này lại thiên biến vạn hóa, quả thực là một cái chỉ lệnh sai lầm, căn bản không có cách nào thuận lợi vận hành mà!

May mà hần gặp phải mình “Tâm địa thiện lương”, nếu như thay bằng gia hỏa hữu dụng tâm khác, sợ rằng bị ăn ra sao cũng không biết!

Nghĩ tới đây, Mặt Tây Nam không nhịn được xoa xoa cái trán.

“...Vì thế, người rất yêu ta?” Qua rất lâu, Trác Lâm mới khó khăn đưa ra một kết luận.

“Vâng,vâng, vâng! Thật rất vất vả mới rõ ràng được, thực sự là làm khó anh rồi, đại trình thám!” Mặt Tây Nam không nhịn được cười, thật muốn sờ sờ đầu của y tán thưởng y.

“... Cái kia, cậu hận tôi rồi sao?” Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, Trác Lâm sau đó lập tức quăng đến một vấn đề ông nói gà bà nói vịt.

“Hơi hơi dùng đại não của người bình thường suy nghĩ, đối với anh khó khăn đến như thế sao (?)!” Mặt Tây Nam một trận táo bạo, ” Đúng vậy đúng vậy, tôi yêu cũng hận anh, đối với anh vừa yêu vừa hận, đặc biệt là trong sinh hoạt hằng ngày! Nhìn thấy dáng vẻ anh sinh hoạt thương tàn, tôi quả thực hận đến không nhịn được muốn bóp chết anh!”

“Bóp chết tôi, sau đó sẽ tự sát?”

“...Anh!”

Mặt Tây Nam quả thực không biết nên nói gì, hần dùng hết sức xoắn lại tóc của mình: “Anh... CMN anh cho rằng tự sát đơn giản như thế à! Tôi mới không thể hạ thủ giết chính mình được, coi như hạ thủ phỏng chừng cũng chỉ có thể biến thành trọng thương thôi!”

“Thì ra là như vậy.”

“Lần này anh thỏa mãn chưa? Có thể dừng tiếp tục cái đề tài này được không?”

Trác Lâm không thể tưởng tượng nổi phương thức lối về đại não nói chuyện, quả thực muốn bức Mặt Tây Nam phát điên. Nếu còn tiếp tục như vậy, không chừng hần lại thật sự đột nhiên nổi điên, đem Trác Lâm bóp chết ở trong nhà này luôn, sau đó sẽ hủy thi diệt tích (hủy đi xác, xóa đi dấu vết)!

May mà Trác Lâm biết điều không tiếp tục cuộc đối thoại, y xoa cằm, lông mày càng nhíu càng sâu.

“Làm sao?” Nhìn dáng vẻ y im lặng không lên tiếng, Mặt Tây Nam dùng sức đẩy y một cái, “Lại nhớ đến kỉ niệm kỳ quái?”

“Tôi đang suy tư,” âm thanh Trác Lâm có vẻ rất nặng nề ngọt ngào ngọt ngào, “Vừa nãy lời cậu nói, tôi đều nhớ kỹ. Nếu như đem cảm tình của cậu đối với tôi chuyển thành con số, như vậy hận so với yêu chiếm tỉ lệ 50% có khả năng cao hơn một chút, dù sao thời điểm cậu tình trùng thượng não mới yêu tôi, nhưng thời gian tình trùng không thượng não hiển nhiên càng nhiều hơn.”

“Đại... Đại khái là vậy đi.” Mặt Tây Nam do dự trả lời, hần bị Trác Lâm đột nhiên nghiêm túc làm cho đầu óc mơ hồ.

“Mà ở cái điều kiện tiên quyết này, cậu bởi vì không tìm chế được nổi lòng mà muốn bóp chết tôi cũng rất ít khả thi. Cứ coi như thành công bóp chết tôi, cũng rất khó hạ quyết tâm cùng chết theo tôi.”

“...Có thể... Có thể nói như vậy...” Bất tri bất giác, sự chú ý của Mạt Tây Nam liền bị câu dẫn tới Trác Lâm bên kia, “Dù giết người khác có dễ dàng ra sao, thì giết chính mình rất khó a. Tuy rằng hiện tại tỉ lệ người tự sát ngày càng cao, thế nhưng giết chết tình nhân sau đó tự sát, hơn nữa người tự sát thành công cũng không phải nhiều.”

“Không sai, coi như lúc ban đầu ôm quyết tâm đồng sinh cộng tử, sau khi giết chết đối phương cũng sẽ do dự.... Vì vậy đến cùng là do sức mạnh nào, có thể thúc đẩy hẳn đốt mình thành một đồng than?”

“A?”

“Là đang nói trận hỏa hoạn kia.”

“...”

Trác Lâm nhảy lên tự hỏi mức độ lớn, suýt chút nữa đem đầu Mạt Tây Nam làm thành một đoàn hồ dán. Hẳn khó đoán dừng lại mấy giây, mới miễn cưỡng đem một lượng lớn thông tin trong lời nói của Trác Lâm toàn bộ tiêu hóa..

“Anh... Lại đang nhớ đến cái trận hỏa hoạn kia lúc chúng ta gặp nhau sao?” Hắn chần chờ hỏi, “Vụ đó không phải đã kết án rồi sao?”

“Thế nhưng tôi chưa hề quên nó, không biết đã xảy ra chuyện gì, ngay tại lúc tôi ở hiện trường tôi có loại cảm giác không thoải mái.” Trác Lâm cúi đầu trầm tư, ngón tay bóng loáng vuốt nhẹ cằm.

“Là bởi vì người đàn ông kia xuống tay với bản thân quá ác?” Mạt Tây Nam hỏi, “Người đàn ông kia trước tiên đâm tình nhân mười mấy dao, sau đó đổ xăng trong phòng khách, đem mình cùng tình nhân thiêu chết trong đám cháy... Xác thực, người bình thường không thể xuống tay tàn độc như thế...”

(Sub: hơn thế còn có đây à)

“Không chỉ như vậy, vụ án này cùng với nội dung tôi cắt từ tờ báo đều không giống nhau!” Trác Lâm nói, nhảy xuống so pha lấy cái bản cắt từ tờ báo kia, mở ra rồi tiến đến trước mặt Mạt Tây Nam, “Cậu xem, cậu xem, trong những án giết tình nhân, mặc kệ là đối với chuyện khác phái hay hai đôi đồng tính luyến ái kia, hung thủ giết tình nhân xong đều cẩn thận mà sống trên đời, chỉ có người đàn ông phóng hỏa kia là chết rồi. Cái chết của hắn trong bốn vụ án chỉ chiếm vị trí một phần tư, cũng là hai mươi lăm phần trăm.”

“Coi như là vậy cũng không nói lên cái gì chứ?” Mạt Tây Nam vò vò đầu, “Có thể là anh sưu tập tình án, đúng dịp hung thủ không chết tương đối nhiều?”

“Không không không, cứ coi như đem số lượng vụ án mở rộng gấp trăm lần thậm chí một ngàn lần, người giết chết tình nhân sau đó tự sát hơn nữa lại tự sát thành công chiếm số rất ít!” giết người khác dễ, giết chính mình khó, cậu vừa nãy cũng nói câu này đúng không?”

“Tôi đúng thật là có nói... Nhưng vậy thì sao? Có thể người đàn ông kia giết người giết tới phát điên cũng khó nói?”

“Phát điên... Đúng vậy, đúng vậy! Không ngoại trừ khả năng này!” Kích động ôm lấy phần cắt từ tờ báo nhảy xuống so pha, Trác Lâm bắt đầu hưng phấn đi dạo trong phòng khách, “Đấy lòng con người trời sinh liền ẩn dấu đi bản năng khát máu, bọn họ từ bên trong chết chóc có thể sung sướng mê mê vui vẻ! Căm giận, vu khống, mừng như điên, bi thống... Cái người yêu nhất hận nhất trên đời cuối cùng cũng biến mất rồi, đây là chuyện tươi đẹp cỡ nào! Thế nhưng...”

Y nói một cái xoay người, ném tờ báo bị cắt nhào tới trước mặt Mạt Tây Nam, hai tay trối lại hai vai của hắn.

“Thế nhưng Tây Lan! Tây Lan! Cậu không nhận ra được một khả năng khác sao? Đơn giản đến không thể đơn giản hơn, ngay cả trẻ con cũng có thể nhìn ra điểm đáng ngờ!”

“Ô... Xin lỗi, tôi thực sự không nhìn ra.” Đây mặt Mạt Tây Nam đều là dấu chấm hỏi.

“Ha ha ha ha! Cậu không hiểu?” Trác Lâm như cuồng lắc vai của hắn, đáy mắt đen kịt lập lè như điên cuồng hưng phấn, “Đúng! Một cái án vì tình, nhưng là cùng với các tình án khác không giống. Tại sao? Nguyên nhân rõ ràng, bởi vì nó... Bởi vì nó — căn bản không phải là một án mạng vì tình!”

“Anh... Nói cái gì?” đầu Mạt Tây Nam nhất thời trống rỗng.

“Ha ha ha ha! Rất đơn giản đúng không? Ngay cả trẻ con cũng có thể nhìn ra điểm đáng ngờ!” Một bên thả Mạt Tây Nam ra, Trác Lâm tiếp tục ở trong phòng khách đi lại, “Đồng loạt vụ án, những hung thủ khác đều không chết, chỉ có hắn chết, tại sao? Đúng, không sai, bởi vì nó và ba vụ án khác căn bản không giống nhau, có thể người đàn ông kia thực sự giết chết tình nhân, nhưng đem mình cùng thi thể đốt thành than không phải hắn. hiện trường có khả năng còn có người thứ ba! Là hắn đưa hung thủ vào địa ngục, là hắn ở trong phòng đổ xăng, là hắn thiêu hủy nhà đôi nam nữ kia, hết thấy đều là hắn... Đúng, tất cả đều là hắn khỏi xương, đồng thời lại là tất cả Terminator*. Hắn cho đến nay còn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, vụ án căn bản cũng không có hồi kết!”

(* hình ảnh lấy trên wikipedia, tạm gọi là kẻ hủy diệt)

T-800 / T-850 Terminator

“Chú Bob” / Người giám hộ “Pops” Nhân vật

“Phải... Là như vậy phải không?” Mạt Tây Nam ngơ ngác mà hỏi ngược lại.

Hắn sbaay giờ đã đánh mất tất cả năng lực suy nghĩ, chỉ có thể dùng đại não trống rỗng nghe Trác Lâm kích động suy lý.

Bình thường Trác Lâm vừa ngốc vừa chậm chạp, nhưng mà một khi y mã lực toàn mở, Mạt Tây Nam căn bản không theo kịp tốc độ tư duy của y.

Lúc này vấn đề duy nhất xoay quanh trong đầu Mạt Tây Nam chính là ———— bọn họ mười phút trước rõ ràng còn đang ngồi ở trên ghế salon, hưng phấn ở phòng khách đi tới đi lui, trong miệng không biết tự lẩm bầm cái gì.

Mạt Tây Nam đang muốn kiến nghị y nhanh chóng đem cái suy luận này nói cho Hùng thúc, nhưng hiển nhiên hiện tại Trác Lâm cái gì cũng đều không nghe lọt.

Đang lúc này ——

“Keng keng keng!”

Điện thoại di động của Mạt Tây Nam ở trên khay trà vang lên.

“A, đã đến giờ!” Hắn mau mau mở ra di động.

Đây là đồng hồ báo thức mà hắn cài trên điện thoại, đêm nay hắn muốn đi đưa bản thiết kế cho một vị khách hàng. Nhìn Trác Lâm một chút hắn lắc đầu thở dài chạy vào phòng ngủ của mình.

Chờ hắn mặc áo khoác xong, cầm túi giấy chuẩn bị bước ra cửa, Trác Lâm vẫn còn ở trong phòng khách hưng phấn đi lại.

“Cái kia, Trác Lâm, tôi phải đi ra ngoài!” Mạt Tây Nam đứng ở cửa hô to, “Trong vòng một tiếng tôi sẽ về, anh có thể tiếp tục suy nghĩ, thế nhưng đừng có làm cho nhà thành hồngбет, có nghe không!”

Trác Lâm vẫn còn đang xoay quanh trong phòng khách, ngay cả nhìn cũng không nhìn Mạt Tây Nam một chút.

Nặng nề thở dài, Mạt Tây Nam bước ra khỏi cửa

Theo một tiếng “Ầm” nhỏ, cửa bị đóng lại. Mà âm thanh này lại khiến Trác Lâm từ trong trầm tư tỉnh táo lại, y kinh ngạc mà nhìn cửa lớn bị đóng chặt.

Bên trong tròng mắt đen kịt, vẻ mặt điên cuồng trong nháy mắt biến đi hầu như không còn, thay vào đó là một tia nghi hoặc.

“Tây Lan... Cậu tại sao không nói một tiếng nào liền chạy?” Y quấy nhiễu nắm tóc, ” Còn muốn cậu giúp tôi đến hiện trường một chuyến... Quên đi, tự mình đi thôi!”

Y nói xong cũng vọt vào phòng ngủ, đổi áo sơ mi, áo khoác, mũ và găng tay.

Mười phút sau, trong tình huống Mặt Tây Nam hoàn toàn không biết, Trác Lâm cũng theo đó rời khỏi nhà.

- Hoàn chương 4-

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thoảng thả (“ ”)

Sub: Chương sau sẽ đăng trên wattpad và dẫn link. Cảm ơn bạn Đền đã nhận beta cho bộ này nha~

5. Chương 5

Edit: Sub

Beta: Đền

Sắc trời đã tối, vào đêm* lạnh lẽo mà yên tĩnh, đèn đường vàng mờ nhạt tràn xuống đất. Trác Lâm chậm rãi đi trên con đường nhỏ lát gạch xanh, con mắt chuyên chú nhìn mũi chân mình, một bộ dáng vẻ thờ ơ với bốn phía.

(*nguyên văn người hành đạo lặng lẽ..)

Hiện trường hỏa hoạn y chỉ mới đi qua một lần, nhưng điều này hoàn toàn không thể làm khó được khả năng ghi nhớ của y, hướng hồ chỗ đó cách nhà y cũng không xa.

Đây cũng là một trong những lý do khiến y lúc đó đồng ý đích thân tới hiện trường, đồng thời cũng trở thành cơ hội y và Mặt Tây Nam tình cờ gặp mặt.

Đúng, đó là tình cờ gặp gỡ mà không phải sơ ngộ*.

(* Sơ ngộ: lần gặp đầu tiên)

Nghĩ tới đây, Trác Lâm không kìm lòng được mỉm cười. Nhưng mà mỉm cười như vậy, cũng rất nhanh bị ưu thương nhàn nhạt lấp đi.

“Tây Nam...” Y nhẹ giọng ghi nhớ cái tên này, trông mắt như hắc diệu thạch bên trong ngăm đầy sương mù ướt át. Bởi vì Mặt Tây Nam mà trong nhà tràn ngập không khí sinh hoạt, thực sự quá mức ấm áp, khiến y hầu như muốn quên đi mục đích tiếp cận hắn.

Thực sự là... Cảm giác khiến người ta chán ghét.

Khóe môi kéo lên nụ cười khổ sở. Trác Lâm lắc lắc đầu, tăng nhanh bước chân hướng tới chỗ cần đến.

Sự việc xoay quanh trong đầu thực sự quá nhiều, y vội vàng quẹo vào góc đường, cũng không chú ý tới trong góc tối xét qua một bóng đen.

Buổi tối khu nhà yên tĩnh lại quanh quẽ, chỉ có lác đác vài ánh đèn từ cửa sổ chiếu rọi ra. Trong bóng tối nhìn không rõ lắm, Trác Lâm ngửa đầu xác nhận căn nhà bản thân muốn tìm kia, sau đó bước vào cửa lớn đi vào thang máy.

Trên hành lang năm tầng không có một bóng người, bên trong tòa nhà xảy ra hỏa hoạn kia, đường cảnh giới màu vàng của cảnh sát toàn bộ đều bị bỏ đi. Cánh cửa chính của nhà trọ đã đen thui lụi, tựa hồ như còn tỏa ra mùi cháy khét.

Cửa phòng đóng chặt, nhưng điều này cũng không làm khó được Trác Lâm. Y lấy từ túi tiền trong túi áo khoác ra một cái thanh sắt, sau khi hơi hơi khiêu mấy cái, cửa bị đóng liền nhẹ nhàng phát ra tiếng “Xoành xoạch”.

Cửa chậm rãi bị đẩy ra, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu rọi vào tình cảnh thê thảm bên trong. Gia cụ cùng thiết bị điện đã bị cảnh sát mang đi làm bằng chứng, bên trong căn phòng trống rỗng chỉ để lại những dấu vết của việc bị lửa thiêu qua, sàn nhà và mặt tường cũng bị cháy đen.

Giày da theo từng bước chân nhẹ nhàng phát ra tiếng, Trác Lâm đi vào phòng khách. Thế nhưng chưa đi được mấy bước y liền ngừng lại, ngẩng đầu lên hít thở nhẹ nhàng.

Hương vị.

Trong phòng, tựa hồ có một loại mùi hương... Là mùi hoa?

Y nhú nhú mày, tầm mắt đặt vào phòng khách, chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng lại một góc trên sàn.

Nơi đó, có một đóa hoa màu xanh nho nhỏ.

“Đó là...?” Nhìn chăm chú đóa hoa kia, y nhẹ nhàng mấp máy môi thì thào, “Hoa Diên Vĩ?... Diên Vĩ màu xanh, diên vĩ là loài cây thân thảo nở hoa, hoa theo năm tháng, bách hợp nhìn hoa diên vĩ, tên gọi được bắt nguồn từ tiếng Hi Lạp. Thế nhưng vì sao lại ở đây...?”

Y đang trầm tư, lông mày càng nhăn càng chặt.

Dưới tình huống toàn bộ sự chú ý đều bị đóa hoa này hấp dẫn, y vẫn chưa biết rằng vẫn luôn có một bóng đen theo sau đuôi mình.

Bóng đen chậm rãi di chuyển đến phòng khách, lặng yên không một tiếng động từ phía sau tiếp cận y, thế nhưng y không hề phát hiện.

Đi tới đóa hoa trước mặt kia, y cúi người quỳ một gối xuống dưới sàn nhà, đầu ngón tay vuốt ve cánh hoa.

Đúng lúc này, bên tai xẹt qua một luồng gió lạnh.

Y kinh ngạc quay đầu lại.

Sau một cái chớp mắt, một chiếc khăn tay che miệng y lại.

Mặt Tây Nam cảm thấy rất bất an, loại bất an này bắt đầu có từ sau khi bước ra khỏi cửa nhà, hắn liền cảm thấy mình bị người theo đuôi.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, Mặt Tây Nam không phải là cảnh sát cũng không phải là thám tử, dựa vào lẽ thường mà nói hắn hẳn là rất trì độn (ngu, chậm chạp). Nhưng không hiểu xảy ra chuyện gì, hắn có thể cảm giác được luôn có con mắt cứ liên tục chăm chăm nhìn mình, cái tầm mắt hung hăng mà trần trụi kia khiến cho hắn không có cách nào lơ là.

Thật giống như, giống như đối phương đang cố để hắn phát hiện.

Thế nhưng...Không phòng bị mà lại không làm cho người khác phát hiện một chút manh mối, lại có người như thế sao?

Hắn là ai? Muốn làm gì?

Sẽ không phải là địch nhân của Trác Lâm chứ? Bởi vì ghi hận trong lòng, mà đối với người bên cạnh y không có ý tốt?

Ý nghĩ này đồng thời xuất hiện trong đầu, Mặt Tây Nam liền nở nụ cười. Làm sao mà biết được, chính mình thân thể cường tráng, mà Trác Lâm lại thon gầy, vừa ngốc lại vừa trì độn, nhìn như thế nào cũng đều thấy được lực chiến đấu cùng phòng ngự của y tương đối thấp mà!

Nghĩ tới đây, Mặt Tây Nam đột nhiên sinh ra một tia nghi hoặc.

Trác Lâm là trinh thám, nhất định đã từng đưa rất nhiều người vào tù, nên sẽ gây không ít thù hằn. Y gầy yếu như vậy, hơn nữa cả ngày đều là dáng vẻ thiếu gân, thực sự xưa nay chưa từng bị người ta trả thù sao?

Nếu như ngày nào đó đi trên đường, có tên tội phạm cực kỳ hung ác hướng y hô to: “Trác Lâm, nợ máu phải trả bằng máu!” Y sẽ như thế nào?

Không phải sẽ dùng tuyệt chiêu thao thao bất tuyệt công kích tội phạm đi, đối với hắn mà thao thao bất tuyệt giảng giải tri thức về súng ống chứ?

—— Tốc độ tấn công mỗi giây của súng lục là xx, mà thời gian hệ thần kinh của thân thể sinh ra lệnh phản ứng là xx giây, vì lẽ đó nếu như anh nổ súng về phía tôi, xác suất tôi thành công tránh né là ——

Y chắc là sẽ không nói câu như thế chứ?

Không cần phản kích như vậy, tội phạm liền không hành động được bởi vì tinh thần tan vỡ mà tự động giờ súng đầu hàng.

Mạt Tây Nam không nhịn được nở nụ cười.

Có điều chỉ cần hắn ở đó, sẽ không để cho chuyện đó xảy ra. Hắn nhưng là cao thủ đánh nhau đó, chỉ cần đối thủ không quá nhiều, một lần đối hai, ba đại hán vẫn không thành vấn đề.

Hắn cũng sẽ không để lộ sơ hở, không cho sự tình Trác Lâm bị năm tên đại hán ngăn chặn xảy ra lần thứ hai.

Ừm, hắn sẽ không để cho Trác Lâm bị thương!

Ý nghĩ như thế khiến cho Mạt Tây Nam không kìm lòng được mà sinh ra ý chí chiến đấu, hắn một bên nghĩ, một bên bước nhanh đến nơi cần đến, cơ hồ quên mất rằng mình bị bám theo Lúc này hắn tựa như mơ hồ ý thức được, hắn đối với Trác Lâm mãnh liệt sinh ra ý muốn bảo hộ.

Cái đầu óc phát đạt kia, gia hỏa tứ chi đơn giản.

Người kia giống như mèo cưng, khi thì lạnh nhạt kiêu ngạo, khi lại làm nũng cùng bố thí lòng thông cảm với hắn.

Hắn sẽ bảo vệ y.

Tuy rằng khi nhìn thấy y đem nhà làm cho hồngбет, thật sự khiến người ta rất tức giận...

Mạt Tây Nam vò vò đầu.

Thời gian giao bản kế hoạch so với tưởng tượng càng lâu hơn, khách hàng vẫn cứ nhiệt tình muốn lôi kéo hắn ôn chuyện.

Từ sau khi cùng Trác Lâm ở chung, Mạt Tây Nam vừa bị y thuê lại làm tình nhân của y, hầu như không có thời gian riêng tư. Kỳ thật tính cách Mạt Tây Nam cũng rất rộng rãi, hắn thoát nhìn lại rất thích kết bạn, khi đưa bản thiết kế thường cùng với khách hàng tán gẫu tới hai, ba tiếng, thế nhưng bởi vì kết giao với Trác Lâm, liền không còn thời gian rảnh rỗi cùng người khác huyền thuyên nữa.

Hết thấy công việc gần đây, hầu như đều thông qua mạng internet mà hoàn thành.

“Tây Nam, xem ra gần đây cậu mất tập trung như vậy, sẽ không phải là kết hôn rồi chứ?” Trong phòng làm việc, đã có hai đứa trẻ, người đàn ông trung niên vóc người có vẻ phát tướng rót cho Mạt Tây Nam một cốc cà phê, cười ha hả hỏi.

“Không có,” Mạt Tây Nam đỏ mặt cười mĩa mai, ” Chỉ là... Khụ, nuôi một con mèo.”

“Mèo?”

“Đúng vậy, tên kia tuy rằng rất thông minh, thế nhưng tính cách lại rất đáng ghét.”

“Có bao nhiêu ác liệt vậy?”

“Một lời khó nói hết, Y a, vừa ngạo mạn lại vừa lạnh nhạt. Lúc tâm tình tốt sẽ đi khắp nơi trong phòng, lúc tâm tình không tốt sẽ ngồi trên ghế cả ngày...” Vừa nhắc đến Trác Lâm, Mạt Tây Nam liền thao thao bất tuyệt, “Y thích ăn cá, ghét rau cần, chỉ biết quậy rồi chứ không biết thu dọn, toàn đem sách từ trên giá sách ném xuống đất, khiến cho cả nhà loạn hết...”

“...Nha, vậy quả thật là một con mèo xấu tính.” Mang theo vẻ mặt khá bất ngờ nghe xong một lúc, người đàn ông trung niên hơi giật mình gật đầu.

“Đúng vậy, tên kia lúc ngoan thực sự rất đáng yêu. Thế nhưng khi không nghe lời, quả thực khiến người ta tức muốn đem y bóp chết!” Mặt Tây Nam nhúc nhích xoa thái dương.

“Ha ha ha a, là một con mèo rừng tính tình ác liệt ư?” Người đàn ông trung niên cười to.

“A?” Mặt Tây Nam ngẩn người, nhìn thấy gương mặt phì nộn (béo tròn) của đối phương, một đôi mắt bé nhỏ nhưng bên trong đôi mắt lại lấp lờ ánh sáng bốn cợt.

“Chỗ này, lộ ra rồi.” Ngón tay ngắn thô to của nam nhân đâm đâm vào cổ áo chính mình.

Mặt Tây Nam nghi hoặc cúi đầu, nhất thời da đầu nổi một cái.

Ra ngoài gấp quá, hần quên đem áo somi cài lại, lộ ra bên ngoài dưới xương quai xanh, một dấu ấn viên “ô mai” thỉnh thoảng trước mắt.

“A A A a! Cái này, đây là...” Phát ra một trận kêu thảm thiết, Mặt Tây Nam vạn phần chật vật mà đem cổ áo kéo dựng lên, gương mặt trắng trẻo đến đỏ ửng.

Hần muốn tìm một cái cơ thích hợp, nhưng mà đầu não càng khẩn trương lại càng trống rỗng, ngay cả đầu lưỡi cũng như thối lại, ập a ập ứng cái gì cũng đều không nói ra được.

Khốn nạn! Trác Lân con người này rốt cuộc là làm cái này vào lúc nào? Vừa nãy ở trên ghế sofa y không có chạm qua nơi đó... Lẽ nào tối hôm qua lúc hần ngủ... Đáng chết a!

“A ha ha ha ha! Tuổi trẻ thật tốt a,” nhìn dáng vẻ chật vật của Mặt Tây Nam, người đàn ông trung niên phát ra một trận cười to, hần lau nhẹ nước nơi khóe mắt bật cười, “Xem ra các cậu tình cảm thật sự rất tốt, ừm, nước sữa hài hòa.”

“Cái gì mà nước sữa hài hòa, nghe đến tởm...” Mặt Tây Nam tức xạm cả mặt, “Tình cảm của chúng tôi có tính là cái gì hay không, tôi không biết, dù sao thì cái tên kia nào so với người bình thường cũng không giống nhau. Dù tôi đã thích y từ rất lâu rồi, thế nhưng y và tôi như sẽ như thế nào, tôi thực không rõ ràng một chút nào.”

“Thông cảm cho cậu, loại ô mai như này cho thấy y chỉ ít rất thích thân thể của cậu.”

“Đã nói là đừng nói buồn nôn như vậy mà!”

“Ha ha ha, thẹn quá hóa giận sao? Như vậy, cậu vẫn muốn tiếp tục giữ vững quan hệ à —— cùng với con mèo kia?”

“Nếu có thể, đương nhiên là tôi muốn!”

“Nếu đã như vậy a... Vậy nếu như cậu có nhận ra điều này, chỉ là nước để hòa sữa còn thiếu rất nhiều nha.”

“Đã nói là đừng ác tâm như vậy rồi mà... Cái gì cơ?” Mặt Tây Nam kinh ngạc mở to hai mắt, phát hiện gương mặt mặt của người đàn ông kia dần dần thu hồi nụ cười.

Đùa à, lẽ nào vị đại thúc này muốn mình phải khóa tình cảm lại?

Tựa hồ quả thực như vậy, hần nhìn thấy vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc của nam nhân.

“Tây Nam a, cậu đã chuẩn bị xong chưa?” Hần nghiêm túc hỏi.

“Chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị hoàn toàn tiếp nhận người kia, cùng với... gia đình của y.”

“A?”

“Tây Nam, cậu từ nhỏ đã sống một mình, có thể không hiểu lời tôi nói. Nếu như vẫn muốn cùng đối phương sống chung, cậu sẽ đối mặt không chỉ có y. Cậu còn trẻ, còn chưa hiểu được ở dài lâu trong cuộc đời. Y và gia đình của y, tầm quan trọng của cả hai là tương đương nhau, có lúc về sau còn quan trọng hơn.”

“Có chuyện như vậy sao?”

“Đương nhiên là có rồi, tuy tôi không biết cái con mèo mà cậu yêu thích kia có bao nhiêu mê người, nhưng nghe có vẻ như tính tình của y rất quái lạ. Nếu như đúng như vậy, phỏng chừng người nhà y cũng không mấy bình thường, nhất định rất khó đối phó.”

“Sẽ như vậy sao?”

“Đó là đương nhiên! Cậu xem, giống như vợ tôi rất thích tiền a, thân thích bên nhà mẹ hơn mười người ai cũng đều tham tiền. Năm đó khi kết hôn, bọn họ tất cả đều vây quanh muốn tôi lì xì tiền, tình cảnh kia đúng thật là...”

Người đàn ông nói nói liền quên luôn chủ đề ban đầu, vẻ mặt thanh tĩnh lại.

Thân thể mập mạp của hắn rơi vào bên trong sofa, nhấc hai chân, thuận tiện châm một điếu thuốc, thao thao bất tuyệt kể về thời thanh niên của mình.

Hắn hăng say nói liên tục, thế nhưng Mạt Tây Nam cúi đầu, một câu cũng không nghe lọt.

Tây Nam, cậu chuẩn bị xong chưa?

Chuẩn bị hoàn toàn tiếp nhận người kia, cùng với gia đình của y.

Mãi đến tận lúc cùng khách hàng cáo biệt, trên đường đi về nhà, vấn đề này vẫn ở trong đầu Mạt Tây Nam không xua đi được.

Hắn xưa nay chưa từng nghĩ đến những thứ này.

Quan niệm gia đình của Mạt Tây Nam rất đậm đặc, lúc còn rất nhỏ cha mẹ hắn đã ly dị. Hắn bị phán cho ba ba, về sau liền bắt đầu ở ký túc xá, sau khi tốt nghiệp đại học liền trực tiếp thuê lại một nhà trọ độc thân.

Quan hệ cha con, đương nhiên sẽ không có mấy thân mật. Hai người ngay cả lúc gặp mặt, cũng chỉ là đưa phí nuôi nấng mỗi tháng cho Mạt Tây Nam và Tết mời cha ăn bữa cơm.

Ngoài ra, trong cuộc sống của Mạt Tây Nam chỉ có đồng nghiệp, hàng xóm, bạn bè... Hắn cùng với người khác quan hệ rất tốt, đã có lúc hắn quên mất bản thân trên đời này còn có “Người nhà”.

Nhưng hắn không có, không có nghĩa là Trác Lâm không có.

Trác Lâm ở trong cuộc sống riêng rất hiền hòa —— đương nhiên cũng có thể nói là thiếu gân —— y xưa nay chưa từng hỏi qua việc riêng tư của Mạt Tây Nam, có thể ở trong mắt y những thứ đó đều “không quá quan trọng”.

Mạt Tây Nam không để ý, mặc kệ Trác Lâm có hỏi hay không, bối cảnh gia đình của hắn chỉ cần mấy lời đơn giản là có thể nói rõ ràng rồi.

Thế nhưng chính Trác Lâm thì sao đây? Bản thân y ngơ ngơ ngác ngác, lẽ nào Mạt Tây Nam cũng vĩnh viễn cùng y ngơ ngơ ngác ngác như thế?

Trác Lâm đương nhiên không phải từ khe nứt tảng đá mà ra, thế mẹ y là ai? Làm công việc gì? Vì sao có thể bồi dưỡng con kỳ quái đến vậy? Bọn họ hiện tại ở nơi nào? Quan hệ với Trác Lâm ra sao?

Hơn nữa Trác Lâm tựa hồ rất có tiền. Số tiền này đều dựa vào chính y làm việc mà kiếm được sao? Mấy cái thẻ tín dụng vàng rực rỡ kia lại là xảy ra chuyện gì? Bất luận Trác Lâm có là trình thám hay là hải khách, Mạt Tây Nam không nghĩ ngân hàng sẽ đồng ý cấp thẻ tín dụng cao cấp vì công việc của y.

Dù sao, những điều này căn bản không đáng thể diện nghề nghiệp gì.

Một khi bắt đầu suy nghĩ này, vấn đề liền càng ngày càng nhiều. Mạt Tây Nam dần dần phát hiện trên người Trác Lâm có rất nhiều bí ẩn vờn quanh, mà đáp án của bí ẩn một cái hắn cũng không biết.

Vì vậy, nên làm gì đây?

Kế hoạch của Mạt Tây Nam hiện tại là cùng Trác Lâm trở thành quan hệ tình nhân ổn định, nhưng sau đó thì phải làm gì? Cả đời làm tình nhân, hay là thẳng thắn... kết hôn với y?

Nghĩ đến hai chữ cuối cùng, hấn đau cả đầu.

Đàn ông với đàn ông kết hôn, không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Thế nhưng, hấn không muốn tặng Trác Lâm cho kẻ khác. Hấn yêu y, cảm giác này sau khi sống chung càng trở nên rõ ràng hơn. Cùng Trác Lâm sinh sống so với mộng xuân hư huyền (giấc mộng huyền ảo) không biết tươi đẹp hơn bao nhiêu lần. Thậm chí gần đây Mạt Tây Nam còn cảm thấy, Trác Lâm thiếu gân cũng thật đáng yêu, một bên đuổi theo phía sau xử lý y, một bên buồn bực răn dạy y, kiểu sinh hoạt này có một loại lạc thú đặc biệt.

Hấn, thực sự là càng ngày càng tiện*...

(*tiện: bắn bừa, xấu xa)

Lẽ nào, đây chính là ái tình?

(Sub: đúng ời đấy ~)

Có lẽ nào hấn thực sự yêu Trác Lâm, phần tình yêu này cũng không phải bởi vì mộng xuân về Trác Lâm thành sự thật mà nhạt phai, trái lại càng trở nên sâu đậm thêm.

Hấn không muốn rời khỏi Trác Lâm.

Một trận gió lạnh thổi qua trên đường, Mạt Tây Nam đột nhiên run cầm cập một hồi, vai hơi co lại. Tán gẫu quá hăng say, suy nghĩ lại quá chăm chú, hấn lúc này mới phát hiện rằng đã sắp nửa đêm rồi.

Rõ ràng đã cẩn thận nói với Trác Lâm là một tiếng sau sẽ về nhà, hiện tại đã qua bốn tiếng, cái tên này liệu có tức giận không?

Nhìn dáng vẻ liên thủ cơ đều không đánh một trận của y*, phỏng chừng lúc thức dậy từ trong trầm tư phát hiện ra mình không có ở đó, liền lạnh nhạt đi vào thư phòng làm việc đi.

(*đại ý ở đây là không chú ý xung quanh?!)

Nếu như về nhà thấy y còn chưa ngủ, nhất định phải quả quyết ngăn lại mà răn dạy y, sau đó đem y ôm lên giường “như vậy”, “như vậy”!

Nghĩ tới đây, Mạt Tây Nam lại không kìm lòng được mà cười dâm dăng.

Trác Lâm tựa hồ có chút khủng cao (sợ độ cao) chỉ cần bị Mạt Tây Nam chặn ngang ôm lấy sẽ rất sợ sệt, nhắm mắt lại liền mình kêu “Nhanh... Mau buông tôi ra...” Thanh âm hơi run khiến cho Mạt Tây Nam càng muốn bắt nạt y thêm, hấn sẽ ôm Trác Lâm vào trong phòng quay vài vòng, sẽ dùng sức ném y lên giường.

Mà những lúc này trông mắt đen kịt của Trác Lâm sẽ trở nên ướt át, sẽ dùng ánh mắt hơi oán giận mà trừng hấn.

(Sub: đấy, cứ thế thử nào tiểu Nam không kiềm được, đến ta cũng kiềm không nổi)

Ánh mắt như thế, sẽ lại càng khiến cho Mạt Tây Nam càng lúc càng phấn khởi. Mà tiếp sau đó, đương nhiên chính là một hồi thân thiết...

Khà khà, không lẽ đêm nay lại chơi chiều này chứ?

Mạt Tây Nam che miệng cười trộm, Trác Lâm có huyết áp thấp, đến nửa đêm sẽ rất hỗn loạn, sẽ mất đi hết thấy khả năng phản kháng. Như vậy... Nếu như sau khi bắt nạt y đến không còn khí lực nữa, sau đó tiến hành vấn đề chính? Nếu như y nhắm mắt lại hoặc là không phát ra thở dốc mê người như vậy, như vậy chính mình liền có thể kiên trì lâu hơn một chút, không chừng có thể chiếm được Trác Lâm cho bản thân?

Mạt Tây Nam càng nghĩ càng hưng phấn, vừa nảy vấn đề quấy nhiễu trong lòng dần dần bị quăng ra sau đầu.

Hấn không thể chờ được muốn về đến nhà nhìn thấy Trác Lâm, hầu như là một đường chạy bộ xông về nhà.

Nhưng vừa mở cửa, hấn liền phát hiện bầu không khí không đúng.

Trong nhà không có một bóng người, Trác Lâm không ở đây.

Y lưu lại một tờ giấy trên khay trà —— hóa ra y tới hiện trường hỏa hoạn. Cái chân chạy vật này vốn dĩ nên để Mạt Tây Nam làm, nhưng thời điểm Trác Lâm từ trạng thái hôn ở trên mây khôi phục như cũ mới phát hiện không gặp hấn, chỉ có thể tự mình đi một chuyến.

Từ những hàng chữ giữa hàng giấy đều lộ ra rằng Trác Lâm hơi khó chịu, y tựa hồ đối với việc Mạt Tây Nam “đột nhiên” ra ngoài mà cảm thấy khá bất mãn. Vậy mà Mạt Tây Nam nắm lấy tờ giấy, kích động đến nổi lệ nóng doanh tròng.

Trác Lâm y, y, cuối cùng cũng học được việc trước khi ra khỏi cửa báo hướng đi của mình rồi!

Còn nhớ lúc Mạt Tây Nam vừa rời đến, Trác Lâm sẽ thường thường không hiểu sao mà đi ra ngoài. Thời gian y đi ra ngoài không có quy luật nào cả, có lúc vào sáng sớm, có lúc buổi trưa, có lúc chạng vạng, có lúc vào nửa đêm. Lớn chuyện nhất là có một lần Mạt Tây Nam tỉnh dậy lúc bốn giờ sáng, phát hiện bên người không có một bóng người, khắp nơi trong nhà cũng đều không nhìn thấy bóng dáng Trác Lâm, sợ đến suýt nữa hồn phi phách tán!

Tuy rằng sau đó biết Trác Lâm đi tới nơi phát hiện án mạng, Mạt Tây Nam vẫn giận mà không có chỗ phát tiết, suýt chút nữa là đem Trác Lâm ngăn lại, đè xuống đất mà hành hung. Xung đột nhỏ tương tự đã xảy ra vô số lần, cuối cùng khi Mạt Tây Nam muốn dạy sọ não của Trác Lâm ra đều đem câu “ra ngoài thì phải báo trước” khắc vào trong não y!

Hiện tại, Trác Lâm cuối cùng cũng học được việc này, Mạt Tây Nam thật là có loại tâm tình cảm khái chim mẹ thấy chim non mọc cánh mà.

Có thể làm được việc này, có thể nói khoảng cách Trác Lâm cách người thường đã gần hơn một bước?

Thế nhưng...

Hơi nhú mày, Mạt Tây Nam phát hiện có chỗ không đúng. Dựa trên nội dung tờ giấy, Trác Lâm là sau khi hấn rời đi cũng liền ra ngoài. Cách bây giờ đã gần năm tiếng rồi, mà vào tình huống thông thường, y sẽ không rời nhà lâu như vậy.

Dù sao, lần đầu tiên đi tới chỗ nhà trọ đó, y cũng chỉ mất có 3 phút liền thăm dò xong hiện trường.

Ngẩng đầu nhìn một chút, Mạt Tây Nam nhìn kim chỉ chậm rãi đi qua 12 giờ, trong lòng xẹt qua một tia bất an.

Trác Lâm đến cùng là đi làm chuyện gì mà cần tốn nhiều thời gian như vậy? Sẽ không phải là đi lạc đường đó chứ? Hay là ở trên đường về nhà đói bụng, đi vào cửa hàng nào đó ăn đồ ăn? Hay là phát hiện manh mối thú vị nào đó, vì điều tra mà quên mất thời gian?

Có khi nào đi tìm Hùng thúc không?

Hay là...?

Càng nghĩ càng thấy không đúng, hấn xoay người lao ra khỏi cửa.

Nhưng mà, mới vừa mới xông ra phố lớn thì hấn liền dừng bước, mồ mịt vò đầu.

Hấn... căn bản không nhớ rõ cái đồng nhà trọ kia nằm ở nơi nào!

Mạt Tây Nam là người bình thường, trí nhớ cũng không tốt như Trác Lâm. Lúc trước sau khi đi qua hiện trường, hấn liền quên bống mất nơi xảy ra hỏa hoạn kia, hiện tại căn bản là không nhớ rõ được vị trí cụ thể của nhà trọ đó.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Hấn lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, trong lòng cảm giác bất an đang nhanh chóng khuếch tán. Trác Lâm trở về muộn làm hấn không nhận được nhớ tới việc chính mình vừa mới bị người theo đuổi, trên đường về nhà hấn vì vội vàng muốn tâm sự nên cũng không chú ý tới tầm mắt khi đó có còn hay không.

Sau đó, đối phương có tiếp tục theo dõi hấn hay không?

Nếu như không, hấn... sẽ không phải là thay đổi mục tiêu, đi theo dõi Trác Lâm đó chứ?

Sau đó đem y...

“Sẽ không!” Mạt Tây Nam dùng sức lắc đầu.

Cái tên Trác Lâm kia tuy rằng có thiếu gân, thể nhưng đầu óc cũng không ngu ngốc. Có thể dùng trạng thái bình thường mà an ổn sống một mình đến tận bây giờ, y hiển nhiên sẽ không phải là một đứa ngốc đem bản thân đặt vào cảnh nguy hiểm.

Thể nhưng... Cái kia cũng đã là chuyện của quá khứ a. Khi đó Mạt Tây Nam còn chưa quen biết Trác Lâm, đương nhiên cũng không quản được an nguy của y, hiện tại bọn họ ở chung, là chủ và người làm công, là tình nhân hiện thời, hẳn đương nhiên là muốn lo lắng cho tên kia rồi!

Khốn nạn! Sau khi tìm y về xong, nhất định phải bám vào lỗ tai của y mà cảnh cáo y ” Lần sau đi ra ngoài không chỉ phải báo, còn phải nói rõ ràng là cần tốn bao nhiêu thời gian!”

Cùng lúc trong đầu tàn bạo mà hiện ra cái ý niệm này, Mạt Tây Nam lại cảm thấy một trận bi ai.

Bản thân mình như vậy, quả thực giống như một người vợ tận tâm* mà!

(* nguyên văn là yêu bạn tâm đảm bảo phụ)

Hắn thực sự càng ngày càng không xong rồi...

Lấy điện thoại di động ra, Mạt Tây Nam quyết định gọi điện cho Hùng thúc. Cuống lên không phải biện pháp, chí ít hắn muốn đem địa chỉ nhà trọ hỏi tận tay, đem Trác Lâm trở về rồi sẽ giáo huấn y thật tốt.

Nhưng mà ngay một khắc trước khi hắn chuẩn bị ấn xuống dãy số trước mặt, dư quang tầm mắt liếc về một tia dị dạng.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đứng ở cuối ngã tư đường.

Trong không khí đêm tràn ngập mưa phùn, bốn phía tĩnh lặng, lối đi bộ trống rỗng đến ngay cả một chiếc xe, một người đi đường cũng đều không có.

Toàn bộ thế giới phẳng phất như rơi vào giấc ngủ say vô tận, yên tĩnh như vậy, khiến cho Mạt Tây Nam có thể nghe rõ ràng được tiếng tim mình đập.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, kinh ngạc mà nhìn người kia.

Sương mù mỏng manh bay bên cạnh hắn, khiến hắn như một cái bóng hư vô mờ ảo. Toàn thân hắn đều tảo ra khí tức yên tĩnh, yên tĩnh như vậy, khiến cho Mạt Tây Nam căn bản không thể biết được là hắn đã đứng nơi đó từ lúc nào.

Xác nhận Mạt Tây Nam đã chú ý tới mình, đối phương bước chân, chậm rãi mà đi tới.

Bước chân của hắn tao nhã, vững vàng, an tĩnh mà mềm mại, lại như một vị thân sĩ có giáo dưỡng rất tốt. Theo thân thể hắn di chuyển, sương mù cũng chậm chậm tản đi bốn phía, Mạt Tây Nam qua mấy giây mới nhìn rõ được, đó là một thanh niên ôn văn nhã nhĩ*.

(*ôn hòa, nhã nhặn)

Tóc thanh niên có màu trà, dùng keo xịt chỉnh tề cố định sau tai, trán trắng bóng loáng nhìn vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Rõ ràng là đêm khuya, mà hắn còn mặc một bộ âu phục màu nâu nhạt cẩn thận, tỉ mỉ. Một bộ dáng “đang bận việc”.

Sau khi bước về phía trước khoảng chừng năm mươi mét, thanh niên ở khoảng cách cách Mạt Tây Nam hai mươi mét thì dừng lại. Tư thế đứng của hắn kiên cường, ưu mỹ, trên mặt lại mang theo nụ cười ấm áp. Không biết là xảy ra chuyện gì, nhìn thấy nụ cười như vậy, nhịp tim kịch liệt của Mạt Tây Nam lại bình tĩnh trở lại.

Người này, có một loại mị lực khiến người khác không có cách nào chống cự được.

“Mạc tiên sinh, rất xin lỗi vì đêm khuya quấy rầy,” khom lưng chuẩn ba mươi độ, thanh niên vô cùng cung kính hướng về Mạt Tây Nam mà hành lễ, “Ông chủ đang đợi ngài, mời đi theo tôi.”

“Ông... Ông chủ?” Lời dạo đầu không hiểu ra sao làm cho Mạt Tây Nam đầu óc mơ hồ, “Cái gì mà ông chủ? Anh là ai?”

“Tôi là thư ký của ông chủ.”

“... Cái này không cần nói đi? Muốn giới thiệu bản thân, ít nhất cũng phải báo họ tên!”

“Tên đối với tôi để mà nói không quan trọng, về sau ngài chỉ cần gọi tôi là thư ký là được rồi.” Thanh niên nói, hướng về hướng đường phố mà ra dấu tay.

Theo động tác tay của hắn, một chiếc xe mà đen từ khúc quanh chậm rãi tiến tới, không tiếng động mà dừng ngay trước mặt hắn.

Lầu động tác vô cùng ưu nhã mở chỗ ngồi phía sau của xe ra, thanh niên lần thứ hai hướng về phía Mạt Tây Nam hành lễ, đồng thời cũng làm dấu tay mời.

“Xin hãy dành thời gian, kiên nhẫn của ông chủ có hạn. Mặt khác... Tôi nghĩ Trác Lâm cũng sắp đợi không kịp.”

” Trác... Trác Lâm? Anh nói Trác Lâm?” Người thanh niên nói nửa câu rồi cuộc cũng khiến cho Mạt Tây Nam thức tỉnh, hắn trong nháy mắt hiểu được, xông lên một phát bắt lấy cổ áo người thanh niên, tàn bạo mà lay động hắn, “Tôi biết rồi! Vừa nãy mẹ nó theo dõi tôi không phải là anh! Anh đem Trác Lâm tới nơi nào?!”

Vài sợi tóc màu trà ở trên trán nhẹ lay động, thanh niên đối mặt với vẻ mặt dữ tợn của Mạt Tây Nam, vẫn là một bộ mặt bình tĩnh như nước mà mỉm cười.

“Xin hãy dành thời gian, theo tôi lên xe. Có thể không?”

Nhìn chăm chú hai mắt dấy lên lửa giận của Mạt Tây Nam, hắn dùng âm thanh vô cùng ôn nhu, đem lời nói ban nãy lặp lại thêm một lần.

Nụ cười ôn nhu, ấm áp như ánh nắng mặt trời.

- Hoàn chương 5-

Sub: chương sau có H nhé, nặng hay nhẹ tùy người cảm nhận. Nhưng vì nhiều lý do, ta vẫn sẽ đặt pass, pass là tên chuyện, viết thường, không dấu, không hoa.

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (“ ”)

6. Chương 6: (h)

Edit: Sub

Mạt Tây Nam sâu sắc cảm nhận được, từ sau khi quen biết Trác Lâm, hắn liền tiến vào một thế giới mới.

Thế giới này có thể nói là không hề có quy tắc, hắn có thể tùy thời mà gặp được những chuyện không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa hết thấy quy tắc thường thấy ở thế giới này tất cả đều không thông dụng.

Mà trong quá trình tao ngộ (bắt gặp), tình trạng thông thường của hắn đều là “Hoàn toàn không hiểu vì sao lại biến thành như vậy.”

Tỷ như bây giờ.

Ngồi trong chiếc xe xa hoa, hắn hoàn toàn không hiểu tại sao ba phút trước hắn nửa đêm còn đứng ở đầu đường, như con ruồi không đầu vì Trác Lâm mà gấp gáp xoay quanh, ba phút sau hắn đã cùng với một thư ký kỳ quái ngay cả tên cũng không biết, đi tới... Ạch, hắn căn bản còn không biết bản thân mình đi đâu.

“Ông chủ của anh là ai?”

“Muốn dẫn tôi tới chỗ nào vậy?”

“Các người rốt cục là đã làm gì Trác Lâm?”

“Nếu như y có chuyện bất trắc gì, tôi sẽ xử đẹp các người!”

“CMN các người điếc sao!?”

“Được rồi được rồi, chí ít cũng nói cho tôi biết Trác Lâm có sao không?”

Đối mặt với Mạt Tây Nam lúc mềm lúc cứng, lúc cười làm lạnh, lúc nổi trận lôi đình mà chất vấn, thanh niên thư ký tóc trà vẫn trước sau như một ôn nhu mỉm cười, dùng hòa ngữ chuyên nghiệp mà trả lời hắn: “Thật xin lỗi, đáp án cho vấn đề của ngài, không trong phạm vi công việc của tôi.”

“Vậy chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?”

“Sắp tới rồi.”

“Đến cuối cùng là còn bao lâu nữa?”

“Sắp tới rồi.”

“Mẹ nó nhà người mất đến bao lâu?”

“Thật sự sắp tới rồi.”

Đối thoại trên lặp đi lặp lại khoảng chừng mười lần, chiếc xe sang trọng màu đen rốt cuộc cũng dừng lại.

Qua cánh cửa xe, Mạt Tây Nam nhìn thấy một tòa khách sạn cao vút tận mây.

Miệng hắn lập tức thành hình quả trứng vịt.

Khách sạn này có một cái tên rất dài, hắn không nhớ được. Hắn chỉ nhớ rõ quảng cáo của khách sạn này trong tivi che ngợp bầu trời — tuyên truyền rằng nó rất thời thượng, xa hoa, sang trọng, cao cấp, đương nhiên còn có... rất đắt giá.

Đúng, Mạt Tây Nam biết nó rất đắt, hắn là một tục nhân* bình thường.

(*người bình thường, người phàm)

“Đây là nơi ông chủ chọn. Bởi vì thời gian cấp bách, tôi không kịp thay ngài đổi khách sạn có phẩm vị hơn, xin ngài lượng thứ.” Thanh niên thư ký một bên tạ lỗi, một bên dẫn Mạt Tây Nam xuyên qua phòng khách.

Nhìn chu vi hoa lệ đến mù* cả con mắt, tiếp tục nghe ngữ khí tràn ngập áy náy của thư ký, Mạt Tây Nam chỉ muốn nói với hắn một câu — CMN anh là đang trào phúng tôi có phải không?!

(*nguyên văn là thiêm)

— Thế nhưng... Cũng khó lý giải, có thể là người lãnh đạo trực tiếp của thư ký này là đại phú hào vùng tiền như rác đi?

Ạch, sẽ không phải lão đại phong vân xã hội đen chứ?

Nghĩ tới đây, phía sau lưng Mạt Tây Nam không khỏi mát lạnh. Lão đại xã hội đen trong phim truyền hình, đều thích đem đối thủ tới khách sạn mà ” Giải quyết”, hơn nữa nhìn dáng vẻ của cái tên thư ký ôn hòa lễ phép nhưng kín kẽ không một lỗ hổng này, sẽ không thực sự là...

Liều mình ức chế cũng không được, trong đầu hắn rấy lên những phán đoán đáng sợ.

— Có khi nào trong phòng, chờ đợi hắn chính là mấy đại hán mặt dữ tợn đầy vết đao, thậm chí mà hướng hắn cười gằn: “Mày tới chậm, tên khốn trình thám đã bị tao băm vằm thành tám mảnh rồi!”

— Hoặc là: “Trác Lâm ở trong tay tao, muốn nó bình yên vô sự thì hãy lấy một trăm đô la mỹ đến chuộc người!”

— Đương nhiên cũng có thể là: “Mỹ nhân này tao lấy, sau này y chính là người đàn bà của tao, tiểu nhân người cút được bao xa thì cút!”

Đệt, hấn lại nghĩ đi đâu rồi?

Mặt Tây Nam một bên không ngừng suy nghĩ lung tung, một bên đi theo thư ký vào thang máy đến tầng cao nhất, đi vào một gian phòng.

Trong nháy mắt vào cửa. miệng hấn nguyên bản đã trở thành hình trứng vịt, lập tức càng há càng to.

Gian phòng rất xa hoa, tựa như là phòng dành cho tổng thống hoặc là phòng cho tuần trăng mật.

Cái này không quan trọng.

Quan trọng chính là, Trác Lâm y...Y...Y không có mặc quần áo!

Đúng vậy, không mặc quần áo! Lỏa thể! Trần như nhộng! Toàn thân trần truồng!

Trong căn phòng u ám chỉ sáng một chiếc đèn ngủ, ánh đèn màu vàng nhu hòa khiến thân thể Trác Lâm nhiễm một tầng vàng sáng.

Y tựa hồ như đã ngủ, không hề động đậy mà nằm lỳ trên giường, lỏa thể trắng nõn hăm sâu vào bên trong đệm chăn. Đường cong từ phía sau lưng đến hông cực kỳ mê người, quả thực là khiến cho Mặt Tây Nam phun máu mũi.

Mà càng khiến cho hấn kinh sợ chính là, trên đỉnh đầu Trác Lâm dựng đứng lên hai cái gì đó màu trắng... Là tai hồ lỵ?

Trên gò hông no đủ, cũng kéo theo một cái lông xù... Đuôi cáo!?

Hóa ra y là hồ yêu, hiện nguyên hình?

...Mẹ nó! Làm sao lại có thể có chuyện như vậy, lại không phải đang xem sách đồng thoại!

Đối lập với Mặt Tây Nam đang trợn mắt há mồm, thanh niên tóc trà vẫn một mặt cười ôn nhu như cũ. Hấn hướng về phía Mặt Tây Nam khom lưng hành lễ: “Vậy, đêm xuân ngắn ngủi, mời ngài chăm rãi hưởng thụ.”

“A? A!...Tôi...”

“Sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

“Tôi...Anh...Cái này...Cái kia...” Đầu óc trống rỗng, Mặt Tây Nam hướng về phía người thanh niên mà khua tay múa chân, hoàn toàn không biết phải làm sao cho phải.

Chất vấn hấn là đang xảy ra chuyện gì?

Hay là trước tiên cứu Trác Lâm quan trọng hơn?

Hoặc là trực tiếp ngăn tên thư ký lại đánh một trận cho hả giận?

Hay lập tức đem tên sếp từ phía sau màn bắt tới?

Cái tai cùng đuôi kia rốt cuộc là thứ gì a!

Một loạt vấn đề lớn cùng đối sách ở trong đầu chen lấn thành một đoàn, cái đầu không thông minh lắm ngay lập tức không đủ để dùng. Bây giờ hấn như là một cái máy tính chết, bị một lượng lớn câu lệnh bên trong làm cho cuống đến không thể động đậy.

Nhìn dáng vẻ hấn gấp đến nỗi đỉnh đầu cũng đều sắp bốc khói, thư ký sẵn sốc mỉm cười một cái: “Ngài không cần nghĩ quá nhiều, đêm nay hãy thỏa thích cùng Trác Lâm có một đêm xuân là tốt rồi.”

“Cái gì!?” Nghe thấy hai chữ Trác Lâm, Mặt Tây Nam cuối cùng cũng coi như tỉnh táo hơn một chút, “Cái... Cái gì mà đêm xuân?”

“Bởi vì nghe nói ngài là tình nhân của Trác Lâm, ông chủ muốn tự mình xác nhận lại một chút. Vì vậy, ngài ấy hi vọng các vị có thể ở đây mà cảm xúc mãnh liệt tràn ngập bốn phía một đêm.” Thư ký chăm chú giải thích, Mặt Tây Nam thì lại ngây ngốc nhếch miệng.

Câu nói mà thanh niên lựa chọn đã đủ mịt mờ, nhưng hấn nghe vẫn hiểu được ý tứ trong đó.

“Cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía... Chính là bảo tôi và y... Thân thiết?”

“Đúng là như vậy.”

“Ông chủ của anh đâu?”

“Ông chủ đang ở một nơi nào đó, thông qua thiết bị camera nhìn các vị.”

Mặt Tây Nam ngốc lẳng hai giây đồng hồ, đột nhiên rít lên một tiếng. Hắn lấy nỗ lực tốc độ bay trăm mét chạy vội tới trước giường, nhào tới trên người Trác Lâm đập y đến chặt chẽ.

“Nhà các người CMN là biến thái à!” Hắn một bên dùng sức che lại lỗ hổng của Trác Lâm, một bên tức giận mắng, một bên mở lại tủ đầu giường lấy đồ trang trí nhỏ mạnh mẽ ném về phía thư ký.

Khốn nạn! Gian phòng này có lắp thiết bị giám sát, không phải đồng nghĩa với việc lỗ hổng của Trác Lâm tất cả đều bị... Bị nhìn thấy hết?!

Không cho phép! Trác Lâm thuộc về hắn, y lỗ hổng chỉ có một mình hắn mới có thể nhìn!

Đáng ghét a, cái tên “Ông chủ” kia đến tột cùng là tên bệnh thần kinh từ hành tinh nào tới? Bắt cóc đàn ông, mang đến trên giường lớn của khách sạn, lột sạch quần áo của y, nhìn y lỗ hổng, còn muốn nhìn trộm y cùng tình nhân thân thiết!

Hắn nhẽ nào là ông chủ của tiểu công ty quay phim tình dục?

Không đúng...

Đại não liệu mình hoạt động, Mặt Tây Nam dùng sức mà suy nghĩ đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì. Trên đời không thể nào có tên thần kinh như vậy, lại đột nhiên bắt cóc hai thằng đàn ông đến khách sạn nhìn bọn họ thân thiết, trừ phi...

Bên tai đột nhiên vang lên một câu nói quen thuộc.

—— Thấy hắn tính khí cổ quái như vậy, người nhà hắn khẳng định cũng rất khó đối phó.

Tâm tình hỗn loạn như đột nhiên được đổ cho một chậu nước lạnh, Mặt Tây Nam trầm mặc một hồi, chậm rãi quay đầu.

Thanh niên thư ký tóc trà vẫn mỉm cười như cũ đứng ở cửa, vừa nãy đồ bị ném tới cũng không một cái nào thương tổn được hắn.

“Các người... Là người nhà của Trác Lâm?” Mặt Tây Nam cắn răng hỏi.

“Chúng tôi là ai không quan trọng. Quan trọng chính là, ngài không nhanh bắt đầu một chút lên, ông chủ sẽ không vui.” Thanh niên cười nói.

Trả lời như vậy, đã xác minh suy đoán của Mặt Tây Nam, đám gia hỏa này quả nhiên không phải người ngoài hành tinh*. Phương thức làm việc của bọn họ hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để giải thích, cùng với Trác Lâm có mấy phần giống nhau.

(*nguyên văn: từ thiên mà hàng người xa lạ)

“Để tôi giúp ngài đánh thức y.” Thấy Mặt Tây Nam còn chưa động thủ, thanh niên lấy ra một hộp điều khiển từ túi áo ngực, đẩy nút xoay.

Nhất thời, bên tai Mặt Tây Nam truyền đến âm thanh rên rỉ của Trác Lâm: “...Ừm...”

“Trác Lâm!” Hắn lập tức nâng Trác Lâm dậy.

“Tây...Lan?...” Trác Lâm vô lực ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt mà nhìn hắn, sợi tóc ngắn ngang rải rác trên trán.

Ánh đèn mê ly chiếu rọi vào hai con ngươi tràn đầy hơi nước của y, cái tai hồ ly màu trắng theo động tác ngẩng đầu của y, nhẹ nhàng rung rung một hồi.

Tình cảnh lần này, khiến cho Mặt Tây Nam không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

Thật...Thật đáng yêu a...

Trong đầu không đúng lúc mà sinh ra một ý nghĩ như vậy, hần đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô nóng.

Lúc này một chuỗi những âm thanh kỳ quái hấp dẫn sự chú ý của hần. Âm thanh kia rất yếu ớt, mang theo tần suất chấn động cực cao, lại như một loại động cơ nhỏ. Âm thanh đó từ đuôi hồ ly truyền đến, Mạt Tây Nam không biết chuyện gì xảy ra, cẩn thận từng li từng tí nâng đuôi cáo lên.

Nhất thời, toàn thân hần cứng đờ.

Màu đen, gốc rễ đuôi cáo thô to, thật sâu cắm trong thân thể Trác Lâm.

Kể cả hần có ngu xuẩn, cũng lập tức biết đây là thứ gì rồi.

Gậy mát xa...

Vì vậy, đối với cái tai và đuôi này hóa ra là —— vật, phẩm, tình, thú!?

Âm thanh ong ong chấn động không ngừng từ trong cơ thể Trác Lâm mà truyền đến, mà dáng vẻ của Trác Lâm cũng tựa hồ rất thống khổ. Y cắn chặt môi, hai chân khó nhịn mà ma sát, da thịt bắt đầu đỏ ửng lên.

Tính khí giữa hai chân chậm rãi vênh cao lên, ngạnh ngạnh chống trên ga giường.

Đỉnh nở lớn chảy ra chất lỏng, lưu lại một vệt màu trắng ở trên giường trắng như tuyết.

Hiển nhiên y đã bị dẫn vật rất lâu rồi.

“Người...!” Mạt Tây Nam tức giận quay đầu lại, chỉ muốn hướng về phía gương mặt tên thư ký đó mà cho một quyền. Thế nhưng còn chưa kịp đứng lên, liền bị Trác Lâm tóm chặt góc áo.

“Đừng...Đừng đi...” Thở hổn hển nắm lấy Mạt Tây Nam, trong mắt Trác Lâm tràn đầy lệ.

Con người đen kịt đã từ từ mất đi tiêu cự, chỉ là đối diện như vậy, trái tim Mạt Tây Nam lại đột nhiên nhảy lên một cái.

“Vậy, tôi liền cáo từ,” ngay lúc này, âm thanh ôn văn nhã của thư ký lại từ cửa truyền đến, “Mọi thứ cần thiết đều ở trong tủ đầu giường, nếu như ngài cảm thấy trang phục hồ ly không thích hợp với Trác Lâm, trong ngăn kéo còn có trang phục mèo.”

“Khốn nạn! Không cho phép đi!” Mạt Tây Nam vừa tức vừa vội. Hần vừa không muốn rời Trác Lâm, vừa muốn đánh tên thư ký, hận không thể chia mình ra thành hai nửa!

“Không cho phép tôi đi, lẽ nào muốn tôi ở đây bàng quan? Đây không phải là một ý kiến hay,” thanh niên cười cợt, lễ phép mở cửa lúi ra ngoài, “Ha, đúng rồi, Trác Lâm từ trong ra ngoài đã được tẩy rửa sạch sẽ rồi, cũng đã được uống thuốc mê và thuốc kích dục, biểu hiện đêm nay chắc chắn sẽ ”vô cùng đặc sắc“. Vậy, xin mời ngài hảo hảo hưởng thụ đi...”

Theo tiếng “Cành cách” nhẹ nhàng, cửa vững vàng bị khóa lại.

Trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, chỉ để lại hai người Mạt Tây Nam và Trác Lâm.

Gậy mát xa vẫn còn đang vang ong ong, Trác Lâm thở hổn hển, tay phải khó khăn mò về phía sau, tựa hồ như muốn nhổ cái đuôi ra. Mạt Tây Nam vội vàng đè lại y: “Anh...Anh đừng lộn xộn, để tôi làm!”

Tình cảnh ngay sau đó, dừng lại ý nghĩ muốn hành hung thư ký, trước tiên phải giải quyết Trác Lâm bên này quan trọng hơn.

Trước tiên lấy cái cây mát xa chết tiệt này ra đã!

Xoa xoa hai tay ngồi ở bên giường, Mạt Tây Nam cắn răng trừng mắt nhìn cái đuôi cáo kia, rất lâu mới quyết định. Hần một phát tóm chặt lấy cái gốc đuôi, cẩn thận từng li từng tí kéo ra. Ngoại lực nhẹ nhàng khiến cho cây gậy mát xa thoáng cái biến đổi góc độ, Trác Lâm lập tức phát ra một tiếng rên rỉ không ổn.

“Ừm...!”

Biết rõ y hiện tại rất thống khổ, nhưng nghe được loại âm thanh này, thân thể Mạt Tây Nam không đúng lúc tỏa nhiệt.

Hắn... Hắn thực sự đối với mê hoặc của Trác Lâm không hề có một chút sức đề kháng a!

Cắn răng, hắn hít sâu một hơi nắm chặt gậy mát xa, vẫn cứ chậm rãi đem nó từ trong cơ thể Trác Lâm nhổ ra.

“A...A a...” Nhục bồng trắng kiện ma sát tràng bách non mềm, tàn nhẫn mà mở rộng miệng huyết của Trác Lâm. Y rên rỉ, thân thể không ngừng ở trên giường vận vẹo, bờ vai dưới ánh đèn mờ chảy ra một vệt mồ hôi.

Mạt Tây Nam cắn răng, tay đang nắm chặt liều chết mà run. Trác Lâm vận vẹo rên rỉ không ngừng đánh vào trái tim của hắn, làm cho trán hắn cũng bắt đầu chảy mồ hôi.

Hắn... sắp không chịu được rồi!

Cắn chặt hàm răng, tay phải hắn dùng sức, gậy mát xa rốt cục cũng rời khỏi thân thể của Trác Lâm. Nhục bồng đen kịt tha ra một chỉ bạc thật dài, mặt ngoài dính đầy dịch ruột non trong suốt, cả một cây đều trở nên ướt nhẹp, nhìn cực kỳ tình dục.

Mạt Tây Nam thở hồng hộc một hơi, mạnh mẽ vứt đi cái đồ hư nhi* này đi.

(*ý ở đây là đồ làm hư trẻ em?!)

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, hắn đã mồ hôi đầm đìa.

Thế nhưng thoát khỏi dẫn vật của gậy mát xa, cũng không khiến cho Trác Lâm cảm thấy thoải mái. Thân thể của y vẫn còn đang vận vẹo trên giường, từ trong cơ thể chảy ra chất lỏng làm toàn bộ hạ thân đều thành một mảng ướt át, khiến cho Mạt Tây Nam quả thực không biết nhìn đâu mới tốt.

Cảm thấy nếu mình tiếp tục nhìn thì rất nhanh sẽ liền phun máu mũi, hắn khẩn trương cởi áo khoác che trên người Trác Lâm.

“Trác Lâm, anh có đi được không? Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã.” Hắn sát vào bên tai Trác Lâm nhẹ giọng nói.

Cái tên ông chủ cùng thư kí chó má! Nếu như hắn nghe theo bọn họ, ở ngay tại dưới mắt bọn hắn mà cùng với Trác Lâm thân thiết, hắn chính là đứa ngu nhất trên đời này!

(Sub: À à, anh mà đứng nhì thì không ai dám tranh thứ nhất đâu)

Bây giờ hắn chỉ muốn về nhà, cùng với Trác Lâm về nhà!

Nhưng mà ngoài dự liệu của hắn, Trác Lâm lắc đầu.

“Đừng đi...” Y thở hổn hển, ngón tay co chặt ống tay áo của Mạt Tây Nam.

“Anh đang nói những nói cuối cái gì vậy!?” Mạt Tây Nam nhất thời há hốc mồm.

“Đừng đi, ở ngay đây...” Dáng vẻ tựa hồ đã đợi không kịp, Trác Lâm vô lực hướng trong ngực hắn mà sát vào, sau đó tóm chặt lấy cà vạt của hắn.

Bên dưới không hề phòng bị, thân thể Mạt Tây Nam lập tức khuynh đảo, đồng thời cùng Trác Lâm “Đùng” môi kề sát.

Đôi môi ướt át tràn ngập khí tức cực nóng, Trác Lâm lập tức chủ động ngẩng mặt lên cùng Mạt Tây Nam hôn môi, mềm mại, gấp gáp, lại phiền tình. Thân thể Mạt Tây Nam một trận khô nóng, hắn phát ra âm thanh ô ô chống cự, liều mình chói lại vai Trác Lâm, thật vất vả mới đẩy được y ra.

Trước mắt một trận choáng váng, hắn vừa tức vừa giận —— cái tên này, đầu óc bị xuyên được đốt hồng rồi sao?

“Khốn nạn! Anh không biết sao? Cái tên ông chủ chó má kia đang nhìn trộm chúng ta!” Hắn gào thét.

“Đừng để ý tới hần...” Trác Lâm phát ra tiếng lẩm bẩm mơ hồ không rõ, chân dài bóng loáng câu lên eo Mạt Tây Nam.

Động tác như vậy, làm cho tình cảnh giữa hai chân y nhìn một cái đều không sót một thứ gì —— hậu đình no đủ bị gậy mát xa mở rộng đã biến thành màu đỏ mê người, miệng huyết nhân nhúm tỉ mỉ đang chậm chậm mở ra đóng lại, không ngừng phun ra mật dịch trong suốt.

Dáng dấp thịt non hơi co rúm lại, lại như đang thúc giục Mạt Tây Nam “Nhanh lên một chút đi vào”.

Mạt Tây Nam theo bản năng mà che mũi, phát hiện mình không có chảy máu mũi.

Hơn nữa, đối lập với dáng vẻ “Cái kia” cứng rắn của Trác Lâm, “Cái kia” của chính mình mới chỉ bán ngắc đầu. Tựa hồ bởi vì sau khi tới khách sạn có quá nhiều chuyện phân tán lực chú ý, Mạt Tây Nam cảm giác lần này quá trình hưng phấn của mình tương đối chậm, thật giống như không có khuynh hướng tiết sớm.

Như vậy nói cách khác... Hay là hần, nên, có thể sẽ... Thành công mà cắm vào đi!?

Cái ý niệm này trong nháy mắt bao trùm trong đầu hần, Mạt Tây Nam đột nhiên trở nên kích động. Loại kích động này thậm chí còn che khuất khát khao về nhà, hần trong nháy mắt, có chút không muốn đi!

Đúng vậy, cơ hội ngàn vàng, nếu như sau khi về nhà hần lại tiết sớm, vậy coi như nguy rồi!

(Sub: mất mặt quá ;D)

Thế nhưng đang có người rình coi... Vậy nên như thế nào? Hần là người cảm chứ không phải người bị cảm, người bị xuyên là Trác Lâm còn không để ý, hần còn thẹn thùng cái gì a!... Nhưng Trác Lâm bị hạ xuân được, thần trí không tỉnh táo... Hay là thẳng thắn đem đèn ngủ đập chết luôn?

Bên trong một màu đen kịt, liền không ai biết bọn họ đang làm gì rồi!

... Có điều, thật sự muốn làm như vậy?

Nhìn chăm chú dáng vẻ Trác Lâm thở dốc, Mạt Tây Nam có chút không cam lòng.

Lần đầu quý giá, hần cũng không muốn hưởng thụ trong bóng tối.

Liền, nhắm mắt lại nghĩ một hồi, hần mở chăn lụa mỏng ở đầu giường ra.

Lụa mỏng trắng như tuyết từ trong tay hần hạ xuống, chậm rãi buông xuống trước giường. Có tầng ngăn trở này, từ bên ngoài nhìn vào cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai bóng người mà thôi.

Hần không nghĩ tới so với biện pháp này càng vẹn cả đôi đường.

Vậy kế tiếp việc cần làm chính là ...

Dùng sức nuốt nước miếng, hần mở ngăn kéo tủ đầu giường ra.

Trong ngăn kéo đầu tiên, một bộ mèo đen thành linh nằm trong đó, còn có một cái đuôi mèo thật dài!

Da đầu Mạt Tây Nam nổ một trận, lập tức rõ ràng đây là cái “trang phục mèo” mà thư ký nói tới. Có điều... hình tượng mèo đen hiển nhiên so với cáo trắng càng hợp với Trác Lâm hơn, hần có hay không nên...

Khốn nạn! Hần mới không phải người biến thái như thế!

Mạnh mẽ đóng lại cái ngăn kéo thứ nhất, hần mở ngăn kéo thứ hai

Bên trong còn có roi da và vòng tay, còn có các loại gậy mát xa màu sắc chất liệu kích cỡ khác nhau...

“Các người đến cùng là đang suy nghĩ cái gì a...” Mạt Tây Nam dở khóc dở cười, lại mở ra ngăn thứ ba. Tình hình ngăn ba cũng không tốt hơn chút nào, nghênh đón hần chính là đủ loại xuân dược, có thoa ngoài da, dùng bên trong, thuốc uống, dính mô... Ghê tởm nhất chính là trên gói thuốc dính mô còn được dùng bút đen viết rất rõ ràng —— “Dính mô nghĩa là, đem thuốc nhét vào bên trong mông của Trác Lâm”.

“CMN các người có bệnh à! ——” Mạt Tây Nam tức thiếu chút nữa đem tủ đầu giường đập lán. Cuối cùng ở ngăn kéo thứ tư, hần rốt cuộc cũng coi như tìm được thứ bản thân cần, một hộp bảo hộ.

Hộp BCS lại còn có vị ô mai mà Trác Lâm thích nhất, xem ra tên bí thư kia hiểu rất rõ thứ y yêu thích mà.

Có điều... Nếu như những thứ đồ này được sắp xếp theo trình tự quan trọng, lẽ nào trong mắt tên thư ký kia, thời điểm hần cùng Trác Lâm thân thiết thứ không cần thiết nhất chính là đồ bảo hiểm?

Mịa... Lẽ nào hần quả nhiên mở một tiểu công ty điện ảnh tình dục? Khẩu vị thật nặng!

Vừa mắng mắng nhếch nhếch, Mạt Tây Nam một bên mang theo bao cởi sạch quần áo tiến từ mạn giường vào bên trong. Tại thời điểm hần bận rộn, Trác Lâm đã dục hỏa khó nhịn, y một tay uể oải xoa phân thân của mình, một cái tay khác khó khăn hướng về lỗ nhỏ phía sau tìm tòi, tựa hồ muốn đem ngón tay cắm vào mà an ủi.

Thế nhưng dáng vẻ hiển nhiên khí lực không đủ, mặc kệ y có dày vò chính mình ra sao, thứ kia vẫn cứng rắn chống đỡ trên bụng, ngay một chút dấu vết muốn bắn tinh cũng đều không có.

Mà một cái tay khác, sờ tới sờ lui cũng đều không tìm thấy đường vào cửa khẩu.

“Được rồi, đừng sờ, đây là chuyện tôi phải làm!” Tình huống như thế khiến cho Mạt Tây Nam cảm thấy rất buồn cười, hần nhin không được cười lên, kéo cái tay dài của Trác Lâm, tách ra hai chân thon dài, lại nhét xuống dưới eo y một cái gối đệm.

Đầu ngón tay vuốt ve lối vào ướt át, hậu huyết tử mĩ nhần nhúm như ngưng ngừng lập tức co lại, sau đó lại hơi tràn ra.

Một tia dịch ruột non từ bên trong tràn ra, dựa vào chất lỏng trơn, Mạt Tây Nam đem hai ngón tay chậm rãi chen vào trong cơ thể Trác Lâm.

“Ừm...” Trác Lâm phát ra một tiếng rên rỉ mềm yếu đến tận xương.

Gel trơn trượt lập tức bao vây, chăm chú cuốn lấy ngón tay Mạt Tây Nam. Tràng bích trắng mịn lại như vật sống mà quán quanh, xúc cảm ấm áp làm cho toàn thân Mạt Tây Nam đều dậy lên một tầng run rẩy, nhiệt độ bụng dưới lại lên cao.

Cắn chặt răng khắc chế kích động, ngón tay của hần ở trong cơ thể Trác Lâm cẩn thận mà thăm dò.

Từ nơi sâu nhất truyền đến tiếng nước “nhẹp”, “nhẹp”, dịch ruột non trong suốt theo động tác của hần không ngừng từ bên trong chảy ra, đem ga trải giường đều làm ướt một mảnh.

“Mẹ kiếp, thuốc thật là mãnh liệt...” Mạt Tây Nam chép miệng, ngón tay chậm rãi di chuyển đến nơi tràng đạo sâu xa.

Cách tràng mô mỏng manh kia, hần thăm dò nơi mẫn cảm nhất, sau đó dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đâm. Kích thích đột ngột làm cho thân thể Trác Lâm nhảy lên một cái, cái eo dẻo dai lập tức căng ra.

“Không... Không muốn... Ừm!... Không nên đụng nơi đó...” Hần lập tức lắc đầu.

“Nơi nào?” Mạt Tây Nam ác liệt cười, đầu ngón tay nhiều lần thúc đẩy nơi kia, “Nơi nào a? Là nơi này sao? Thật sao?”

“A...A a... Không nên đụng... Ừm a! ——”

Tính khí dưới bụng đột nhiên nhảy lên một cái, tiếp đó, Trác Lâm bắn ra một lượng lớn bạch trọc.

Chất lỏng cực nóng bắn trên bụng và ngực của y, còn có vài giọt tung tóe trên mặt Mạt Tây Nam. Mạt Tây Nam dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi chất lỏng bên khóe môi, neho mắt thưởng thức cái mùi vị cay đắng kia.

Lại còn chưa chạm qua phía trước, liền khiến cái tên này bắn?

Không nghĩ tới, thời khắc cao triều của Trác Lâm so với mình còn tới sớm hơn, Mạt Tây Nam quả thực vừa mừng vừa sợ.

Xuân được... Quả thực là thứ tốt a!

Phóng thích qua đi Trác Lâm tựa hồ ung dung hơn một chút, thân thể y xụi lơ, đôi môi mở ra thở dốc, trên mặt còn mơ hồ mang theo đỏ ửng. Mạt Tây Nam còn muốn thưởng thức vẻ đẹp lửa thể sau khi cao triều qua của Trác Lâm một lúc, thế nhưng thời gian không chờ ai.

Cái đồ vật giữa chân mình đã vừa trướng vừa đau, còn không đi vào thì sẽ tới cực hạn.

Dùng đầu gối chống đỡ sau mông Trác Lâm, ôm lấy hai chân thon dài đẹp đẽ của y nâng lên đến vai, Mạt Tây Nam chậm rãi đè thân thể xuống, đem tính khí của mình đặt ngay giữa hai chân Trác Lâm.

Vật cứng nóng bỏng chặn lại miệng huyết, cái xúc cảm dị dạng kia khiến cho Trác Lâm trợn to hai mắt.

Cặp mắt phủ sương mù mông lung nhìn Mạt Tây Nam, y giật giật môi, lại nói không ra một câu hoàn chỉnh.

“Cái kia, Trác Lâm...Tôi đi vào được không?” Mạt Tây Nam nhẹ giọng hỏi, phía trước nở lớn nhẹ nhàng chống đỡ miệng huyết mềm mại kia, tiến vào thăm dò một chút, lại chậm rãi lui ra.

Thịt non trắng mịn lập tức co rúm lại thả lỏng, tại nơi dị vật xâm phạm mở ra đóng lại.

Liên như vậy, thừa dịp cơ vòng thả lỏng một chút, Mạt Tây Nam dùng sức ưỡn eo một cái, đem toàn bộ phía trước đi vào trong cơ thể Trác Lâm. Hắn đã không nhịn được nữa rồi, đến bước này liền dừng lại không được rồi.

Cái gì mà thư kí, ông chủ, nhìn trộm... Đều làm cho hắn đi chết đi!

“Không...” Trác Lâm nheo mắt lại, thân thể hơi run rẩy, ngay cả phía sau lưng cũng đều căng thẳng. Vật cứng xâm nhập vào trong cơ thể làm cho y không kìm lòng được mà co rút, tràng thịt khấn khoản mà dây dưa với phía trước của Mạt Tây Nam, thứ kia như thủy triều khoái hoạt cùng nhẹ nhàng đau đớn sắp khiến cho Mạt Tây Nam phát rồ.

Hắn cắn răng nhẫn nại, chờ đợi làn sóng nhiệt sáng khoái này chậm rãi thối lui.

Qua vài phút, tràng vách bên trong mới có dấu hiệu thả lỏng.

Đem hai tay chống đỡ hai bên thân thể Trác Lâm, Mạt Tây Nam chế trụ thân thể của chính mình, lại hướng về phía trong đẩy mạnh một cái. Lần đầu cực kỳ quý giá, hắn muốn có thể hưởng thụ thật tốt, sẽ không ầm đầu mà mạnh mẽ cắm xuống tận cùng.

Động tác chậm chậm đối với Trác Lâm là một loại dày vò khác, hắn thở hổn hển, hơi lung lay đầu, sợi tóc tán loạn rơi trên trán y. Bên trong trông mắt đen kịt tràn đầy sương mù, tràn ngập thống khổ, vui sướng cùng xấu hổ giao tạp.

Y rõ ràng cảm nhận được, thân thể của mình bị một người đàn ông chậm rãi mở ra, xâm phạm, chiếm cứ.

Cảm giác như vậy thông qua con mắt của y lan truyền đến trong lòng Mạt Tây Nam, làm cho hắn trở nên hưng phấn gấp bội.

“Trác Lâm...” Hắn hưng phấn thở hổn hển, “Anh có cảm nhận được không? Lần này tôi cuối cùng cũng coi như không tiết sớm, thuận lợi chen vào! Nha, còn mới chen vào được một nửa, anh có muốn nhìn một chút hay không? Nói thật ra, cái miệng nhỏ phía dưới của anh so với mặt trên thật biết nghe lời hơn nhiều, sẽ không ác miệng với tôi, còn hút lấy tôi rất chặt!”

Hắn nói xong còn đem cái mông Trác Lâm nâng lên. Khiến y cúi đầu liền có thể nhìn thấy được cảnh tượng hậu đình của chính mình bị tính khí chen vào.

Hai má đỏ ửng trở nên càng ngày càng mê người.

“Thế nào? Anh không tiện xem sao? Không sao, dùng thân thể cảm nhận cũng được,” biết Trác Lâm then thừng, Mạt Tây Nam cũng không miễn cưỡng y, thả thân thể của y xuống bắt đầu tiếp tục thẳng tiến về nơi xa, “Thứ này của tôi có phải là rất nóng không? Chờ một chút, tôi lập tức tìm tới nơi anh thoải mái nhất...”

Đối mặt với Mạt Tây Nam ồn ào, bình thường Trác Lâm khẳng định đã sớm tung vài câu vô tình trào phúng hắn, Thế nhưng hiện tại y chỉ có thể không ngừng phát ra ngượng ngùng thổ dốc, hơi ưỡn eo thân thể chịu đựng xâm phạm.

Bởi vì tác dụng của xuân dược, tình thể triệt để nghiêng về một phía.

Quá trình chen vào kéo dài vài phút, sau khi kiên nhẫn cắm vào hơn một nửa, Mạt Tây Nam rốt cục nhìn không được mạnh mẽ thẳng lưng một cái, đem mình toàn bộ đều đi vào trong thân thể Trác Lâm.

Phía trước cứng rắn mạnh mẽ va chạm vào điểm mẫn cảm của Trác Lâm, y căng eo, thất thanh kêu.

“A! ——”

“Nơi này rất thoải mái phải không?” Cảm giác trong tiếng kêu của Trác Lâm không có thống khổ, tựa hồ như cảm giác vui sướng càng nhiều hơn, Mạt Tây Nam yên tâm, ở trong thân thể y một hồi lại một hồi đánh xuyên.

Tràng bích khấn trương như vậy sống dây đưa kéo lại hắn, tràng thịt theo động tác của hắn mà không ngừng co rút, thả lỏng. Mỗi một lần mạnh mẽ co rút đều mang theo vài tia dịch ruột non, cảnh tượng tình dục dâm mỹ không thể tả.

Hai người cứ như vậy trần như nhộng dây đưa ở trên giường, trong phòng tràn ngập âm thanh nam nhân ồ ồ thở dốc, trong nhất thời cũng không biết thanh âm của ai lớn hơn. Mạt Tây Nam ban đầu còn có thể khống chế tần suất ra vào, sau đó cũng dần dần mất đi lý trí, như là dã thú động dục ở bên trong cơ thể Trác Lâm mà tàn phá.

“A a!...Không...Không muốn... Ừm a! ——” Phía trước tàn bạo mà va chạm nơi yếu ớt nhất, vật cứng nóng bỏng thô lỗ ma sát tràng bích non mềm, làm cho Trác Lâm kim lòng không được mà ưỡn eo thân thể kêu to.

Mạt Tây Nam cúi đầu ngăn lại miệng y, dùng sức hút lấy đầu lưỡi y.

Một tia nước bọt từ khoe môi Trác Lâm tràn ra, dọc theo cằm dưới chảy qua cổ, biến mất ở nơi ngực đã che kín đầy mồ hôi.

Ngâm bên trong dịch ruột non, cũng đang không ngừng phát ra tiếng nước “Nhép, nhép”. Mạt Tây Nam mỗi một lần ra vào đều mang theo một lượng lớn chất lỏng, khiến cho ga trải giường dưới thân Trác Lâm đều ướt một mảng.

Kịch liệt giao hợp, hai chân Trác Lâm treo ở trên bả vai Mạt Tây Nam, dần dần trượt xuống bên hông hắn.

Mồ hôi che kín bắp đùi trong, trần trụi ở bên hông Mạt Tây Nam không ngừng ma sát. Xác thực cảm giác bản thân đã đến cực hạn, thế nhưng Trác Lâm tựa hồ còn muốn càng nhiều hơn, còn muốn Mạt Tây Nam tiến vào y nơi càng sâu.

Cánh tay từ vai Mạt Tây Nam bắt đầu di động, dùng sức ôm lấy vai rộng của hắn.

Móng tay xẹt qua da thịt phần lưng che kín mồ hôi, nhẹ nhàng gây ngứa làm cho Mạt Tây Nam cầm giữ không được, bỗng nhiên kích động một cái liên không cần thận tiết ra.

Tinh dịch nóng bỏng, tất cả đều bắn bên trong đồ bảo hộ.

Thời điểm tính khí xụi lơ từ bên trong thân thể Trác Lâm lui ra, Mạt Tây Nam phát hiện đồ bảo hộ đã trơn tuột một nửa, tinh dịch sền sệt lưu lại trên giường không ít.

Hắn có chút thẹn thùng.

Thư ký chuẩn bị mọi thứ hết thấy đều rất chu toàn, điều sơ sẩy duy nhất chính là không có tính chính xác độ to nhỏ của BCS.

Thật giống như... Quá to rồi.

(Sub: mất mặt part 2——)

- Hoàn chương 6-

Đền ơi, ta muốn thông báo là ta mất dấu facebook của nàng rồi, nàng inb acc Cổ Lăng Nguyệt Thành nha, để ta add lại nha, love you

~Xin lỗi các nàng, chương này lại để các nàng đợi lâu quá, nhà ta mất mạng hơn hai tuần rồi TT, phải vác máy đi bắt mạng nhờ mới post lên được TT, thông cảm cho ta nha. Chúc các nàng năm mới vui vẻ này, love

~Hố đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (“ ”)

7. Chương 7

Edit: Sub

Tính sự kịch liệt qua đi, Trác Lâm toàn thân vô lực nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt tan rã, hai chân vẫn ở tư thế mở rộng ra, tùy ý để Mạt Tây Nam nhìn khắp toàn thân y.

Miệng huyết bị đủ chà đạp trở nên vừa đỏ vừa ướt, mỗi một lần co rút lại đều tràn ra một vài tia dịch ruột non trong suốt, đem ga trải giường đã ướt đầm nay lại ngấm thêm một tầng vệt nước.

Có thể bởi vì trước đó đã bị Mạt Tây Nam dùng ngón tay đùa bỡn đến bắn một lần, Trác Lâm không thể cùng lúc đạt tới cao trào cùng hắn, thứ kia vẫn như cũ vênh cao. Phía trước no đủ tràn ra mật dịch trong suốt một bộ dáng vẻ bất mãn.

Nhìn vẻ đẹp dâm dăng mê người của y, Mạt Tây Nam ngồi xếp bằng trên giường khôi phục thể lực, cảm thấy mãnh liệt khó chịu.

Khó chịu không phải bởi vì hắn lại so với Trác Lâm bắn trước, hiện tại hắn rất hưng phấn, chỉ cần nghỉ ngơi lập tức có thể tiếp tục đề thương ra trận lần nữa, đem Trác Lâm làm đến cao trào tuyệt đối không thành vấn đề.

Nguyên nhân khó chịu là, hắn cảm thấy thiếu mất chút gì đó.

Tuy rằng thành công đem Trác Lâm chiếm thành của riêng, nhưng thật giống như có chỗ nào đó không đúng.

Hắn có chút nôn nóng đem Trác Lâm từ trên xuống dưới nhìn một lượt, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên áo mưa chứa đầy tinh dịch trên giường kia. Nhìn bãi chất lỏng như rác rưởi chứa bên trong, Mạt Tây Nam rõ ràng cảm giác khó chịu là từ đâu đến.

Là chưa hề đem một giọt “Tinh hoa” nào bắn ở bên trong cơ thể Trác Lâm, này thật là quá tiếc nuối!

Không làm được tới bước này liền không được tính là nước sữa hòa nhau, liền không triệt để tính giữ lấy, hắn vừa nảy tại sao không nghĩ tới điểm này?

Thực sự ngớ ngẩn a.

Mạnh mẽ đem bao ném xuống đất, Mạt Tây Nam đem Trác Lâm lăn, để cho y nằm lỳ trên giường mà quỳ. Đầu gối chống đỡ hạ thấp xuống, bấp dùi trong của Trác Lâm chéch lên, hắn ép buộc Trác Lâm bày ra tư thế xấu hổ nhổng mông lên thật cao, dùng sức tách mông y ra.

Miệng huyết sưng đỏ lập tức giống như ngượng ngừng mà co rúm lại, nhưng rất nhanh lại từ từ thả lỏng, trong tầm mắt của Mạt Tây Nam mà ngượng ngừng khép mở.

Từ bên trong phảng phất chảy ra chất lỏng vô cùng tận, bụng dưới của Mạt Tây Nam nóng lên, dùng đầu ngón tay vạch ra nơi mềm mại của Trác Lâm, đem đầu lưỡi đi vào.

“A!...” Trác Lâm phát ra một tiếng kêu sợ hãi, thân thể hơi mềm vụn vẹo, “Không...Không được!”

Mới không để ý tới người.

Mạt Tây Nam nói trong lòng.

Lối vào từ lâu đã thả lỏng làm cho hắn hầu như không chịu lực cản nào, dễ dàng đem đầu lưỡi linh hoạt tiến vào bên trong ướt át của Trác Lâm. Mềm mại mà mạnh mẽ bắt đầu liếp liếp thịt non bên trong, Trác Lâm nhất thời gào khóc giống như rên rĩ.

“Không... Không muốn như vậy... A A A ” tiếng rên rĩ mê người, tràng thịt nhuyễn hoạt liều mình co rút lại, Mạt Tây Nam đây đưa đầu lưỡi dụ dỗ y tiến vào nơi càng sâu hơn.

Mạt Tây Nam vẫn là lần đầu tiên biết được hóa ra Trác Lân khi ở trên giường sẽ rên rỉ mê người như vậy, cũng là lần đầu tiên biết mình hóa ra đã hạ lưu đến mức độ hết thuốc chữa, thời điểm tình trùng thượng não lại... Đi liếm mông một người đàn ông.

Nhất định là do yêu thương thấm thiết làm cho đầu óc của hắn không còn bình thường! Tình huống bây giờ, đừng nói là hắn liếm mông Trác Lân, kể cả liếm... Quên đi, dâm ý không biết liếm sĩ hay là trước tiên vẫn nên dừng lại đi.

Ép buộc chính mình bỏ dỡ ảo tưởng gay go, hắn đem đầu lưỡi từ trong cơ thể Trác Lân lui ra.

Đầu lưỡi tha ra một sợi bạc thật dài, miệng huyết mềm xốp cũng theo động tác lui ra của hắn mà một lần nữa khép kín lại. Miệng huyết nhả nhúm ánh lên ánh nước đã không biết là dịch của Trác Lân hay là nước miếng của Mạt Tây Nam, ngay cả trên mông thịt trắng cũng đều ướt một đám lớn.

Thở hổn hển bật người dậy, Mạt Tây Nam dùng hai ngón tay nhanh chóng trói eo Trác Lân lại, lần thứ hai đem thứ kia của mình nhét vào. Trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi cùng liếm láp tình thú, nó đã một lần nữa trở nên cứng rắn.

Tư thế giao hợp của hai người từ chính diện biến thành vị trí sau lưng, như hai con thú đực quần quýt lấy nhau. Trác Lân tựa như đã mệt đến kêu không ra tiếng, chỉ có thể phát ra tiếng tương tự khóc, tay run rẩy nhanh bắm lấy gối.

Sau lưng trắng nõn chảy ra mồ hôi tinh mịn, ở dưới ngọn đèn tỏa ra vàng sáng mê người.

Mạt Tây Nam cúi đầu, một bên tàn bạo mà tiếp tục va chạm trong cơ thể y, một bên thô lỗ liếm láp phía sau lưng y. Phần eo tựa hồ là nơi mẫn cảm nhất của Trác Lân, khi lưỡi lưu luyến liếm chỗ đó, thân thể y đột nhiên run rẩy kịch liệt một trận.

“A a! ——”

Phía sau lưng cực kỳ cong lên, y phát ra tiếng khóc nức nở, đem một lượng lớn tinh dịch phun ra trên giường.

Mãnh liệt co rút bên trong khiến cho Mạt Tây Nam không hề phòng bị, hắn kinh hách thở hổn hển một hơi, không cách nào khống chế mà cũng lập tức đến cao trào. Tiếng thở dốc ồ ồ, vang vọng khắp gian phòng, chớp mũi Mạt Tây Nam tràn ngập mùi vị mồ hôi cùng tinh dịch nam tính. Toàn thân hắn đều là mồ hôi, vất vả há mồm thở dốc, mà Trác Lân đã quả thực không bò lên được, vẫn duy trì tư thế quỳ* như cũ, bắt đùi và đầu gối hơi run rẩy.

(*nguyên văn là quỳ bát: quỳ hình chữ bát?!)

Một dòng tinh dịch, theo bắp đùi trong của y chảy xuống, hình ảnh như vậy làm cho Mạt Tây Nam cảm thấy một trận thỏa mãn.

Hắn thăm dò đưa ngón tay luồn vào trong cơ thể Trác Lân, dựa vào ánh đèn mờ nhạt, nhìn thấy tràng đạo no đủ đã ngậm đầy “Tinh hoa” của chính mình kia.

Tràng bích tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, khiến cho Trác Lân cảm nhận được bên trong mình đang bị người dò xét, lập tức bất an mà giẫy dụa.

“Không...” Y cố sức quay đầu lại.

“Đừng lộn xộn, để tôi nhìn đi mà.” Dễ dàng khống chế y, Mạt Tây Nam đem càng nhiều ngón tay xen vào trong cơ thể y, vẫn cứ đem miệng huyết vạch ra. Miệng huyết nhận đủ chà đạp đã gần như không đóng lại được, nhưng bên trong vẫn chặt chẽ mê người như cũ, ngưng ngưng mà co rút một hồi.

Một luồng bạch trọc* hỗn hợp với dịch ruột non, theo động tác co rút mà không ngừng chảy ra, đem ga trải giường làm cho bữa bộn khắp nơi.

(* tinh dịch)

Trác Lân xấu hổ đỏ mặt, mà Mạt Tây Nam lại khắc chế không được hưng phấn. Hắn như tìm được thú vị đồ chơi mới, kéo dài thời gian dùng ngón tay đùa bỡn bên trong Trác Lân, đôi khi còn dùng lưỡi liếm vài lần.

Đã qua hai lần phát tiết, dục vọng lần nữa có dấu hiệu ngẩng đầu.

Xem ra, đêm nay nhất định sẽ điên cuồng mà dâm loạn.....

Lúc Mặt Tây Nam tỉnh lại, trời cũng đã sáng.

Trong phòng yên tĩnh, thân thể che phía dưới chăn mang theo vẻ uể oải cùng lười biếng*, còn có thảo mãn khi phát tiết qua đi. Tối hôm qua sau lần thứ hai, hắn đặt Trác Lâm dưới thân mà càng mạnh mẽ “Thương yêu” rất lâu, cuối cùng đợi đến lúc thể lực không chống đỡ nổi nữa, ngào cửa sổ cũng đã tờ mờ sáng.

(*nguyên văn: dong)

Hắn xoa xoa con mắt, nhìn thấy Trác Lâm ngồi bên giường.

Chăn lông trắng như tuyết quấn trên bả vai, y đang lẳng lặng chăm chú nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Một đêm qua đi, vẻ mặt của y lại khôi phục vẻ calm dục cùng lạnh nhạt bình thường, đường nét gò má đẹp đến khiến người ta say mê.

Đêm qua rên rỉ, thở dốc, vặn vẹo cùng kêu khóc lại như một mộng xuân hoang dâm vô độ, chỉ có đệm giường ngổn ngang che kín dấu vết nói cho Mặt Tây Nam biết, tất cả những thứ này đều là sự thật.

“Trác Lâm...” Hắn nhẹ giọng mở miệng, trong thanh âm mang theo chút khàn khàn. Sống nhiều năm như vậy, chưa có tối nào điên cuồng như hôm qua, hắn đến bây giờ cũng chưa hoàn toàn khôi phục lại được tinh lực.

Nghe thấy tiếng của hắn, Trác Lâm chậm rãi quay đầu lại trông mắt đen kịt mê người kia tựa hồ muốn nuốt chửng linh hồn Mặt Tây Nam.

Hắn kinh ngạc nhìn Trác Lâm mấy giây, quỷ thần xui khiến mà bò lên, chậm rãi kề sát vào Trác Lâm.

Cùng lúc đôi môi kề sát, sau đó là nụ hôn sâu nhẩn nhai.

Cũng không biết là ai chủ động trước, hai người rất nhanh ôm hôn nhau. Cánh tay ôm ấp của Trác Lâm thoáng dùng sức, Mặt Tây Nam lập tức đem y đẩy ngã trên giường, đem bàn tay tiến vào bên trong chăn lông mà xoa xoa thân thể y.

Trác Lâm không từ chối, ngửa đầu thở dốc, eo hơi vặn vẹo. Hậu đình bị chà đạp cả một đêm vẫn duy trì trạng thái ướt át mềm mại như cũ, Mặt Tây Nam chen vào giữa hai chân y, hầu như không có tác dụng lực, liền thuận lợi tiến vào trong cơ thể y.

So với điên cuồng của tối qua, tình ái buổi sáng xem như là tương đối ôn nhu*. Hai người hồng hộc thở dốc mà quần quýt cùng nhau, hôn nhau, rất nhanh liền đến đỉnh cao khoái hoạt.

(*nhẹ nhàng)

Hôn thái dương Trác Lâm, Mặt Tây Nam trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Có thể đem Trác Lâm chiếm cho riêng mình, hắn đã cảm thấy đời này không còn tiếc nuối rồi.

Thế nhưng so với thỏa mãn của hắn, thái độ của Trác Lâm lại có chút kỳ quái. Y cũng không từ chối Mặt Tây Nam hôn cùng cầu hoan*, cũng không biểu hiện oán giận đối với chuyện tối qua, một bộ tâm tình không tốt lắm.

(*đòi hỏi make love)

Mặt Tây Nam đem cái này lý giải thành ngưỡng ngừng do đêm đầu, dù sao thì tối hôm qua hắn xác thực làm quá nhiều việc quá đáng với Trác Lâm. Thần kinh Trác Lâm lại không phải là làm bằng sắt, bị một người đàn ông “Như vậy”, “Như vậy” xong, đương nhiên không thể dùng thái độ như trước mà đối xử với hắn. Còn chưa đề hắn xuống đất mà hành hung, đã xem như là khách khí rồi.

“Trác Lâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh...” Kề sát bên người Trác Lâm thì thầm, Mặt Tây Nam cảm giác bên tai mình hơi nóng lên. Hắn đời này chưa bao giờ nói qua lời tâm tình nào buồn nôn như vậy, thế nhưng nếu có thể khiến cho tâm tình Trác Lâm tốt lên thì mặc kệ có buồn nôn hơn nữa cũng không đáng kể.

Thế nhưng Trác Lâm cũng không có cảm kích, trái lại lại nhẹ nhàng đẩy hắn ra.

“Tôi có một ít công việc phải giả quyết, cậu tắm trước đi.” Tiếng nói của y tràn đầy mệt mỏi, nói xong liền lần nữa phủ thăm lông lên người, đi đến một góc phòng.

Chỗ đó bày một bộ máy tính, khách sạn cao cấp quả nhiên tốt.

Mặt Tây Nam nhìn bước chân khập khiễng* của y, rất muốn dìu y một chút, hoặc là trực tiếp đem y kéo lên giường mà nghỉ ngơi. Thế nhưng Trác Lâm trên phương diện làm việc rất cố chấp, một khi y đã vào trạng thái muốn làm việc, chín con trâu cũng không kéo lại được.

(*nguyên văn: phù phiếm)

Vì vậy Mặt Tây Nam chỉ có thể biết điều mà đi vào phòng tắm.

Chờ tới lúc toàn thân hần bốc hơi nóng đi ra, Trác Lâm đã gọi bữa sáng đồng thời ăn đúng một nửa. Y ra hiệu ánh mắt cho Mặt Tây Nam ăn phần còn lại, sau đó bọc thăm lông tiến vào phòng tắm.

Trong khoảng thời gian này hai người vẫn không nói lời nào, ngay cả ánh mắt cũng đều là ngay khi giao nhau sẽ liền lập tức tách ra. Nhìn Trác Lâm yên lặng đóng cửa phòng tắm, Mặt Tây Nam có chút lúng túng.

Hần đem bánh mì nhét vào trong miệng, bắt đầu tự mình cân nhắc lại liệu tối qua có phải mình làm điều quá phận thật hay không.

Trác Lâm xác thực là không hề tức giận, nhưng đầu thật sự giống như có chút không kịp thời. Sẽ không phải là tiêu chuẩn SEX vượt qua khỏi phạm trù lý giải của y đó chứ, kích động khiến đại não của y gặp sự cố?

Không thể nào?

Hần nhất thời một trận hoảng loạn, nghĩ một hồi, quyết định lén lút nhìn máy tính Trác Lâm dùng vừa nãy đến cùng là đang làm cái gì một chút.

Mở máy* lên, xem lướt qua website ghi chép chỉ có một page bên trong, đây là trang web Link-Join của Trác Lâm. Mặt giấy xanh đậm là thứ Mặt Tây Nam không thể quen thuộc hơn được, trong từng ấy năm yêu thăm Trác Lâm, hần mỗi ngày đều lướt trên trang web này ít nhất bảy tiếng.

(*nguyên văn: lưu lăm khí)

Nhanh chóng dùng chuột kích hoạt website, hần phát hiện Trác Lâm vừa nãy chỉ là trả lời lại chút tin nhắn của nhân viên quản lý đăng ký. Nội dung nhắn lại cũng không có gì lạ, ngữ khí so với bình thường cũng không có gì khác biệt.

Thoảng thả lỏng ra một hơi, Mặt Tây Nam vui mừng vì năng lực tổ chức ngôn ngữ của Trác Lâm không xảy ra vấn đề gì. Nhưng ngay lúc hần muốn đóng lại mặt tin kia, hần đột nhiên chú ý tới phong thư phía góc bên phải.

Tệp tin ghi tên ” Hồ sơ tuyển người”

Thời còn làm hội viên đăng ký phổ thông, hần khẳng định chưa từng thấy thứ này.

Tò mò mở tệp tin ra, hần nhìn thấy mười mấy cái ID bên trong, mà một trong số những ID đó là mình. Hơi nghi hoặc mở ra cái ID này, trong nháy mắt khi nhìn thấy nội dung bên trong, hần nhấn chặt lông mày lại.

Hiện lên trước mặt hần, là một phần hồ sơ cá nhân.

Người ứng tuyển NO.3

ID trang web: XXX

Tên thật: Mặt Tây Nam

Quốc tịch: Trung Quốc

Tuổi tác: 27

Giới tính: Nam

Xu hướng tính dục: Không rõ

...

Trong hồ sơ ghi chép tỉ mỉ tư liệu về hân, bao quát chiều cao, cân nặng, nhóm máu, ngày sinh, quê quán, nghề nghiệp, tính cách, sở thích... Còn có trường hân tốt nghiệp và chính xác địa chỉ. Trong hồ sơ thậm chí còn có tư liệu về mấy lần giao du với các bạn gái thời hân học đại học. mà các nàng ngay cả bạn bè tốt nhất của hân cũng chưa chắc có thể tường thuật rõ ràng!

Tiếp tục cau mày xem tiếp, hân cảm thấy sau lưng dần dần lan tới một chút hơi lạnh.

— năm XXXX tháng X ngày X, cùng NO.3 tại vụ án XX lần đầu gặp gỡ.

— tháng X ngày X, cố định địa chỉ No.3 là XXXXX

— tháng X ngày X, cố định địa chỉ thực tế của No.3

— tháng X ngày X, cố định quy luật hành động cơ bản của No.3, khả năng qua lại địa phương trở xuống: XXXXX...

— tháng X ngày X, hành trình biểu của No.3 hôm nay: XXXXXXXX....

Phần hồ sơ này có tới hơn trăm trang, phía dưới tài liệu cá nhân, tất cả đều là ghi chép lại sinh hoạt hàng ngày của Mạt Tây Nam. Lớn là khách hàng cùng hân hợp tác qua, nhỏ à cửa hàng vật phẩm hân một ngày nào đó đi qua mua thứ gì, đều được ghi chép rất tỉ mỉ.

Bỗng nhiên đóng tập tin lại, Mạt Tây Nam nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính há mồm thở dốc.

Nỗ lực bình ổn hô hấp, hân lại mở mấy cái ID khác.

Đập vào mắt cũng là văn kiện tỉ mỉ khiến người ta sờn cả tóc gáy, tuổi tác của những người này, giới tính cùng quốc tịch đều không giống nhau, lý lịch cũng một trời một vực. Lượng lớn quy luật sinh hoạt và hành trình biểu mỗi ngày của họ đều hoàn toàn không có điểm trùng hợp, điều duy nhất giống nhau chính là, ghi chép hành trình biểu đều dừng vào đúng một ngày,

Đều là — ngày Mạt Tây Nam ở trên đường đụng vào Trác Lân.

Yên lặng mà tắt máy tính, Mạt Tây Nam ngồi ở bên cạnh bàn thờ ra, hân không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Tài liệu hồ sơ khổng lồ này, thật giống như Trác Lân đã như hình với bóng theo sát hành tung của họ mấy năm rồi, mà hân đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả!

Đúng lúc đó, hân chú ý tới, thời gian gặp mặt trong hồ sơ nói tới, chính là ở hiện trường án mạng vụ thi thể mười năm trước lần đầu tiên hân nhìn thấy Trác Lân.

Nói cách khác, ngày ấy Trác Lân cũng đã biết tới sự tồn tại của hân rồi, đồng thời mười năm qua không biết y thông qua phương thức gì, nắm giữ nhất cử nhất động của Mạt Tây Nam cùng mười mấy người.

Nhưng theo dõi và giám thị như vậy, không biết tại sao tại ngày hai người bọn hân gặp nhau trên đường, lại ngừng lại.

Chuyện này... Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Mạt Tây Nam trầm mặc, cảm thấy một giọt mồ hôi lạnh lẽo theo sống lưng chậm rãi chảy xuôi xuống.

Ngay lúc này, cửa đột nhiên bị người đẩy ra.

Ngẩng đầu lên, Mạt Tây Nam giật mình nhìn thấy, một người đàn ông xa lạ đi vào, phía sau là hai vệ sĩ tây trang đen đeo kính râm.

Người đàn ông thân hình cao lớn khôi ngô, mái tóc đen kịt dùng keo xịt tóc cố định sau tai, nhưng vẫn có vài sợi tóc kiêu căng khó thuần phục*. Trên người hân mặc âu phục màu xám, trong miệng ngậm một điều xì gà, con ngươi dài nhỏ sắc bén lại lạnh khốc. Đối với hành vi không gõ cửa liền xông vào phòng của người khác kia, hân thật giống như một chút để ý cũng đều không có, chỉ dùng vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nhìn khắp bốn phía.

(* nguyên văn: khó thuần địa kiêu)

Tên thanh niên thư ký tóc màu trà kia, cũng theo người đàn ông mà tiến vào.

Nhìn thấy tận* mặt, Mạt Tây Nam mới rút cuộc lấy lại được tinh thần, lập tức tức giận đứng lên: “Này, CMN các người tiến vào phòng người khác tại sao lại không gõ cửa!?”

(*nguyên văn: thực)

Không có một người để ý tới hắn.

Người đàn ông đứng trong gian phòng, vệ sĩ canh giữ hai bên trái phải hắn. Mà thư ký thì lại tựa bên cạnh bàn lấy ghế tựa đặt phía sau người đàn ông, cung kính mà hướng hắn hành lễ.

Người đàn ông không thèm nhìn thư ký một chút, an vị, lười biếng khiêu lên hai chân.

Hai tên vệ sĩ canh giữ phía sau ghế, thư ký thì lại đứng bên người đàn ông, bốn người tỏa ra khí thế hung hăng một cõi. Trong nháy mắt, Mạt Tây Nam thật sự nghĩ mình đang nhìn thấy hắc bang trong TV.

Hướng về phía Mạt Tây Nam lộ ra một nụ cười ôn nhu, thư ký dùng ngữ khí vô cùng lễ phép giới thiệu: “Mạc tiên sinh, vị này chính là ông chủ của tôi, Vệ tiên sinh.”

Người đàn ông âu phục hoa râm cũng không nói lời nào, gỡ xuống chiếc xi gà cắn ở trong miệng xuống, tiện tay gạt* tàn bụi đi.

Trên thảm lập tức bị thiêu thành mấy cái lỗ nhỏ.

Mạt Tây Nam muốn nói: Người CMN tính giới thiệu rách nát cái gì hả? Ngay cả cái tên đầy đủ cũng không thèm nói cho ta? —— nhưng điều này hiển nhiên là phong cách hành sự của bọn họ, hơn nữa người đàn ông âu phục hoa râm trên mặt tràn ngập đều là vẻ “Người cái loại tiện nhân không xứng được biết tên của ta”.

Hắn thật sự muốn một cước đá lăn bốn tên gia hỏa này, nhưng cục diện hiển nhiên không cho phép hắn làm như vậy. Hai tên vệ sĩ phía sau, bấp thịch nhô lên như núi nhỏ. Nếu như hắn dám manh động, bọn họ nhất định sẽ đem hắn từ cửa sổ ném xuống, trực tiếp thành một đám bầy nhầy*.

(*nguyên văn: suất thành tám biện)

Hắn suy nghĩ phải mở miệng như thế nào mới cứu vãn được thế yếu, vẫn chưa suy nghĩ kỹ, bên tai liền truyền đến tiếng cười trầm thấp.

“Hừ, thật không dám tin, trên thế giới này lại thật sự có người yêu thích Trác Lân.”

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông được gọi là Vệ tiên sinh đang hướng hắn cười gằn. Con người dài nhỏ hơi nheo lại, vẻ mặt hắn tràn ngập tính xâm lược, lại như một con hổ* kiêu căng.

(*nguyên văn: dã sư)

Trong lòng ngờ ngợ xẹt qua một tia cảm giác quen thuộc, Mạt Tây Nam cảm giác như mình đã gặp tên này ở nơi nào đó.

Hình như là tin tức trên TV, hình như là tạp chí* gì đó. Nói chung, cái tên này tuyệt đối không phải giai cấp phát tiền lương* thông thường, hắn rất khó đối phó.

(* nguyên văn: tài kinh tạp chí thăm hỏi lục- phổ thông tiền lương giai tầng)

“Mặc kệ anh có tin hay không, trái lại cũng đã thấy qua, không phải sao?” Châm chọc từ ngữ, Mạt Tây Nam tận lực làm cho âm thanh của mình nghe tỉnh táo một chút. Kỳ thực trái tim đang cuồng loạn, ngay cả đầu gối cũng sắp run lên rồi, thế nhưng trước mặt đám người này hắn cũng không muốn chịu thua.

” Anh là gì của Trác Lân?” Hắn thăm dò hỏi —— không sai, người đàn ông này mới là người đứng sau hạ thủ. Quan hệ mật thiết với Trác Lân không phải thư ký, mà là tên Vệ tiên sinh này!

“Tôi là anh họ của Trác Lân, cũng là người giám hộ của ị. Cha mẹ Trác Lân là nhà khảo cổ học đi vòng quanh thế giới, quanh năm không ở quốc nội, bởi vậy có thể nói Trác Lân là do một tay tôi nuôi nấng,” Nằm ngoài sự dự liệu của hắn, Vệ tiên sinh lại rất thoải mái mà nói ra thân phận của mình, hơn nữa đem phần nửa sự tình Mạt Tây Nam muốn biết, một hơi nói ra.

Hóa ra Trác Lâm không phải do cha mẹ nuôi lớn, chẳng trách tính khí lại kỳ quái như vậy.

Mạt Tây Nam cuối cùng cũng rõ ràng.

“Thế nhưng không có cách nào tưởng tượng được, thực sự không thể nào tưởng tượng được!” Giới thiệu thân phận xong, giọng nói Vệ tiên sinh đột nhiên chuyển, dùng sức lắc đầu, “Thật khó để tin! Trên thế gian làm sao có khả năng có người yêu thích Trác Lâm! Y kỳ quái như vậy, tiểu tử thú vị cậu lại đến tột cùng là thích hẳn ở điểm nào!”

Nói tới chỗ này, hắn đột nhiên từ trên ghế nhảy đến.

Mạt Tây Nam cả kinh, còn tưởng rằng hắn muốn xông lên đánh đập mình.

Thế nhưng cũng không có, Vệ tiên sinh chỉ đi dạo quanh phòng một vài vòng. Về mặt hắn táo bạo, trong miệng tàn bạo mà cần xì gà, ở trong phòng nhện không được đi tới đi lui, vệ sĩ cùng thư ký đều một mặt bất đắc dĩ nhìn hắn, nhưng cũng không tiến lên ngăn cản.

Xem ra bọn họ đã rất quen việc đột nhiên nổi khùng của ông chủ.

Có điều, thời điểm kích động sẽ đi quanh vòng nhiều vòng, đặc điểm này Vệ tiên sinh và Trác Lâm đúng là giống nhau.

Mạt Tây Nam tin rằng, bọn họ quả nhiên là anh em họ.

“Ta CMN chính là không tin!” Sau khi xoay vài vòng, Vệ tiên sinh đột nhiên gầm lên một tiếng. Mạt Tây Nam chưa kịp phản ứng lại, hắn liền hung bạo vọt tới, một phát tóm chặt lấy cổ áo Mạt Tây Nam liêu minh lay động, “Nói, Mạt Tây Nam, CMN người đến tột cùng là làm như thế nào bị Trác Lâm thu mua! Y cho người thứ gì tốt? Khiến người đem thứ kia cắm vào trong mông y, y cho người bao nhiêu tiền! CMN nói rõ cho ta a!”

“Tôi cũng không phải bị thu mua...” Mạt Tây Nam suy nhược nói.

Vệ tiên sinh lực tay lớn vô cùng, hắn bị lay đến mắt sáng sao Kim, đứng cũng đều không vững. Thế nhưng cục diện bị bốn người vây quanh, hơn nữa còn bị anh họ Trác Lâm thô bạo chất vấn cũng không khiến hắn hoảng sợ.

Hắn chẳng qua chỉ cảm thấy một cái đầu trở thành hai cái đại.*

(*Ý chỉ phiền phức nhân đôi, một cái đầu mà phải xử lý hai việc lớn)

Bởi vì dáng vẻ nổi nóng của Vệ tiên sinh, thực sự quá giống Trác Lâm.

Đối mặt với tình cảnh hắn tóm chặt mình chất vấn, Mạt Tây Nam chỉ cảm thấy đứng trước mắt mình là Trác Lâm bệnh điên tái phát. Vừa nghĩ tới tính khí Trác Lâm có khả năng là do di truyền, hơn nữa người điên trên thế gian này lại có cả một đại gia đình, Mạt Tây Nam cảm thấy sự tồn tại của họ đối với Trái Đất là một tai nạn.

“Ta không tin! Lê nào CMN người muốn nói với ta, người và Trác Lâm là thật lòng yêu nhau? Ta CMN một từ cũng không tin!” Giống như phát rồ mà lay động cổ áo Mạt Tây Nam, Vệ tiên sinh một mặt muốn hất bần.

“Kể cả anh có nói vậy, tôi cũng không có biện pháp nào a...” Mạt Tây Nam dờ khóc dờ cười, “Ngay cả hiện trường SEX anh cũng đều đã được thưởng thức qua, còn muốn tôi phải thế nào đây...”

Hắn đã sớm dự liệu được, mình nhất định sẽ gặp mặt kẻ đứng sau, đồng thời sẽ thảo luận một phen việc dâm loạn tối qua.

Vốn cho rằng kia là một chuyện vô cùng xấu hổ để nói, hắn và Trác Lâm đều sẽ ở trước mặt BOSS không đất dung thân. Nhưng mà hiện thực lại hoàn toàn không để hắn lo lắng ở điểm này, hơn nữa sự tình hiển nhiên lại phát triển theo hướng kỳ quái.

“Cái kia nhất định là ảo giác! Ảo giác!” Mạt Tây Nam khiến Vệ tiên sinh càng thêm giận không nhịn nổi, “Ta không tin trên thế giới này lại có người yêu thích cái tên quái thai kia! Lê nào y ở trên giường không đánh hoảng, trịnh trọng phân tích cùng người “người trưởng thành thời gian cởi sạch quần áo bình quân là

XX giây, hoặc là ” nam tính cao trào là bởi bộ phận tuyến sinh dục và bồn khiến bắp thịt co rút lại mà dẫn đến” như thế à!”

“Sau câu nói kia, y đúng là đã nói...” Mặt Tây Nam trợn mắt ngoác mồm, Vệ tiên sinh quả nhiên đối với tính khí của Trác Lâm rõ như lòng bàn tay.

“Mẹ nó! Nếu như y đều đã phát điên qua rồi, người tại sao còn chưa cú?” Vệ tiên sinh nói rồi lại lắc* hần mấy lần, “Lẽ nào đến khi người đề y sẽ không nổi điên sao? Sẽ không bị liệt dương sao? Sẽ không phải muons trực tiếp bóp chết y à?!”

(*nguyên văn: diêu)

“Cái đó...” Mặt Tây Nam cười làm lạnh, thẹn thùng gãi đầu, “Tuy rằng đúng thật là có lúc tức giận, có điều tôi cảm giác mình và Trác Lâm tính cách rất hợp...”

Thấy dáng dấp muốn đem mình lột da của Vệ tiên sinh, hần vừa bất đắc dĩ vừa nghi hoặc. Từ khi biết được thân phận của Vệ tiên sinh, hần còn tưởng rằng anh họ tốt bụng vì đang giữ gìn đường đệ thân yêu, muốn đích thân kiểm tra mình có thật lòng với Trác Lâm không.

Nhưng tình huống hiện tại, tựa hồ như Vệ tiên sinh căn bản không hề hy vọng hần và Trác Lâm bên nhau.

Đã như vậy, còn muốn vất vả đem bọn họ trói tới khách sạn, nhìn bọn họ thân thiết làm gì?

Đầu óc hần mơ hồ.

Kỳ thực, hần cảm giác tính cách mình với Trác Lâm là kẻ tám lạng người nửa cân. Trác Lâm vừa thông minh* vừa thần kinh, mà chính mình lại là tên hạ lưu cuồng dâm, đầu hai người cũng không qua bình thường, hợp lại là vừa đẹp.

(*nguyên văn: thoát tuyến)

Đương nhiên, bộ mặt cuồng dâm của mình tạm thời vẫn chưa thể để Vệ tiên sinh biết, vì vậy Mặt Tây Nam lựa chọn ăn nói tương đối uyển chuyển” Tính cách hợp nhau”. Dù có thể kết quả chính là, Vệ tiên sinh căn bản là không nghe lọt.

“Hợp cái rắm!” Hần tiếp tục mãnh liệt mà lay Mặt Tây Nam,” CMN đầu người nhẽ nào cũng không bình thường như Trác Lâm? Thích một bên thân thiết với hần, một bên nghiêm túc thảo luận “tinh dịch được tạo hoặc là đề tài khoa học nam nhân có thể mang thai hay không!?”

“Cũng không phải như vậy...” Mặt Tây Nam càng ngày càng thoát lực, hần không biết phải làm như thế nào thì vị tiên sinh này mới tỉnh táo lại.

Nhưng đúng lúc này, thư ký trầm mặc một bên đột nhiên lẳng lặng mà mở miệng: “Ông chủ, cử chỉ và từ ngữ của ngài đều quá thô lỗ, thật làm cho người khác không nhìn nổi.”

Mặt Tây Nam cả kinh, ngữ khí của thư ký có vẻ rất không vui, dùng loại thái độ này nói chuyện cùng ông chủ thật sự không thành vấn đề sao?

Thế nhưng Vệ tiên sinh không hề tức giận, tay trái lay động Mặt Tây Nam một hồi tạm dừng.

Hần khó chịu nhìn thư ký một chút, sau đó liền đem Mặt Tây Nam tàn nhẫn mà vứt trở về bên trong cái ghế.

Phía sau đập vào trên lưng ghế dựa, truyền đến một trận đau đớn. Nhưng không sánh được với kinh ngạc của Mặt Tây Nam, tên ông chủ này, lại rất nghe lời thư ký nói? Sẽ không phải thư ký mới là cánh tay phía sau màn đen đó chứ?

Nhưng, quả nhiên không phải. Bởi vì sau khi hần thả Mặt Tây Nam ra, Vệ tiên sinh khó chịu ngồi trở lại trên ghế dựa có tay vịn, bắt đầu đàm phán với hần.

“Tiểu tử, nếu như cậu thật sự yêu thích Trác Lâm, liền thật tốt mà gánh trách nhiệm của trưởng đàn ông!” Hần lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Mặt Tây Nam, “Tôi sẽ dựa theo ước định trước đây, cho y tự do. Nhưng nếu sau đó y ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, kết cục của cậu cũng sẽ giống như nó!”

Hắn nói, cầm trong tay điều xì gà mà mạnh mẽ bóp thành hai đoạn, vứt trên thảm.

- Hoàn chương 7-

Sub: Có ai thích cp thư ký ông chủ kia không? Thực sự ta rất thích cp ấy. Kiểu thụ ngoài cường bạo, hung hăng nhưng gặp phải bạn công ngoài mềm trong cứng cái là nhuyển thành một bãi nước lún, đáng yêu chết mất

~Hố đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (“ ”)

8. Chương 8

Edit: Sub

Hình ảnh tàn khốc như vậy làm cho Mặt Tây Nam một trận sợ hãi, trên đầu mồ hôi ngày càng nhiều.

” Xin hỏi... Cái gọi là ” cho Trác Lâm tự do” là gì?” Hắn cẩn thận từng li từng tí một hỏi.

” Chỉnh là để y triệt để rời khỏi ràng buộc của Vệ gia, tự mình sinh sống!” Vệ tiên sinh không nhịn được giải thích, “Trác Lâm từ nhỏ liền không bình thường, tôi mỗi khắc đều phải phải người coi chừng y, mới có thể không để y phá hoại!”

Mặt Tây Nam liền vội vàng gật đầu: “Không sai, nên như vậy.”

Vệ tiên sinh tàn bạo mà lừa hắn một cái: ” Lúc tôi nói CMN không cho người xen miệng vào!... Trác Lâm rất ghét sinh hoạt bị giám thị. Tôi liền đáp ứng y, nếu như y có thể tìm được một người thật lòng yêu y, đồng ý chăm sóc cho y, ta liền thả y tự do!”

“Vì vậy... Hắn bắt đầu giăng lưới sừ tầm, trên toàn thế giới tìm kiếm tình nhân!?” Trong đầu đột nhiên lóe lên tia sáng, Mặt Tây Nam bật thốt lên.

(Sub: tia sáng lóe lên trong đầu, y như conan:D)

“Có việc như vậy?” Vệ tiên sinh nhíu nhíu mày, lập tức cười gằn, “Vậy y cũng thật nhọc lòng rồi. Có điều, tôi cũng khâm phục cậu lại hệt sự yêu loại quái thai này.”

“Không... Không phải như vậy...” Mặt Tây Nam kinh ngạc mà lắc đầu, “Tôi trước đây cũng không biết... Y sẽ làm như vậy...”

Hắn cũng không biết, hóa ra mình ngay ban đầu đã liền rơi vào cái tròng mà Trác Lâm đã bố trí.

Thì ra là như vậy, hắn cuối cùng cũng đã rõ chuyện gì đang xảy ra rồi.

Đúng, đây rất phù hợp với cái cách Trác Lâm máy tính tự hỏi. Bởi vì muốn tự do, vì vậy y và Vệ tiên sinh cùng lập ước định, phải tìm ra một người yêu y. Vì đạt được mục đích này, y bắt đầu giăng lưới tìm tòi trên phạm vi toàn thế giới, y là chuyên gia máy tính, chuyện như vậy đối với y mà nói quả thực không khó.

Ở trong mấy chục người, y lựa chọn một số mục tiêu tăng cường tỉ mỉ điều tra. Tuy rằng không biết điều kiện sàng lọc của y là gì, nhưng Mặt Tây Nam hiển nhiên cũng là một trong những mục tiêu trong đó.

Trác Lâm điều tra hắn ròng rã mười năm, tring thời gian này y có thể đã tiếp cận qua vài mục tiêu khác, thế nhưng cuối cùng đều thất bại. Rót cuộc mười năm sau, y tìm tới Mặt Tây Nam, đồng thời tạo ra một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, cuối cùng thành công.

Y thật sự tìm ra được một người yêu y, đồng ý chăm sóc y, một mục khẳng khẳng bên y.

Vì vậy, y không cần tiếp tục tuyển người nữa, đồng thời đình chỉ theo dõi bọn họ, hết thấy đều kết thúc.

Thì ra là như vậy.

Rốt cuộc, biết rõ được ngọn nguồn sự tình, Mạt Tây Nam vẻ mặt có chút đại ra. Hắn không biết lúc này nên vui mừng hay tức giận, nên tiếp tục ngồi ở chỗ này, hay cần phải giận dữ và xấu hổ tông của xông ra.

Từ lúc bắt đầu đã không có cái gì mà ông trời quan tâm, hắn cũng không phải chó ngáp phải ruồi. Hắn và Trác Lâm gặp gỡ cũng không phải là "Ngẫu nhiên", mà là "Tất nhiên" xảy ra sau khi Trác Lâm đã tử mĩ dàn dựng —— Nếu vậy, lẽ nào cái Trác Lâm gọi là "Trải nghiệm yêu cùng hận giữa tình nhân" cũng là một khâu trong cái bày sao? Hắn bình thường từng từng* cùng về thần kinh, từng tháng ngày bọn họ sống chung kia, cuối cùng là diễn kịch, hay là hiện thực?

(*nguyên văn: thoát tuyến)

Mạt Tây Nam nghi hoặc, hắn đột nhiên ý thức được, bản thân mình xưa nay đều chưa từng nhìn thấu qua bộ mặt thật của Trác Lâm.

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra.

Trác Lâm một bên mái tóc ướt nhẹp đi ra, bên hông quấn quanh một cái khăn tắm. Hai chân trắng ngần cùng nửa người trên đều lộ ra bên ngoài, ngực và cổ che kín bởi dầu hờn cùng vết cắn.

Thế nhưng y đối với dáng vẻ dâm mỹ của mình ngoảng mặt làm ngơ, chỉ là dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua khách không mời mà đến cửa đột nhiên xuất hiện trong phòng.

Lúc tầm mắt dừng lại trên người Vệ tiên sinh, y lập tức lộ ra vẻ mặt giẫm phải phân.

Về mặt đó thực sự quá buồn cười, Mạt Tây Nam thiếu chút nữa phụt bật cười một tiếng.

Chậm rãi đi tới trước mặt Vệ tiên sinh, Trác Lâm không nói tiếng nào mà nhìn hắn. Mà Vệ tiên sinh cũng một mặt không nhìn được nhìn lại hắn, giữa hai người tung tóe đốm lửa, một bộ dáng lúc nào cũng có thể nhào tới đối phương cắn xé.

May mà không có xảy ra.

Sau khi trầm mặc mấy giây, tầm mắt Trác Lâm chuyển hướng Mạt Tây Nam: "Tây Lan, tôi giới thiệu với cậu một chút. Vị này là đường đệ của tôi Vệ tiên sinh."

"Ta CMN là đường ca!" Vệ tiên sinh lập tức táo bạo mà nhảy đến, một phát tóm lấy cổ của y.

"Há, thật à? Xin lỗi, nhớ nhầm," Trác Lâm lạnh lùng nhìn hắn, "Tôi cho rằng đàn ông ba mươi tám tuổi sẽ không có đường ca."

(Sub: Tôi quỳ!)

"Thả CMN rắm! Người năm ngoái mới vừa tròn ba mươi mốt tuổi!" Vệ tiên sinh nghe vậy nổi trận lôi đình, tóm cổ Trác Lâm mà liều mạng lay động, "CMN người là cố ý chọc giận ta! A? Đúng không!? Có phải là cố ý chọc giận ta?!"

"Chỉ là nhớ nhầm mà thôi," Trác Lâm vẫn như cũ lạnh nhạt nhìn hắn, "Tôi không muốn đem sự thông minh lãng phí vào ký ức tuổi tác của mình và quan hệ thân thích, không có ý nghĩa."

"Người!..." Vệ tiên sinh trợn mắt lên, trong tròng mắt đều ngấm tơ máu, Mạt Tây Nam nhìn mà sơn cả tóc gáy.

"Mặt khác, trong trạng thái ghệt thở con người chỉ có thể tồn tại sau phân. Nếu anh còn không buông tay, tôi liền xuất hiện tình trạng thiếu dưỡng khí, anh không muốn để tôi chết ở chỗ này chứ?" Trác Lâm nói tiếp.

Cổ bị bóp ở trong tay Vệ tiên sinh, bởi vì động mạch bị áp bức, trên mặt của y đã nổi lên đốm ửng. Thế nhưng vẻ mặt y vẫn như cũ vô cùng lạnh nhạt, hiển nhiên ở trước mặt đường ca mấy may đều không muốn chịu thua.

Vệ tiên sinh dùng con mắt mang theo tơ máu trừng y mấy giây, rốt cục không tình nguyện mà thả y ra, đem y một cái đẩy ở trên giường.

Lực đẩy lớn làm cho Trác Lâm không tự chủ được mà khuynh đảo về phía sau, thân thể ở trên giường nhún nhảy đến mấy lần. Dùng khăn tắm sát tóc lau cái cổ một cái, y một mặt cảm ghét đứng lên, đi tới cạnh đầu giường đem khăn tắm ném vào thùng rác.

“Tây Lan, thay quần áo.” Từ trên giường quăng tới áo somi, y nói một cách lạnh lùng, “Chúng ta nên đi.”

” Cút mẹ mày đi! Không có sự đồng ý của ta, các người một người cũng không cho phép đi!” Trác Lâm khiến cho Vệ tiên sinh nhất thời rít lên.

“Làm sao, anh xem phim tình dục một đêm, còn chưa đủ?” Trác Lâm quay đầu lại cười gằn, ” Lẽ nào anh còn muốn xem bản hiện trường*!”

(* ý nói tận mắt)

“Muốn nhìn thì thế nào!?” Vệ tiên sinh tiếp tục rít gào, ” Ta không tin! Ta có chết cũng không tin tên tiểu tử húi này đối với người là thật lòng! Trên thế gian này sao có thể có người loại người điên như người!?”

Mặt Tây Nam vội vàng sát vào hắn, nhỏ giọng biện bạch: “Đường ca, anh đừng mang lòng phiền diện với Trác Lâm nha. Tình cờ cũng có ngoại lệ...”

Vệ tiên sinh đột nhiên đá một cước, đem hắn tàn nhẫn mà đạp đến trên giường: “Cút! Không ai nói chuyện với người! Trác Lâm, CMN người cũng cút lên giường cho ta! Các người khẳng định là liên hợp lại gạt ta, ta sẽ không tin tưởng chỉ mấy cái máy quay chụp! Không tận mắt nhìn ta đều không tin, ngày hôm đó không làm ta thỏa mãn được, CMN nhà các người không cho phép đi!”

“... Ông chủ.”

Lúc này, thanh âm bình tĩnh của thư ký lại truyền tới.

“Lớn như vậy rồi còn quậy phá như vậy thật quá không có phong độ, đừng quên là ngài không được trái với ước định trước kia.”

Thanh âm thư ký ôn hòa mà yên tĩnh, nhưng như có một loại ma lực, khiến cho bầu không khí giường cung bật kiếm cấp tốc hạ nhiệt. Lần thứ hai khó chịu liếc nhìn hắn, Vệ tiên sinh im lặng không nói lời nào.

Mặt Tây Nam giật mình nhìn hắn, lại nhìn thư ký, thật lòng không thể nào hiểu được loại quan hệ chính và phụ kỳ dị này.

“Đúng vậy, thư ký nói không sai,” lạnh lùng quăng cho Vệ tiên sinh một cái liếc, Trác Lâm cười gằn, “Đường ca, rõ ràng là trái với quy tắc trò chơi, không chỉ một mình theo dõi tôi, còn bắt cóc tôi và người ứng tuyển của tôi. Tôi đã cân nhắc không từ chối anh, dựa theo tâm nguyện của anh làm việc anh muốn nhìn, anh đến cũng là không hài lòng chỗ nào? Kỳ thực, anh ngay ban đầu đã không hi vọng tôi có thể thực hiện được ước định, đúng không? Nếu đã như vậy, coi như Tây Lan cùng tôi SEX 100 lần cho anh xem, anh cũng nhận định chúng tôi đang diễn trò không phải sao?”

Lời nói của Trác Lâm làm cho Mặt Tây Nam một trận choáng váng, phương thức nói chuyện của mấy người nhà này, kể cả thần kinh thô như hắn cũng sắp không chịu nổi!

May mà Vệ tiên sinh không có nhằm vào vấn đề SEX để triển khai thảo luận, tàn bạo mà trừng Trác Lâm một lúc, hắn hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu qua chỗ khác, không nhìn y nữa.

Sau năm phút, Mặt Tây Nam và Trác Lâm ăn mặc chỉnh tề đi ra khỏi khách sạn.

Ngoài cửa, chiếc xe màu đen kia đã đợi sẵn bọn họ.

Tại thời điểm cùng Vệ tiên sinh đối chọi gay gắt, Trác Lâm thể hiện đầy đủ lạnh lợi cùng ác miệng. Thế nhưng khi vừa mới rời khỏi khách sạn, y lại khôi phục dáng dấp tối tăm lúc dờn giường, trầm mặc ngồi ở trong xe phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, không nói câu nào.

Mặt Tây Nam ngồi ở bên cạnh y, cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa nghi hoặc. Là hắn rơi vào bẫy của Trác Lâm, là hắn bị bắt cóc, là hắn không hiểu sao bị cuốn vào cuộc tranh cãi của gia đình Vệ gia, là hắn bị ép cùng Trác Lâm trình diễn một đêm cảm xúc mãnh liệt... Từ đầu tới cuối đều là hắn vô tội nhất, tại sao tức giận trái lại lại là Trác Lâm? Đây không hợp đạo lý đi!?

Có điều... Vệ gia?

Trong đầu hiện ra một dấu chấm hỏi.

“Cái kia...Trác Lâm, tôi hiện tại có thể nói chuyện với anh không?” Hấn cẩn thận từng li từng tí một hỏi, đồng thời dùng khước mắt đảo qua tài xế phía trước.

“Có thể, cái gì cũng có thể nói.” Trác Lâm lạnh nhạt trả lời hấn, hai mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

“Vị Vệ tiên sinh kia đúng là đường ca của anh?”

“Đúng vậy.”

“Hấn thực sự họ Vệ?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng mà anh... Họ Trác?”

“Tôi không phải họ Trác, tôi cũng họ Vệ.”

“Vậy tên đầy đủ của anh là...?”

“Vệ Trác Lâm” Nói tới đây, Trác Lâm lại lộ ra vẻ mặt giẫm phải phân, thật giống như tên đầy đủ của mình là một thứ rất buồn nôn. Mạt Tây Nam rất muốn khuyên lơn y, kỳ thực gọi tên đầy đủ cũng không sai, chúng nó chỉ khác nhau như “Trác Lâm” và “Này, Trác Lâm” mà thôi.

Chuyện cười nhạt nhẽo...

“Vì vậy, chuyện này từ đầu tới cuối là một tay Vệ tiên sinh làm ra?” Run đi một thân da gà, Mạt Tây Nam lại hỏi.

“Đúng, hấn không biết từ nơi nào nghe được cậu và tôi ở cùng một chỗ, không thể chờ đợi thêm được nữa liền muốn xác nhận cậu đến cùng có phải tình nhân của tôi không,” Trác Lâm lạnh lùng cười một tiếng, “Trước đây hấn chưa bao giờ nôn nóng như vậy, có thể trong tiềm thức hấn đối với cậu rất hài lòng đi.”

“So với các ứng cử viên khác hài lòng hơn?” Mạt Tây Nam bật thốt lên.

“...” Trác Lâm không nói gì, nhưng thân thể tựa hồ hơi cứng ngắc.

“... Tôi... Nhìn thấy tài liệu trong trang web của anh,” do dự một lúc, Mạt Tây Nam lúng túng nói, “Trác Lâm, kỳ thực... Tôi chỉ là một trong số đông đảo kia sao? Tại cuộc gặp gỡ tình cờ trước kia, anh có phải còn tiếp cận qua rất nhiều... những người khác?”

“Này không liên quan gì tới cậu.” Trác Lâm cúi đầu.

“Vậy, kỳ thực cái anh gọi là nghiên cứu căn bản là không tồn tại, đúng không? Tìm người trải nghiệm yêu và hận giữa tình nhân, cái nghiên cứu này có phải từ lúc bắt đầu đã không tồn tại? Đó chỉ là cớ để anh giữ tôi lại?”

“Không phải...”

“Vậy anh nói nhiều thứ như vậy, đến tốt cùng là cái nào là thật, cái nào là giả!?” Mạt Tây Nam không nhịn được lên giọng, hấn cảm giác mình có chút tức rồi.

Thế nhưng Trác Lâm cũng không có giải thích, vẫn như cũ trầm mặc cúi đầu, không nói một lời.

Buồn bực cào tóc một hồi, Mạt Tây Nam thử khống chế tâm tình, không muốn để cho mình quá xoắn xuýt. Hấn không phải một người đàn ông chi li tính toán, lưu luyến cũng chỉ là thân thể Trác Lâm. Tuy rằng thủ đoạn không quá bình thường lại gặp phải rất nhiều chuyện kỳ quái, nhưng chung quy vẫn đạt được mục đích, nên vui mừng mới đúng.

Nhưng mà... Tại sao hấn lấy một chút vui vẻ cũng không có?

Một nơi nào đó trong lòng, đang gào thét muốn suy nghĩ càng nhiều. Loại khao khát tham lam này, khiến cho thần kinh thô hấn đột nhiên lo được lo mất.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ thân thể Trác Lâm, tựa hồ đã không còn cách nào thảo mãn hần.

Hần muốn hiểu tâm Trác Lâm, chỉ ít, hần muốn biết quái thai này hiện tại đang suy nghĩ cái gì!

“... Quên đi, anh không muốn nói cũng không sao.” Nhấn nại một lúc, hần thở dài, “Anh có thể ít nhất nói cho tôi, CMN anh đến tột cùng là chỗ nào không hài lòng? Là chính anh đồng ý mặc cho Vệ tiên sinh xâu xé, đồng ý để cho hần thưởng thức hai chúng ta làm loạn, tại sao bây giờ lại là bộ mặt xú như thế kia? Lễ nào thật giống như hần nói chính mình vậy, cho rằng tôi và anh diễn kịch, không theo hiệp ước trẻ tự do cho anh!?”

“Không phải,” Trác Lâm lắc đầu, “Đường ca chỉ là ngoài miệng không tha cho tôi mà thôi, hần thả chúng ta đi, chẳng khác nào tán đồng quan hệ giữa cậu và tôi. Hơn nữa hần là người giữ lời hứa, nhất định sẽ theo hiệp ước mà thả tự do cho tôi, sau này cũng không bao giờ đến đây đưa dũa với tôi nữa.”

“Vậy anh đến cùng là tại sao không vui!?” Lần này, Mạt Tây Nam thực sự vừa buồn bực vừa nghi hoặc. dựa theo Trác Lâm, cục diện không phải lập tức nên khua chiêng gõ trống chúc mừng mới đúng? Y đến tột cùng là không hài lòng chỗ nào?

Cái tên này tâm tư quả thực rất khó hiểu, nhưng cho tới bây giờ còn chưa từng khó hiểu như hiện tại!

Nhưng mà đối mặt với sự nồn nóng của Mạt Tây Nam, Trác Lâm cũng không có ý muốn tiếp tục trò chuyện.

“Trở về rồi hãy nói, tôi nghĩ phải cho cậu xem một thứ.” Ném tới một câu không hiểu ra sao, ánh mắt đen kịt lần thứ hai tìm đến phía ngoài cửa sổ.

Một đường sau đó, y đều không có mở miệng với Mạt Tây Nam.

Nhìn mặt bên đẹp lại lạnh lẽo như điêu khắc của y, Mạt Tây Nam liền từng trận buồn bực liều mạng ngọt ngọt, nhiều lần suýt chút nữa đem Trác Lâm đặt trên ghế mà hành hung, ép y mở miệng.

Hần đột nhiên cảm thấy, chính mình có phải đã quá sủng nịch cái tên khốn kiếp Trác Lâm này?

Sau nửa giờ, chiếc xe màu đen đứng trước cửa nhà Trác Lâm. Rõ ràng chỉ là chưa về nhà một buổi tối mà thôi, Mạt Tây Nam nhìn nhà cửa lại có loại cảm giác cảnh còn người mất, thật giống như mình đã ở bên ngoài du dương được một thế kỷ.

Từ đêm hôm ấy, thực sự xảy ra quá nhiều chuyện.

Trầm mặc nhảy xuống xe, Trác Lâm tự mình đi vào nhà, bỏ lại Mạt Tây Nam một mình vội vã đi theo phía sau y. Hai người một trước một sau đi qua phòng khách, đi thẳng tới thư phòng của Trác Lâm.

“Anh không cần gấp như vậy, chỉ ít thay quần áo trước đi...” Nhìn thấy Trác Lâm vọt tới bên bàn đọc sách, ở trong ngăn kéo tìm kiếm thứ gì đó, Mạt Tây Nam lòng tốt kiến nghị. Bởi vì nhanh chóng đi, trên trán Trác Lâm đã chảy ra mồ hôi, thế nhưng y phảng phất không có một chút cảm giác, vẫn còn ở trong ngăn kéo của mình liều mình tìm.

Như động tác máy tính thi hành mệnh lệnh, khiến cho Mạt Tây Nam rất nhanh từ tức giận biến thành lo lắng, hần lần thứ hai hoài nghi Trác Lâm đến cùng có phải là còn bình thường.

May mà sau năm phút, Trác Lâm thuận lợi từ nơi sâu nhất trong ngăn kéo lấy ra một cái chìa khóa màu đen, mà trên sàn nhà chất đầy đồ từ ngăn kéo rơi ra. Giày da đứng dừng như không mà dẫm lên những tạp vật này, y đẩy một bên giá sách, lộ ra một cánh cửa khảm nạm trong vách tường.

Mạt Tây Nam vẫn là lần đầu tiên biết cánh cửa này tồn tại.

Thời điểm Trác Lâm chuyên tâm làm việc ở đây, hần rất ít khi quấy rầy, thật không nghĩ tới ở đây còn cất dấu bí mật này.

Chìa khóa cắm vào khóa cửa rỉ sắt, theo tiếng xành xạch nhẹ nhàng, cửa bị mở ra. Bên trong u ám truyền đến nhàn nhạt mùi ẩm ướt và mùi mốc, Trác Lâm giờ tay lên vẩy Mạt Tây Nam

“Đi vào.”

Bên trong gian phòng này là một không gian hình vuông, Trác Lâm mở đèn ddienj, ánh đèn trắng bệch lập tức tràn lan mỗi một góc phòng. Bạch quang chói mắt khiến cho Mạt Tây Nam phản xạ có điều kiện mà nheo mắt lại, khi thấy rõ ràng bên trong gian phòng, hấn toàn thân rùng cả mình.

Trên vách tường, lít nha lít nhít dán đầy ảnh.

Số lượng ảnh vượt quá mấy trăm tấm, có thể mấy ngàn tấm thậm chí hàng vạn tấm. Những bức ảnh lít nha lít nhít chật ních mỗi khe hở trên vách tường, tạo thành một bức không có quy luật*, tranh vẽ quang quái lục ly to lớn.

(*nguyên văn: chương pháp, đoạn sau hoàn toàn ko hiểu)

Mạt Tây Nam có một loại cảm giác sờ cả tóc gáy, phảng phất như chính mình bước vào căn cứ bí mật của một tên biến thái.

Dựa vào tường ngang hàng bày ra, là mười mấy cái văn kiện to lớn. Trên ngăn tủ dán nhãn mác màu trắng, nhưng từ góc độ của Mạt Tây Nam không nhìn thấy nội dung trên đó.

Ngoài ra trong phòng không có thứ gì khác.

“Nơi này, thu gom tất cả tư liệu về các ứng cử viên,” một bên lẳng lặng mà giải thích, Trác Lâm một bên đi dạo tới một trồng văn kiện trước mắt, “Tư liệu của cậu, ở đây.”

Mạt Tây Nam quỷ thần xui khiến mà đi tới, cuối cùng nhìn được rõ ràng nhãn mác tên ứng cử viên.

Hắn nuốt một ngụm nước, ngẩng đầu lên nhìn vách tường.

Sau đó, hấn nhìn thấy vô số tấm ảnh của mình.

Kề sát khu vực bên trong tất cả đều là ảnh của hấn, thể loại ảnh có sinh hoạt, công tác, toàn thân, nửa người, chụp trộm khoảng cách xa, đặc tả bộ mặt cùng với video trên mạng, cùng lúc theo thứ tự thời gian từ trên xuống dưới chuẩn xác mà sắp xếp.

Dựa vào thời gian tìm hiểu, bắt đầu chính là ảnh chụp trộm thời hấn còn học cao trung.

Khi đó, hấn vừa mới biết đến sự tồn tại của Trác Lâm, mê luyện khuôn mặt đẹp không gì tả nổi của y. Thế nhưng hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình không có đem Trác Lâm xem là con mồi, thời điểm vên vẹn chỉ là đối với y trong lòng thâm mến, chính hấn cũng đã bị ánh mắt Trác Lâm vững vàng khóa lại.

Từ lúc ban đầu, Trác Lâm liền không thể chỉ vì tính mạng khách qua đường của hấn.

Bọn họ từ ngay từ lúc bắt đầu, đối tượng tâm ý mười năm kỳ thực vẫn luôn đang chăm chú theo dõi hấn, đồng thời coi như hấn là người ứng tuyển, đây vốn nên là một chuyện hạnh phúc. Cay đắng thâm mến rốt cục biến thành hai bên tình nguyện, loại lãng mạng này bất luận là hiện thực hay là trong điện ảnh đều bị mọi người nói chuyện say sưa.

Nhưng hấn đến bên người Trác Lâm, tất cả đều thay đổi.

Không có mấy may lãng mạn, có thì chỉ là bầu không biến thái làm người ta tóc gáy dựng thẳng —— tâm ý đối với mỹ nhân hạ lưu đầy đầu ảo tưởng biến thái, lại đột nhiên có một ngày phát hiện, hóa ra mỹ nhân so với hấn càng biến thái hơn.

Vì vậy, đây lẽ nào là một hồi tình yêu giữa biến thái và biến thái?

Luôn cảm thấy có nơi nào đó không đúng lắm...

“Cậu sùng bái chuyện của tôi, tôi đã sớm biết,” lúc này, thanh âm Trác Lâm nhàn nhạt từ bên tai Mạt Tây Nam truyền đến, “ Tôi lựa chọn ứng cử viên, đều là từ những trang web hội viên Link-Join lựa ra. Tôi thông qua tin tức đăng ký của các cậu khóa chặt địa chỉ IP, xâm lấn máy vi tính của các cậu, nắm dữ thân phận thật của các cậu, điều tra bối cảnh sinh hoạt của các cậu, đặc thù tính cách và hứng thú ham muốn, sau đó, từng chút một tiếp cận. Hi vọng trong các cậu tìm kiếm một người không chỉ sùng bái tôi, mà còn thật tâm mê luyện tôi.”

“Thế nhưng sùng bái cũng không có nghĩa là mê luyến, những ứng cử viên trước đều không yêu anh —— mãi đến khi anh gặp qua tôi.” Mạt Tây Nam thở dài “Thế nhưng, anh vì sao lại phạm sai lầm cấp thấp như vậy? —— sau khi đăng vào trang quản lý không cất bỏ tin tức, để tôi thuận lợi nhìn trộm tập văn kiện như vậy. Trác Lâm, điểm này không giống anh, nếu như anh cảnh giác một chút, thì tôi căn bản sẽ không biết những chuyện này, anh liền có thể biên soạn một cổ sự đem tôi vĩnh viễn chẳng hay biết, căn bản không cần phiền toái như hiện tại, anh tại sao lại phải làm như vậy?”

“...” Trác Lâm không trả lời, lần thứ hai cúi đầu.

Đường nét gò má mỹ lệ không khác nào điêu khắc, khiến cho Mạt Tây Nam trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia dị dạng: “Không... Không thể nào? Lẽ nào anh cố ý để tôi...”

Trác Lâm thẳng thắn nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn hấn.

“Ngớ ngẩn! Anh hà tất phải làm vậy!?” Trong lòng đột nhiên vọt lên một luồng lửa, Mạt Tây Nam rốt cục không nhịn được, mạnh mẽ một nện trên bả vai Trác Lâm —— khốn nạn, cái tên này vì sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy!?

Hai tay dùng sức ép mặt Trác Lâm, hấn ép buộc Trác Lâm đối diện mình, cắn răng tức giận trừng hấn: “Cũng đã nhọc nhằn khổ sở đến bước này, anh sao lại tự đào hố chôn mình, để hết thấy kiểm cũi ba năm thiêu một giờ? Anh là thiếu ngược muốn tìm đánh!?”

“Không...” Trác Lâm khó khăn trốn tránh tầm mắt của Mạt Tây Nam, “Tôi chỉ là... Đột nhiên hối hận...”

“Hối hận cái rắm! Anh hối hận bản thân theo dõi tôi mười năm, hay là hối hận cùng đường ca đồng thời liên thủ lừa tôi đến trên giường? Ngớ ngẩn! Tôi yêu anh a! Chỉ cần anh không lừa gạt tình cảm của tôi, tôi sẽ tha thứ cho anh! Lại nói đều là đàn ông, bị đường ca nhìn thấy lỏa thể thì thế nào? Tôi cũng sẽ không thiếu một miếng thịt!”

“Thế nhưng, tôi và hấn đều kỳ quái như vậy...”

“Mịa nó! Anh cho rằng tôi bình thường sao?” Cảm thấy Trác Lâm lại có dấu hiệu đại não kịp thời, Mạt Tây Nam gấp gáp gỡ chân, “Anh biết không? Kỳ thực tôi...”

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Trác Lâm thủ thế ngăn cản hấn.

“Chuyện này, có thể chờ một lát mới bàn lại sao được không?” Y nhìn Mạt Tây Nam, “Tôi đột nhiên nhớ tới mình phải ra ngoài làm ít việc, chờ tôi trở lại rồi nói thêm, có được không?”

“Ày...” Mạt Tây Nam sững sốt một chút, ngây ngốc gật gù, “Có thể được...Có điều...”

Có điều... Vào lúc này đến cuối cùng là có chuyện gì phải vội vàng đi làm?

Trong lòng xẹt qua một tia nghi hoặc, thế nhưng Mạt Tây Nam không nói ra. Hấn nhìn Trác Lâm bên cạnh mình đi qua, thẳng tắp đường cũ mà đi qua phòng khách rồi nhà, bóng người cao gầy màu đen rất nhanh biến mất ngoài cửa.

Bước chân của y rất nhanh rất gấp, hai tay đút ở trong túi, so với thời điểm ra ngoài không có gì khác biệt.

Mạt Tây Nam thật sự cho rằng y có việc gấp, nhưng mà năm phút sau, hấn mới ý thức được chính mình phạm phải vào một sai lầm lớn.

Bởi vì năm phút sau điện thoại di động của hấn vang lên, là tin nhắn của Trác Lâm.

Nội dung tin nhắn, chỉ đơn giản có năm chữ.

—— Cậu bị đuổi việc.

- Hoàn chương 8-

Sub: Đến chỗ ngược rồi, đến chỗ ngược rồi, hú hú

~Hố đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (“ ”)

9. Chương 9

Edit: Sub

Trác Lâm liền cứ như vậy, biến mất khỏi cuộc sống của Mạt Tây Nam.

Nói là biến mất cũng không thỏa đáng, Mạt Tây Nam biết y đi tới nơi nào. Ngày đó sau khi nhận được tin nhắn kia, hắn như phát rồ mà gọi điện cho Trác Lâm, sau mấy chục cuộc rông rã, mới có người nhận.

Là thư ký.

“Mạt tiên sinh, Trác Lâm đã quay về nhà, ngài không cần lo lắng.” Thanh âm thanh niên ôn văn nhã phảng phất như có một loại ma lực, khiến cho Mạt Tây Nam lập tức từ trạng thái điên cuồng tỉnh lại. Trong quá trình trò chuyện với thư ký, hắn thậm chí còn có thể duy trì thanh âm trầm ổn và thái độ nói chuyện khá bình thường, mà không có mất khống chế mà gào lên với điện thoại.

“Trác, Trác Lâm y tức giận rồi sao?” Hắn ba ba kết kết hỏi.

“Tựa hồ cũng không có.”

“Vậy y có còn trở lại không?”

“Rất khó nói, dáng vẻ của y thật giống như vô cùng nghi hoặc.”

“Nghi hoặc?”

“Đúng vậy, so sánh, lại như đưa vào một mệnh lệnh hoàn toàn xa lạ vào máy tính, đến nỗi máy tính không có cách nào phân tích xử lý nổi.” Hình tượng ví dụ của thư ký, khiến cho Mạt Tây Nam lập tức tưởng tượng ra được dáng vẻ của Trác Lâm lúc này.

Tên kia, phỏng chừng chính là đang phóng tầm mắt tới ngoài cửa sổ, một vẻ mặt đại ra đi.

“Có điều, đây cũng là,” Đầu dây điện thoại bên kia, trong thanh âm của thư ký tựa hồ mang theo tiếng cười nhợt nhạt, “Dù sao đây cũng là lần đầu y gặp phải chuyện như vậy, khó tránh sẽ nghi hoặc không biết như thế nào cho phải.”

“Chuyện gì?” Mạt Tây Nam ngu ngơ hỏi.

“Chính là tình ái a.” Thư ký cười nói. Tiếng cười thanh lệ như gió xuân ấm áp, ôn nhu mà lại ám muội mang theo tia đùa dai, khiến cho Mạt Tây Nam mặt “Đằng ” đỏ một hồi.

“Anh... Anh thật là đáng ghét! Đừng đem chúng tôi thành chuyện cười!” Hắn giận giữ cùng xấu hổ khua tay múa chân, thật giống như tên thanh niên tóc trà kia đang đứng trước mặt mình, “Vậy tiếp theo nên làm gì a? Tôi không muốn chia tay Trác Lâm, thế nhưng... Thế nhưng y có hay không có thể vĩnh viễn né tránh tôi như vậy, tôi chỉ có thể ba ba mắt chờ cho đến lúc y hiểu ra sao?”

“Mạc tiên sinh không cần lo lắng, Trác Lâm không thể cả đời trốn tại nhà. Tôi sẽ nghĩ ra biện pháp để các anh gặp mặt tạm biệt một lần, sẽ không lâu.” Thu hồi thái độ trêu chọc, thư ký nghiêm túc nói, tiếng nói ôn nhu lại như một trận gió phát qua trong đầu Mạt Tây Nam.

“Có thể... Có thể sao?” Hắn thụ sủng nhược kinh*.

(*được đối đãi tốt mà sinh ra sợ hãi)

“Không vấn đề, dù sao tôi cũng không hi vọng Trác Lâm bỏ qua ngài, như vậy quá nuôi tiếc.”

“Thật sao?!”

“Đương nhiên, dù sao ngài thần kinh thô như vậy, trên đời này cũng không nhiều, cùng phối với Trác Lâm vừa vặn thích hợp.”

“Anh đang cười nhạo tôi à!...” Mạt Tây Nam tức xám mặt.

“Tôi là nói thật lòng, vậy xin đợi tin tức của tôi đi.” Thư ký cười nói.

“Được rồi, cảm ơn anh...” Hàn huyên đơn giản xong, Mặt Tây Nam hít một hơi. Ngay một khắc trước khi hắn đặt điện thoại xuống, hắn ngỡ nghe thấy thanh âm khó chịu của thư ký từ trong điện thoại truyền đến.

Ông chủ, lúc làm việc xin đừng rung* chân, như vậy quá không có thưởng thức.

(*nguyên văn là khu chân)

Đô...Đô...

Điện thoại bị cắt đứt.

Quan hệ chính phụ quái dị lại xuất hiện? Mặt Tây Nam vò vò cái trán.

Kết thúc ảo tưởng về tình cảnh cuộc trò chuyện thư ký sau khi giáo huấn lão của mình xong, hắn vô cùng vui mừng. Có thể làm một thành viên bên trong Vệ gia như thế, cái này chẳng lẽ là ông trời vì hòa bình địa cầu mà hạ xuống nhân gian một cọng cỏ cứu mạng?

Quả thực là đại thiên giới, không gì là không có.

Vài ngày sau, thư ký quả thực như lời hứa, Mặt Tây Nam nhận được một phong thiệp mời.

Lúc đó hắn đang đầu đầy mồ hôi mà lau dầy da của Trác Lâm, chuông cửa đột nhiên vang lên. Đưa thiệp mời là người do Vệ gia phái tới, gương tay trắng như tuyết, màu tóc lóe sáng lấy keo xịt thu xếp vô cùng phẳng, nhìn ra khí thế.

Nội dung thiệp mời, là mời hắn tới dự họp giám thưởng đá quý quy mô nhỏ. Đây xem ra rất bình thường không có gì lạ, lại tựa hồ như khắp nơi ẩn giấu huyền cơ* bởi vì trên thiệp mời ký tên không phải là người kia, mà là toàn bộ Vệ gia.

(*cơ quan huyền bí, ý chỉ bí ẩn)

Cầm lấy thiệp mời, Mặt Tây Nam có loại cảm giác tiện dân sắp sửa đối mặt với thiên quân vạn mã, căng thẳng đến nỗi hô hấp cũng sắp đình trệ.

Ngay đêm đó, hắn lục tung từng pheo lên tìm ra lễ phục và áo somi tơ lụa, ngồi trên xe nghênh tiếp đến Vệ gia, nơm nớp lo sợ xuất phát đi vào nơi “Nghênh chiến”.

Địa điểm sẽ tổ chức giám thưởng là tại một tòa biệt thự ở ngoại ô, thời gian kéo dài một tuần, trong lúc đó kéo dài vài bữa tiệc rượu, buổi tối có thể trở về nhà hoặc cũng có thể ở lại bên trong biệt thự, con nhà giàu có tiền là có nhân hạ, thiên kim tiểu thư, các quý phu nhân vô cùng yêu thích hoạt động giải trí này.

Khi đến chỗ cần đến đã muộn mấy phút, Mặt Tây Nam ở trước cửa giao thiệp mời ra, rón ra rón rén đi vào phòng khách biệt thự, nhìn xuống đèn thủy tinh óng ánh, trong chính sảnh to lớn đứng đầy khách mời.

Thư ký một thân âu phục màu nâu, đang đứng cạnh cửa cười với hắn.

Mặt Tây Nam cảm thấy kỳ quái, quy mô giám thưởng so với tưởng tượng của hắn còn lớn hơn một chút, mà Trác Lâm con người kia rất không thích đông quần chúng, sẽ đến tham gia hoạt động náo nhiệt như vậy sao?

Chính tại lúc đang nghi hoặc, phía trước vang dội truyền đến âm thanh một người đàn ông.

Mặt Tây Nam rướn cổ lên, nhìn thấy một vóc người đàn ông trung niên khôi ngô đang đứng trước bậc thang thứ nhất phía trước đoàn người, kích động vung vẩy hai tay.

Phát ra thông báo ” Nhắm vào quái trộm” Lam Đậm, bảo thạch chúng tôi giám thưởng sẽ được chuẩn bị đầy đủ! Ở bên trong biệt thự này phân phối ba trăm cảnh sát, có đội ngũ máy bay trực thăng bay quanh rừng rậm đợi lệnh. Hơn nữa bên trong biệt thự này còn có các loại máy theo dõi, còi báo động và thiết bị laze bảo vệ, ngay cả một con chim* cũng đều không bay vào được!”

(nguyên văn: con thương)

Đoàn người nhiệt liệt vỗ tay, Mạt Tây Nam đầu óc mơ hồ.

“Mặt khác, để phòng ngừa” Lam Đậm” ngay trang thành khách mời lên vào, chúng tôi đặc biệt mời tới vị thám tử Trác tiên sinh, làm khách quý của hoạt động lần này!”

Theo tiếng nói của người đàn ông, đèn phòng khách cũng đột nhiên tắt.

Mạt Tây Nam cả kinh.

Tiếp theo, hắn liền nhìn thấy một ánh sáng bạc chậm rãi tiến lại đây, sau khi vờn quanh trong đám người, dừng lại phía góc bên phải.

Trác Lâm trên người mặc áo khoác màu đen, chính diện không biểu cảm đứng ở nơi đó.”

Chùm sáng rọi sáng toàn thân y.

Nhất thời, đoàn người bùng nổ tiếng vỗ tay càng thêm mãnh liệt, còn chen lẫn tiếng rít gào kinh hãi của nữ giới. Đối với tình cảnh kích động này ngoảnh mặt làm ngơ, Trác Lâm hai tay cầm trong túi quần, chậm chậm bước mà chuẩn xác đi ra khỏi đám người, chậm rãi tới bên người người đàn ông khôi ngô.

Trông mắt đen kịt thâm thúy, kiêu căng quét qua mỗi một khách mời.

“Trong tay tôi, chính là ”thông báo của Lam Đậm.” Y cao giọng nói, đồng thời giơ cao lên tay trái. Mạt Tây Nam nhìn thấy trong tay y có một phong thư màu xanh lam, trên bìa còn in hoa diên vĩ.

“Lam Đậm công bố, lần này muốn trộm lấy một trong những món hàng triển lãm sẽ giám thưởng ngọc thạch ”Freya“. Thế nhưng chỉ cần có tôi ở đây, kết cục của hắn sẽ giống như phong thư này.”

Trác Lâm nói, chậm rãi xé phong thư thành hai nửa.

Theo trang giấy bay xuống trên thảm trải sàn, đoàn người càng phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, bên trong tiếng hoan hô lẫn cả tiếng rít gào và huyết sáo.

Toàn thân đều tắm dưới ánh đèn bạc, Trác Lâm lãnh ngạo mà nhìn kỹ phía trước, hai con ngươi đen kịt không thấy đáy.

Tiếng hoan hô của khách mời nhấn chìm toàn bộ phòng khách, nhưng may mắn đều không nhiễm tới thân thể y. Ở bên trong bầu không khí gần như điên cuồng, y vẫn duy trì cao ngạo tĩnh mặc, mặt hơi vung lên, như là phóng tầm mắt tới thế giới mà ai cũng không nhìn thấy.

Giống như khi Mạt Tây Nam nhìn thoáng qua mười năm trước.

Hắn kinh ngạc mà nhìn tình cảnh phía trước, có loại cảm giác diễn viên chạy sai trường quay.

Hắn mĩa nó... Là đang tại nơi trình diễn phim trình thám thần tượng sao? Cái tên hỗn tiểu tử kia khí chất kinh diễm*, lúc nào thì đã phát triển đến mức độ có thể khiến toàn hội trường phát sợ vậy?

(*ý chỉ vẻ đẹp khiến người ta sửng sốt)

Thế nhưng... Chỉ có lúc Trác Lâm như thế này, mới đẹp đến đoạt hồn người.

Vì vẻ đẹp trong giây lát này, Mạt Tây Nam coi như đã trả giá cả linh hồn cũng cam tâm tình nguyện.

Hắn thực sự không có thuốc nào chữa được.

“Nếu như không có chuyện này, Trác Lâm sẽ không tới.” Lúc bấy giờ âm thanh thư ký ôn văn nhĩ nhĩ vang lên bên tai.

“Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?” Mạt Tây Nam quay đầu lại.

“Giống như anh vừa mới nghe được đó, có người muốn trộm hàng triển lãm sẽ giám thưởng. Trác Lâm rất có hứng thú với đạo tặc này, liền đến.”

“Thế nhưng... Thế nhưng ”quái trộm” cái gì đó, trong thực tế thật sự tồn tại sao?” Gãi đầu nghi hoặc, trong đầu Mạt Tây Nam hiện lên hình tượng một người đàn ông ăn mặc dạ phục, mũ dạ cao và đeo mặt nạ. Loại hình mỹ hình biến thái bên trong cổ sự này, sẽ thật sự xuất hiện tại biệt thự này sao?

Tựa hồ như nhìn thấu được tâm tư Mạt Tây Nam, thư ký lắc đầu cười một cái: "Xem ra ngài đối với thế giới của Trác Lâm còn rất xa lạ chưa đủ hiểu rõ, như vậy không được a."

"Tôi..." Mạt Tây Nam có chút lúng túng, chỉ có thể đổi đề tài, "Vậy cho dù thật sự có quái trộm. Trác Lâm có vì công việc mà đến, tôi dùng chuyện tư quấy nhiễu y, này ổn sao?"

"Rất ổn. Ngài hẳn phải biết, Trác Lâm chỉ có lúc đang làm việc đầu óc mới đặc biệt tỉnh táo, dưới tình huống này, y và ngài tiến hành trò chuyện bình thường mức độ khả thi càng cao hơn."

"...Này cũng có lý..." Mạt Tây Nam suy nghĩ một hồi, chần chờ gật gù.

Vừa nãy lúc tuyên bố, Trác Lâm toàn thân đều phản phát ánh sao xán lạn, đẹp đến mức khiến người ta thần hồn điên đảo. Nhưng bình thường y vẫn luôn là đáng vẻ xuẩn ngốc, cách suy nghĩ thật là muốn đem người ta bức điên.

Vì vậy, thì ra hiểu rõ Trác Lâm nhất không phải là mình, cũng không phải là Vệ tiên sinh, càng không phải là fans của Trác Lâm, mà là vị thư ký vạn năng này sao?

Mạt Tây Nam muốn hướng hần hỏi thăm nhiều hơn một ít chuyện của Trác Lâm, nhưng tầm mắt thư ký đã chiếu ở xa xa.

Tuyên ngôn của Trác Lâm qua đi, đoàn người dần dần tản đi, nhưng có hai vị tiểu thư đứng tại chỗ không nhúc nhích, một bộ đáng vẻ không biết làm như thế nào cho phải. Chú ý tới dị dạng của hai vị khách mời này, thư ký lập tức bắt đầu thực hiện chức trách của mình.

"Xin lỗi, tôi nhìn một hồi, hai vị tiểu thư thật giống như gặp phải phiền phức," hần hơi khom người, "Vậy một tuần, xin mời ngài hưởng thụ thật tốt... Chúc ngài thành công."

Hần nói xong xoay người rời đi, nhìn bóng lưng tao nhã đi xa của hần, trong lòng Mạt Tây Nam lẫn lộn đủ mùi vị.

Tuy rằng đầu óc Trác Lâm hiện tại rất tỉnh táo, nhưng sự chú ý đều đang ở trên người tên trộm "Lam Đậm". Dưới tình huống này, chính mình có thể xóa bỏ mâu thuẫn và hiểu lầm giữa hai người hay không?

Đối với sự thông minh có hạn của mình không có tự tin, Mạt Tây Nam cảm thấy rất buồn phiền.

Giám trưởng có thể nói là so với tướng tượng càng ung dung thư thích hơn.

Ở trong phòng giám trưởng trên tầng cao nhất của biệt thự, mấy chục viên bảo thạch khác nhau được trưng bày thưởng thức, đem cả phòng soi sáng đến rạng ngời rực rỡ.

Mà chủ sự giám trưởng mặc dù là Vệ gia, nhưng cũng có các khách mời là chuyên gia trên lĩnh vực giám định. Một đám người sống phóng túng bên trong biệt thự, đại gia lẫn lộn nhau cũng nhận không ra, cũng không có ai biểu thị nghi hoặc tư cách của Mạt Tây Nam.

Mạt Tây Nam vốn định tốc chiến tốc thắng, bắt lấy Trác Lâm sau đó liền đem sự tình nói cho rõ ràng. Nhưng hần lơ là một yếu tố, chính à Trác Lâm đang làm việc.

Vào lúc này đối với Trác Lâm, là hoàn toàn không thể dùng tiêu chuẩn thông thường để cân nhắc.

Tựa hồ đối với kẻ địch bí ẩn rất có hứng thú, Trác Lâm thường ngày chậm chạp đại ra, lấy trạng thái hưng phấn cực đoan mà du dương chung quanh biệt thự. Mạt Tây Nam đông bên tây bào khổ cực theo sát phía sau y, muốn nắm lấy y, nhưng lần nào cũng vô huyệt.

Rõ ràng nhìn thấy Trác Lâm tản bộ ở hoa viên, khi Mạt Tây Nam chạy tới hoa viên, Trác Lâm lướt thướt biến mất trong lùm cây.

Thời điểm lần thứ hai hiện thân, y đứng bên trong phòng pha lê nở rộ hoa tươi, đợi đến lúc Mạt Tây Nam thở hồng hộc chui ra từ lùm cây chạy về hướng phòng pha lê, y đã đi trên đường đá chủ ốc thiên nga.

Mà khi Mạt Tây Nam một người va vào cửa chủ ốc, thì Trác Lâm đã lần thứ hai tản bộ trong hoa viên...

(Sub: *ôm trán* tôi mệt mấy người quá (-__-))

Tức đuổi được mà không bắt được, Mạt Tây Nam thậm chí còn hoài nghi có phải thư ký đem chuyện của mình nói cho Trác Lâm, Trác Lâm cố ý đùa hấn. Nhưng rất nhanh hấn liền rõ ràng lo ngại của mình, bởi vì xác thực Trác Lâm rất hưng phấn, Mạt Tây Nam từ chỗ rất xa cũng có thể nhìn thấy tròng mắt đen kịt lờ lờ tỏa ánh sáng của y, nơi sâu xa trong màu đen ấy là hỏa diễm hừng hực thiêu đốt.

Sau lưng một trận phát ón.

Hấn thật sự lo lắng thời điểm giải quyết vụ án, cái tên quái trộm kia sẽ trực tiếp bị tầm mắt của Trác Lâm thiêu chết mất!

Bi thảm như vậy qua hai ngày, Mạt Tây Nam vẫn không thu hoạch được gì.

Chạng vạng ngày thứ ba, khi hấn đang buồn bực mà ngán ngẫm ở ngoài hành lang phòng ăn đi dạo, nghe thấy từ chỗ ngoặt truyền đến một trận tiếng cười vui vang dội.

Chỉ sau chốc lát, có hai bé trai một trước một sau chạy vội tới, là một cặp sinh đôi.

Bé trai chạy ở phía trước một mặt khí tức hoạt bát, thanh âm vừa rồi chính là phát ra từ hấn, mà người theo sau thì lại trầm mặc không nói, chú ý tới Mạt Tây Nam đang đứng bên tường, hấn hơi trưởng mắt đỏ mặt.

“Ô Hạ, em nhỏ giọng một chút...” Hấn lên tiếng gọi lại đứa em song sinh đang chạy phía trước, thế nhưng đã không kịp.

Thiếu niên hoạt bát đâm sầm* vào trong lồng ngực Mạt Tây Nam.

(*nguyên văn một con tròng)

“Này, chú chú, cùng nhau ăn cơm được không?” Đứa bé ngẩng đầu lên, mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Mạt Tây Nam.

“Em đây là đang làm gì vậy? Muốn làm quen với anh sao?” Mạt Tây Nam dở khóc dở cười, vò vò tóc hấn, “Hơn nữa anh cũng không phải chú, hỗn tiểu tử!”

“Trên đời này ngoại trừ anh cháu, tất cả đàn ông đều là chú!” Đứa nhỏ không khách khí hướng hấn làm cái mặt quỷ.

“Ô Hạ! Em đang làm cái gì vậy!?” Đúng lúc này, phía sau cặp sinh đôi truyền tới một âm thanh nghiêm nghị. Trong nháy mắt, Mạt Tây Nam cảm giác được Ô Hạ kịch liệt run rẩy một hồi, một bé trai khác thẳng thắn trực tiếp sợ đến kêu lên sợ hãi.

Một thanh niên khuôn mặt đẹp mặc áo lông màu đen, từ khúc quanh đi tới.

Thanh niên nhếch môi mỏng, màu da trắng nõn, vẻ mặt hơi khó chịu, nhưng từ ngũ quan nhìn ra hiển nhiên chính là “Ca ca” trong miệng Ô Hạ. Dùng động tác thành thạo đem Ô Hạ từ lồng ngực Mạt Tây Nam quăng ra, thanh niên hướng về đầu em trai đánh một cái* thật mạnh, lại hướng về Mạt Tây Nam gật gù: “Xin lỗi, em trai tôi bướng bỉnh quá.”

(*nguyên văn: thưởng một bạo lật)

“Không quan trọng lắm,” Mạt Tây Nam cười cười, “Nhưng đừng chạy loạn, trẻ con dễ dàng bị thương, vẫn là nên chăm nom tốt hơn một chút.”

“Đúng vậy, tôi rõ ràng đã bảo tên khốn kia chăm nom...” Mỹ thanh niên nói, trên trán đột nhiên nổi lên gân xanh.

Hấn ngẩng đầu lên, hướng về một đầu hành lang khác rít gào: “Vệ Tiểu Thịnh! CMN người chạy đi đâu!? Trốn cũng vô dụng, ta biết người đang ở gần đây! ”

Mạt Tây Nam trợn mắt ngoác mồm, khó có thể tin nhìn thanh niên trắng trẻo tuấn tú đột nhiên bạo thô khẩu.*

(*ý chỉ bạo phát mồm nói lời thô thiển)

Nhưng cặp song sinh kia hiển nhiên rất quen thuộc cảnh tượng như vậy, bọn họ một thở dài, một đưa khác thì thẳng thắn tỏ mặt ngoáy lỗ tai.

Mấy giây sau, một trận tiếng bước chân hoảng loạn từ một đầu hành lang khác truyền đến, còn mang theo âm thanh hoang mang “Tối rồi tối rồi tối rồi...”. Rất nhanh, một thanh niên đầu trọc chạy tới, hất một bộ dáng vẻ mười phần sức sống, miệng bóng loáng, trong tay còn cầm lấy một cái đùi gà.

“Ngớ ngẩn!” Mỹ thanh niên hướng về phía mũi của hắn cho một quyền, “Ta bảo người dẫn bọn hắn tới phòng ăn ăn cơm, CMN người như thế nào một mình ăn trước!?”

“Tôi nếm thử mùi vị trước thôi mà...” Thanh niên đầu trọc bưng mũi cười làm lạnh, tầm mắt trong vô thức đảo qua Mặt Tây Nam đứng một bên.

“A a a a?” Hắn nhất thời khoa trương kêu lên, đồng thời lùi về phía sau một bước, “Anh anh anh... Anh là người đàn ông của Trác Lâm?”

Mặt Tây Nam cười lớn một tiếng.

“Người đàn ông của Trác Lâm?” Mỹ thanh niên nhú mày.

“Người đàn ông của Trác Lâm?” Cặp song sinh đôi trắm miệng một lời lặp lại. Sau đó, ba người “Phần phật” một tiếng xông tới, từ ba hướng mà đem Mặt Tây Nam chặn ở góc tường, giống như xem cuộc vui mà vậy xem hắn.

“Thật không dám tin tưởng, tôi cho rằng thư ký khoác lác.” Mỹ thanh niên vuốt cằm đảm chiêu.

“Lẽ nào chú là nhà khoa học chỉ số thông minh cao tới mức 230?” Đứa trẻ sinh đôi A hỏi.

“Nhưng thư ký nói nam nhân của Trác Lâm chỉ số thông minh không đủ 100.” Đứa bé sinh đôi B nói.

“Vậy bọn họ có tiếng nói chung cùng nhau sao?” Đứa trẻ sinh đôi A lại hỏi.

“Đại khái là cả ngày đều tán gẫu tâm lý học tội phạm, vật chủng khởi nguyên và thuyết tương đối đi.” Đứa bé sinh đôi B lại nói.

Ba người mồm năm miệng mười, bầu không khí nồng nặc bất quá khiến Mặt Tây Nam bó tay toàn tập. Thanh niên đầu trọc vẫn một mực ở ngoài vòng vây giường lên đùi gà cầm trong tay: “Này, nam nhân của Trác Lâm! Tôi là đường đệ của Trác Lâm, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, anh thật giỏi a!”

Mặt Tây Nam thật sự không muốn biết, cái gọi đường đệ là “Hành”, đến tột cùng là bao hàm bao nhiêu ý nghĩa. Có điều...Đường đệ? Vậy lẽ nào là em trai ruột của Vệ tiên sinh? Hay là một nhánh thân thích khác?... Quan hệ gia tộc thật dễ giả mạo!

“Anh đang tìm Trác Lâm?” Ngay lúc này mỹ thanh niên đột nhiên hỏi.

“Thì... Cũng có thể nói như vậy...” Mặt Tây Nam then thùng. Hắn nhớ, bối cảnh gia tộc của Trác Lâm khá phức tạp, hắn thực sự không hy vọng cùng tên kia xác định quan hệ trước, liền biến thành trung tâm bất quá của Vệ gia.

“Tôi nhìn thấy Trác Lâm hướng về bên này, nên chẳng mấy chốc sẽ đến.” Mỹ thanh niên nói, một tay kéo một đôi song sinh lên, lại hướng về thanh niên đầu trọc đập một cước, “Ngớ ngẩn, còn đứng ngốc ở đó làm gì? Cút đến phòng ăn cho tôi!”

“Tiểu Tịch quả thực là không rõ phong tình! Thức ăn cũng sẽ không bị ăn sạch sẽ, tôi còn muốn cùng người đàn ông của Trác Lâm tán gẫu một lúc!” Thanh niên đầu trọc phiến muộn oán giận.

“Em cũng muốn”

“Em cũng rất muốn”

Cặp song sinh cũng theo đó mà lên tiếng, thế nhưng mỹ thanh niên ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn đang dùng thân thể đơn bạc đồng thời xua đuổi ba tên này. Ba người tuy rằng không tình nguyện, nhưng cũng không dám phản kháng, lưu luyến không rời theo thanh niên hướng về phòng ăn mà đi tới.

Bầu không khí một nhà bốn đứa như này, làm cho Mặt Tây Nam nhìn bóng lưng của bọn họ rất lâu.

Hơn nữa bên trong một nhà bốn người này, hiển nhiên cái tên mỹ thanh niên kia sẽ làm lão đại đúng chứ? Hần và đầu trọc đến cùng là có quan hệ gì?

Chính tại lúc đầu óc mơ hồ, hắn nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân có quy luật. Theo bản năng trốn vào gian phòng gần đó, hắn từ trong khe hở cửa phòng nhìn trộm ra.

Qua không lâu lắm, Trác Lâm quả nhiên xuất hiện.

Hai tay của y dút ở trong túi, một bộ dáng vẻ trầm ngâm suy tư.

Vẫn là lần đầu tiên trong biệt thự này khoảng cách cùng với Trác Lâm gần như thế, Mạt Tây Nam không lo được đến suy nghĩ làm như thế có đúng hay không, bỗng nhiên đuổi ma quỷ ra, đem Trác Lâm kéo vào gian phòng.

“A!” Trác Lâm phát ra một tiếng kêu sợ hãi, thân thể bị Mạt Tây Nam toàn bộ kéo vào, phía sau lưng mạnh mẽ đập vào trên ván cửa.

Trên mặt tràn ngập nghi hoặc, y tựa hồ hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại có thể ở trong chính biệt thự của mình bị đánh lén, đại ra vài giây rồi mới ngẩng lên.

Mạt Tây Nam đã đem y cầm cố ở trong ngực, trong nháy mắt tầm mắt đối nhau, hắn cảm thấy thân thể Trác Lâm đột nhiên cứng ngắc.

Kinh ngạc mà nhìn Mạt Tây Nam, Trác Lâm ánh mắt nghi hoặc nửa giây liền biến thành khiếp sợ.

“Cậu... Cậu tại sao lại ở chỗ này?” Y mở to hai mắt, thân thể liền mình ở trong lồng ngực Mạt Tây Nam mà vận vẹo. Nhìn thấy từ trong ánh mắt của y chính là sợ hãi chứ không phải là phần nộ hay lạnh nhạt, làm cho Mạt Tây Nam thả lỏng một hơi thật sâu.

Hắn thật lo lắng Trác Lâm sẽ lạnh lùng lườm hắn một cái, sau đó quăng lại một câu: “Chúng ta chia tay đi.”

Chỉ cần Trác Lâm không nói câu này, vậy chuyện gì cũng đều có thể lo liệu được tốt.

“Trác Lâm...Tôi rất nhớ anh...” Nhìn trông mắt khiến hắn nhớ thương kia, hắn kìm lòng không được mà kề sát vào.

“Đi ra! Không nên đụng vào tôi!” Trác Lâm liền mình giãy dụa, muốn đánh Mạt Tây Nam mấy quyền, cánh tay cũng đã bị vũng vàng mà nắm lấy.

Tiếp đó, nụ hôn hùng hực liền vội vàng rơi trên môi y cùng trên cổ, người yêu xa cách chừng mấy ngày cuối cùng cũng trở về trong lòng, Mạt Tây Nam trong nháy mắt liền tỉnh tỉnh thượng não, hận không thể lập tức đem Trác Lâm lột sạch mà thân thiết.

“Ngoan đừng cử động, nếu như để người bên ngoài nghe thấy, anh cũng sẽ rất mất mặt đi?” Hắn kề sát vào bên tai Trác Lâm, vô sỉ uy hiếp. Kỳ thực tình huống cấp bách, trước tiên cứ câu thông hộ lại nhiệt* mới là chính đạo. Thế nhưng thực lực kiềm chế của Mạt Tây Nam thực sự quá kém, nếu như không phát tiết phiền muộn tích lũy mấy ngày nay một hồi, hắn sợ chính mình thật sự sẽ bạo huyết mà chết mất.

Mà tựa hồ Trác Lâm cũng có thể nghe hiểu được cái bộ dáng được gọi là “Mất mặt” là gì, quả nhiên do dự ngập miệng.

“Tại sao không để ý tới tôi? Chán ghét tôi như vậy sao?” Một bên tiện hề hề hỏi, Mạt Tây Nam một bên liên tục hôn môi lỗ tai cùng gò má của Trác Lâm.

“Ai muốn để ý đến cậu.” Trác Lâm lạnh lùng hừ một tiếng, thân thể vẫn còn đang giãy dụa.

“Anh không để ý đến tôi cũng không sao, tôi để ý đến anh là được ~” Vô liêm sỉ uy hiếp rất nhanh biến thành vô liêm sỉ đùa giỡn, Mạt Tây Nam không muốn dồng dài nhiều nữa, nói xong quỳ xuống ngay trước mặt Trác Lâm, mở thắt lưng của y ra, đem quần dài và quần lót đồng thời kéo xuống đến mắt cá chân.

Trong phòng không có mở thiết bị điều chỉnh không khí ẩm, hạ thể đột nhiên lạnh lẽo làm cho Trác Lâm hít sâu một hơi.

Giương mắt cười với y, Mạt Tây Nam một tay nắm chặt lấy bộ phận no đủ giữa hai chân y, nhẹ nhàng xoa nắn. Lực đạo thích hợp cẩn thận vừa mang theo cảm giác lấy lòng, lại vừa mang theo ý vị tình dục nồng nặc, eo Trác Lâm lập tức không còn khí lực.

Bất an dấy dựa cũng đã biến thành vô lực chống cự.

Biến hóa như vậy, khiến cho Mạt Tây Nam càng ngày càng lớn mật, hấn một trận xoa xoa sau đó liền buông tay, cúi đầu ngậm lấy phân thân mềm mại của Trác Lâm. Xúc cảm nóng ầm làm cho Trác Lâm hít một hơi khí lạnh, y bất an ưỡn ẹo thân thể, nhìn tóc đen chôn giữa hai chân mình, đôi môi hé mở đáng vẻ muốn nói cái gì đó mà không ra.

Mạt Tây Nam giương mắt nhìn hai gò má ửng hồng của y, mừng thầm trong lòng, hiển nhiên Trác Lâm cũng là thực tủy biết vị*, sau khi lên giường với hấn một lần thân thể cũng biến thành biết khao khát.

(* ý chỉ thân thể đã biết qua mùi vị)

Nếu muốn thì cứ nói thẳng, hà tất phải hung hăng giận dữ hấn Mạt Tây Nam tặc lưỡi cười ngĩ.

Ở dưới “Nỗ lực” của hấn, trong phòng rất nhanh tràn ngập âm thanh thở dốc. Cảm giác được người hầu hạ thực sự quá tốt, xem ra Trác Lâm đều thoải mái đến có chút hoảng hốt, cảm thấy động tác của Mạt Tây Nam quá mức cẩn thận, y thậm chí gác một chân lên đặt ở trên bả vai Mạt Tây Nam, có chút nôn nóng mà ma sát vai hấn.

(Sub: Tiểu Trác Trác, em cứ như vậy ai mà chịu nổi a~ /lấy khăn lau nước miếng/)

Mạt Tây Nam càng ngày ra sức, khoe môi không ngừng phát ra tiếng nước dâm mỹ.

Trác Lâm nghiêng mặt sang một bên, khép mắt trầm thấp rên rỉ.

Đúng lúc này, điện thoại di động trong túi y không đúng lúc vang lên. Hai con người mờ mịt mông lung trong nháy mắt khôi phục lại trong suốt, y một tay nắm lấy tóc Mạt Tây Nam ra hiệu cho hấn dừng lại, một tay nhận điện thoại.

“Là tôi đây, khởi nguồn của thư nặc danh?... Quên đi, tôi liền biết sẽ như vậy, không cần tiếp tục tra xét nữa... A!” Đang chuyên tâm trò chuyện, giữa mông đột nhiên có vật khác thường chen vào. Trác Lâm không có phòng bị, hít sâu một hơi.

Y cấp tốc điều chỉnh hô hấp, vội vàng cùng đối phương cáo biệt, để điện thoại di động xuống vừa định mở miệng nói cái gì, nhưng nhìn thấy Mạt Tây Nam chẳng biết lúc nào đã đứng lên, còn mở ra quần của chính mình.

“Cậu muốn làm gì?” Trác Lâm cảnh giác căng thẳng thân thể.

“Anh nói xem? Thời gian ở cùng tôi, anh không thể chăm chú một chút sao?” Thanh âm Mạt Tây Nam có chút giận hờn.

“Không chăm chú thì thế nào?” Trác Lâm lạnh lùng nhìn hấn, một mặt không vui, “Được voi đòi tiên, là chính cậu quá không ra gì rồi!”

“Anh...!” Mạt Tây Nam cắn răng.

“Hồ đồ cũng nên có mức độ.” Hoàn toàn không để ý tới đáng vẻ chờ đợi của Mạt Tây Nam, Trác Lâm lườm hấn một cái, sau đó từ vạt áo lấy ra khăn lau tay, lau chùi hậu đình dính nhớp của mình.

Nơi đó không đủ ướt át bị hành vi thô bạo của Mạt Tây Nam làm cho có chút sưng đỏ, Trác Lâm cũng không nói gì, đơn giản thanh lý một hồi sau đó liền mặc quần lót và quần vào, tự mình thu thập tốt.

Chờ đến khi tất cả đều làm thỏa đáng xong, y giương mắt nhìn Mạt Tây Nam vẫn cương trực đứng, tàn nhẫn mà đem khăn tay dính đầy chất nhầy vứt trên mặt hấn, sau đó không nói một lời đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Mới vừa rồi giữa hai người còn tràn ngập tình dục, nhiệt độ nháy mắt lại rơi xuống băng.

Mạt Tây Nam bị bỏ lại một mình ngốc lảng mấy giây, đột nhiên phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng: “A A A! ”

Hắn ôm lấy đầu, thống khổ gặp trở ngại.

Hắn... Hắn thật là một tên ngớ ngẩn a! Tại sao lại đem sự tình phá nát như vậy!

Lần này... Lần này Trác Lâm mãi mãi cũng sẽ không tha thứ hắn đi! Hắn có phải là nên ngoan ngoãn rời đi thì sẽ tốt hơn không? Tiếp tục da mặt dày vu vạ nơi này, chỉ tổ tự rước lấy nhục mà thôi?

Qua rất lâu, hắn mới thoảng điều chỉnh được tâm tình, cúi đầu ủ rũ đem quần mặc lại. Thời điểm đi ra khỏi phòng, bước chân như trầm trọng hơn bình thường.

Ra ngoài dự liệu của hắn chính là, vị thanh niên khuôn mặt đẹp đẽ áo lông màu đen lại đứng ở cửa, yên lặng mà nhìn hắn.

“Thật đáng tiếc nha, không thành công, ” Nhìn dáng vẻ uể oải của Mạt Tây Nam, thanh niên tựa như cười mà không cười, đột nhiên từ phía sau biến ra một cốc nước, nói: “Muốn súc miệng không?”

“... Đáng ghét! Ngay cả cậu cũng đều đến cười nhạo tôi!” Mạt Tây Nam giận dữ, đoạt lấy cốc nước trong tay thanh niên, sùng sục sùng sục một hơi uống hết cho tiêu hỏa.

“Tiệc rượu đêm nay, Trác Lâm hình như sẽ đi tham gia.” Không nhìn Mạt Tây Nam nào tu, mỹ thanh niên nhìn trái nhìn phải mà nói với hắn.

“Hả? Cậu nói cái gì?” Mạt Tây Nam lỗ tai lập tức dựng lên.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Mạt Tây Nam vẫn không nỡ bỏ tay không mà quay về.

Mỹ thực đã đến bên mép, ăn không được cũng quá không cam lòng rồi.

Đến buổi tối, hắn dựa theo chỉ dẫn của mỹ thanh niên, ở bên trong tiệc rượu trừ bỏ tất cả những nơi náo nhiệt, thẳng đến bên ngoài ban công*. Chỗ đó vừa hẻo lánh lại không nổi bật, đúng là rất hợp với loại hợp quần gia hỏa Trác Lâm này.

(*nguyên văn: tiểu dương đài)

Đứng bên cạnh ban công, Mạt Tây nam lén lút thò đầu ra, quả nhiên nhìn thấy Trác Lâm một thân tây trang đen đang đứng quay lưng lại với hắn, mặt hướng về phía hoa viên dờ ra. A, cũng có thể là đang suy tư.

Ban ngày đã mất hết mặt mũi, Mạt Tây Nam cũng không ngại lén la lén lút, thẳng thắn bước nhanh hướng Trác Lâm đi tới, còn cố ý tạo ra tiếng bước chân vang dội.

Nghe thấy tiếng bước chân, bóng lưng Trác Lâm hơi cứng ngắc, hiển nhiên y nghe ra là ai đến.

Đứng ở phía sau Trác Lâm,, Mạt Tây Nam bất an đối với ngón tay, nửa ngày mới lấy dũng khí mở miệng: “Ày... Trác Lâm, ban ngày thực sự là xin lỗi. Tôi không phải cố ý muốn làm anh khó xử, chỉ là... Quá nhớ anh.”

Trác lâm không lên tiếng.

“Kỳ thực tôi cũng đâu là chuyện gì quá mức, anh cũng rất thoải mái mà...” Mạt Tây Nam tiếp tục nói, “Lại nói, chúng ta cũng đã ngủ qua đêm qua rồi, tôi liêm ”cái kia” thì đáng gì. Tôi còn không để ý, anh còn...”

Chát!

Mạt Tây Nam lời còn chưa dứt, trên mặt đột nhiên đã trúng phải một bạt tai.

(Sub: Đó, người ta nói ăn có thể ăn bậy, tuyệt không thể nói bậy a, haizz)

Đầu lập tức bị đánh tới hôn độn, Mạt Tây Nam ngẩng đầu lên, nhìn thấy trác lâm đã xoay người đối mặt hắn.

Hắn trên mặt đỏ ửng, biểu tình tràn ngập tức giận và xấu hổ giao tạp.

“Cậu không thể...Ngừng quần rít lấy tôi à...” Môi hơi run rẩy, thanh âm Trác Lâm hơi mong manh. Bên trong tròng mắt đen kịt, tựa hồ tràn ra nhàn nhạt sương mù.

“Đừng... Quần rít lấy anh...?” Mạt Tây Nam lặp lại một lần.

“Cầu xin cậu đừng quần rít lấy tôi, cậu đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu.” Trác Lâm cúi đầu.

“Dựa vào cái gì a!” Đáp lại như vậy, khiến trong lòng Mạt Tây Nam đột nhiên vọt lên một đám lửa, hấn bỗng nhiên gầm rú lên, “CMN anh dựa vào cái gì bảo tôi đi? Tôi CMN tại sao không thể quần lấy anh!”

Trác Lâm run lên bần bật, tựa hồ bị Mạt Tây Nam dọa sợ rồi.

Thế nhưng Mạt Tây Nam đã không khống chế được chính mình, hấn không nỡ đem Trác Lâm chặn lại hành hung, cũng chỉ có thể tức giận đến gợn chân, trên ban công tảo bạo xoay quanh.

“Tại sao không thể quần rít lấy anh! Tại sao không thể!” Hấn một bên di chuyển, một bên gào, lại như một con mãnh thú trong lồng, “Tôi CMN là người đàn ông của anh, là chính anh đồng ý! Đường ca anh cũng biết, thư ký vạn năng của đường ca cũng biết, đường đệ của anh cũng biết, CMN cả nhà anh đều biết có đúng hay không!”

“Chuyện này... Đại khái là vậy đi...” Trác Lâm lẩm bẩm.

“Cái nào không đúng?” Mạt Tây Nam nói, một chưởng vỗ trên ngực mình, mạnh mẽ trừng mắt Trác Lâm: “Tôi, Mạt Tây Nam, đã ở nhà các người biến thành danh nhân rồi! Bọn họ mẹ nó đều biết tôi quyết định bên cái tên quái thai nhà anh! Thế nhưng anh lại nói tôi đừng quần rít lấy anh!? Tôi đến cùng là làm cái gì không tốt, đến cùng là sai ở nơi nào? Lại bị anh chơi chán mà đá văng như con chó!”

“Không có...” Trác Lâm khẽ lắc đầu, “Cậu không có chỗ nào không làm được, cũng không sai...”

“Vậy anh CMN nói rõ cho tôi, từ nơi đó của đường ca trở về liền bày ra bộ mặt ngu ngốc đó, đến tột cùng là cho ai xem!” Mạt Tây Nam nói, một tay bóp lấy vai Trác Lâm hết sức mà lay động, “Ngày hôm nay anh không nói cho rõ ràng, tôi CMN liền tiếp tục chuyện ban ngày chưa làm xong, để cho cả người ở biệt thự cũng nghe được!”

Trác Lâm nhìn hấn, tròng mắt đen kịt lộ ra một tia chống cự, lại giống như khiếp đảm.

Mạt Tây Nam có chút vui mừng, đường về đại não của Trác Lâm may mà vẫn còn ít dây thần kinh xấu hổ, nếu như y vút tới một câu “Tùy cậu”, vậy hấn liền không biết nên làm cái gì.

(Sub: người ta là đại trình thám đó có được không? Ít nhất cũng là thằng nào nhần nhất truyện này đấy! Cấp cho ít mặt mũi sẽ chết người sao?! ;D)

Kỳ thực, hấn cũng không phải thật sự tức giận Trác Lâm, chỉ hận y trầm mặc, hận y trốn tránh. Không chịu nói ra lời nói từ đáy lòng, Trác Lâm khiến cho hấn không biết phải làm như thế nào, hấn lại như đối mặt với một khối thân thể cứng rắn lạnh lẽo, không biết nên ngấm ăn thế nào.

Mạt Tây Nam hấn lại không phải con giun trong bụng Trác Lâm, làm sao biết được tâm tư cong queo uốn lượn của y?! Lại nói cái tên Trác Lâm ngu ngốc này, chẳng lẽ không biết coi y như lần đi cả đời, lại trốn được cả đời sao?

Như vậy rất khó nắm bắt, thật không giống một thằng đàn ông!

Hai người liền cứ như vậy, lẳng lặng mà đối diện, tình thế vừa khôi phục lại bắt đầu cương cứng.

Nên mắng đều đã mắng, nên phát hỏa cũng đều đã phát ra, Mạt Tây Nam cũng không biết nên làm gì tiếp đây. Trác Lâm không có ý muốn cùng hấn một đao cắt đứt, nhưng vẫn như trước chết không mở miệng, Mạt Tây Nam liền thực sự không còn cách nào dựa vào năng lực của bản thân mà giải quyết chuyện này nữa.

Không biết trầm mặc qua bao lâu, Trác Lâm chậm rãi cúi đầu. Môi khuyết thiếu màu máu, nhẹ nhàng nhúc nhích.

“Kỳ thực, tôi...”

“A A A a! ”

Vừa lúc đó, trên lầu truyền đến một trận rít gào sợ hãi.

- Hoàn chương 9-

Sub: Sắp đứt hơi rồi, cầu người tới hốt xác, chân thành hậu tạ...

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (“ ”)

10. Chương 10

Edit: Sub

“Ta chết!” Mặt Tây Nam quả thực tức điên, hắn chưa từng thấy cảm hận người khác loạn vào đến như thế, vừa này thật là muốn đem lỗ tai Trác Lâm bịt lên!

Thế nhưng đã không kịp, Trác Lâm nghe thấy tiếng kêu lập tức xông ra ngoài, Mặt Tây Nam chỉ có thể luống cuống tay chân đi theo phía sau Y. Hai người một trước một sau chạy tới tầng cao nhất, nhìn thấy nơi đó đã tụ tập một đám đông người.

Chuyện gì xảy ra Mặt Tây Nam kể cả dùng ngón chân cũng đều có thể đoán ra được.

Cái viên ngọc thạch “Freya” đã bị trộm đi.

“Freya” trưng bày trong quầy đã biến mất, vị trí pha lê chính giữa bị cắt ra một lỗ thủng to. Hết thấy cảnh báo vẫn còn hoạt động bình thường, nhưng trên cái bệ nhung màu đen kia đã không hề còn thứ gì.

Đứng trước quầy trưng bày, Trác Lâm xoa cằm trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên hỏi người bảo vệ: “Ngày hôm nay có người nào rời khỏi biệt thự không? Hết thấy thiết bị kiểm soát cửa ra vào đều hoạt động bình thường chứ?”

“Tất cả đều bình thường, cũng không có ai ra hay vào biệt thự.”

“Nếu vậy, ”Lam Đậm” nhất định vẫn còn ẩn núp trong nhà này. Các anh lập tức bắt đầu thẩm vấn* mỗi một vị khách mời, xác nhận bọn họ có mặt. Mặt khác, chưa qua sự đồng ý của tôi, bất luận kẻ nào cũng đều không được phép rời khỏi biệt thự nửa bước!”

(*nguyên văn: lục)

Y nói xong cũng xoay người rời khỏi phòng, áo khoác màu đen phía sau tiêu sái mà tung bay.

Trong mấy phút ngắn ngủi này, y liền biến trở về trạng thái nhanh nhẹn lãnh khốc trong công việc, so với tay chân luống cuống vừa này đáng đáp như hai người khác nhau.

Mặt Tây Nam xa xa nhìn bóng lưng già giặn của y, có loại cảm giác khóc không ra nước mắt. Món đồ “Công tác” này, thực sự là tình địch lớn nhất vắt ngang giữa hắn và Trác Lâm.

Thời gian thẩm vấn so với hắn tưởng tượng còn lâu hơn, quý khách nuông chiều từ bé không phải vị nào cũng phối hợp. Mà người phối hợp cũng phần lớn mỗi ngày đều trải qua Túy Sinh Mộng Tử (cuộc sống như mơ), căn bản nhớ không rõ bản thân cụ thể hôm nay mình đã làm những gì, thời điểm bảo thạch bị trộm là đang làm gì.

Mấy cảnh sát thẩm vấn bận bịu biết dùng người ngưỡng mã phiên, trong khoảng thời gian này Trác Lâm đã xem xong lượng lớn video, khắp nơi đều không có phát hiện ra dấu hiệu “Lam Đậm” chạy ra khỏi biệt thự.

Lúc chạng vạng, y chậm rãi xoay người đi ra khỏi phòng quản lý, rời khỏi phòng đi tới hoa viên.

Mặt Tây Nam cũng đang hiệp trợ cảnh sát thẩm vấn, hết một trận, phát hiện Trác Lâm không ở đây, lo lắng quay quanh một vòng, cuối cùng lúc phát hiện y ở hoa viên, trời hầu như đã hoàn toàn đen.

Hoa viên của biệt thự bảo lưu địa hình thiên nhiên nguyên bản, bên trong đường mòn hiện ra độ dốc tự nhiên, cảnh vật chẳng chật thú vị. Mà Trác Lâm lại đứng ở nơi cao nhất đằng xa, hắt quay lưng lại với Mặt Tây Nam, áo khoác màu đen ở đầu vai, chính diện đón gió.

Ánh tà dương tới tia sáng cuối cùng, bầu trời phía Tây đã biến thành màu tím nhạt mỹ lệ. Mặt Tây Nam chậm rãi hướng về phía Trác Lâm mà đi đến, nhìn thấy bờ vai của hắn hơi nhúc nhích một chút.

Trác Lâm biết hắn đến rồi.

Thế nhưng hai người đều không nói gì.

Trầm mặc đi tới phía sau Trác Lâm, Mặt Tây Nam hít sâu một hơi, đưa tay nắm lấy bờ vai y, đem y ủng vào trong lồng ngực.

“...Nơi này, là nơi cao nhất trong vườn hoa,” Trác Lâm không có chống cự hắn, chỉ là lẳng lẳng mà nói, trừ phi “Lam Đậm” từ không trung bay đi, bằng không chỉ cần hắn thông qua mặt đất thoát ra khỏi biệt thự, tôi đứng ở đây liền có thể chú ý tới hắn.”

“Tôi phạm như thế nào cũng đều không thoát khỏi lòng bàn tay anh,” Mặt Tây Nam cười cười, ôm cánh tay Trác Lâm, chậm rãi di chuyển xuống vòng eo của y, “Nhưng mà một vị đại trình thám như vậy, lại bị ”tình cảm” thứ này làm cho sứt đầu mẻ trán.”

Trác Lâm cúi đầu, thân thể không dễ chịu vặn vẹo một hồi.

“Tôi... Không phải cố ý muốn trốn tránh cậu,” Y chần chờ nói, “Tôi chỉ là... Trong lòng rất loạn...”

“Đại não lại làm sao cơ?” Mặt Tây Nam trêu chọc.

“Tôi không biết,” Trác Lâm chậm rãi lắc đầu, “Tôi rõ ràng là ăn khớp hoàn mỹ như vậy vì thực hiện ước định cùng đường ca, tôi thiết kế một trình tự tìm tình nhân, đồng thời giả thiết ra hai điều kiện sàng lọc: tính cách cơ bản chung khớp. Trình tự chia làm ba bước, đầu tiên là đem tin tức thế giới người 3D lọc, căn cứ vào điều kiện thứ nhất sàng lọc ra đối tượng hợp lệ; sau đó, tôi liền bắt đầu cùng đối phương tiếp xúc cùng lúc để tiếp tục sàng lọc đợt hai. Trải qua hai bước sàng lọc, đối tượng hợp lệ liền tiến vào bước thứ ba, tôi đem hắn đến trước mặt đường ca, để y thẩm tra.”

“Đối tượng trước của tôi, đều bị sàng lọc ở giai đoạn thứ hai đào thải?” Mặt Tây Nam hỏi.

“Đúng, cậu biết tính tình của tôi rất kỳ quái, hầu như mức độ ăn khớp ở mỗi người đều rất thấp. Thế nhưng ngay khi tôi sắp cảm thấy không còn hi vọng, cậu xuất hiện. Tất cả những thứ này vốn dĩ vô cùng thuận lợi, tôi dựa vào nghiên cứu cảm tình con người mà có cơ hội tiếp cận cậu, thuê cậu. Đối với việc này tôi không có lừa cậu, nghiên cứu đó xác thực tồn tại.

Mặt Tây Nam gãi gãi đầu, hắn tin tưởng Trác Lâm.

Cách tự hỏi của cái tên này chính xác là như máy tính, hệ thống máy vi tính bên trong cũng không có thứ “Lời nói dối”.

“Vậy sau đó thì sao?” Hắn hỏi.

“Gặp được cậu tôi rất vui, cho rằng kế hoạch lần này nhất định sẽ thành công, cho rằng tôi rốt cuộc cũng có thể thoát ra khỏi ràng buộc của gia tộc, đồng thời cũng chuẩn bị không lâu nữa sẽ sắp xếp cậu cùng đường ca gặp mặt. Thế nhưng tôi không nghĩ tới hắn sẽ xuất thủ trước, nguyên nhân trong đó tôi không rõ ràng lắm, hay là hắn cho rằng chúng ta đang diễn trò, vội vã muốn dỡ bỏ âm mưu này; hay là đối với cậu rất hài lòng, muốn dùng phương pháp này để khiến cậu không có cách nào rời xa tôi.”

“Cái này...” Mặt Tây Nam lập tức xám mặt lại, “Nếu như là về sau, người bình thường làm sao nghĩ ra cái loại biện pháp biến thái kia được?”

“Hắn là đường ca của tôi mà, cách tự hỏi đương nhiên sẽ so với người bình thường không giống nhau,” Trác Lâm cười khổ, “Nói chung buổi tối hôm ấy hắn tới hiện trường điều tra án bắt cóc tôi, sau đó phái thư ký tới đón cậu. Tuy rằng không ngờ tới bất ngờ này, nhưng khi đó tôi cũng không tính thay đổi kế hoạch. Tôi đầu đầu chuyện muốn rời khỏi gia tộc, chỉ cần có thể được tự do, có rơi vào cạm bẫy của đường ca cũng chẳng sao.”

“Vì vậy, này không phải rất tốt sao? Anh như thế nào lại trong lòng rất loạn?” Mạt Tây Nam nghi hoặc mà nhìn hắn.

Không biết từ lúc nào, Trác Lâm đã xoay người, hai người do vị trí quay lưng giờ đã biến thành đối mặt chính diện. Bốn phía đã một mảnh tối tăm, đứng ở vị trí khuất sáng, Mạt Tây Nam hầu như đã không nhìn rõ về mặt Trác Lâm, chỉ nhìn thấy tròng mắt mờ mờ ở trong bóng tối hơi lập lờ.

“Trong lòng rất loạn là bởi vì...Tôi...Hối hận rồi,” Trác Lâm nhẹ nhàng nói, “Buổi sáng ngày hôm đó tỉnh lại nhìn thấy gương mặt ngủ say của cậu, nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của cậu, tôi đột nhiên...Hối hận.”

“Tôi không biết chính mình là có vấn đề chỗ nào, tất cả đều rất hoàn mỹ, chỉ thiếu chút nữa thôi là tôi có thể thành công. Tìm được cậu, đường ca cũng không thể nói gì được, có thể nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu ủ rũ của hắn, tôi vốn nên vui vẻ! Thế nhưng... Không hiểu vì sao, tôi một chút cũng không vui nổi... Tôi vô cùng hối hận đã lừa dối cậu, tôi không khống chế được chính mình, tôi muốn đem hết thật nói cho cậu! Nhưng tôi không biết nên nói từ đâu... Cũng chỉ có thể...”

“Cũng chỉ có thể trong máy tính lưu lại khe hở, để tôi phát hiện ra bí mật của anh?” Mạt Tây Nam thở dài, “Nếu như tôi không phát hiện ra cái kia, thì anh định như thế nào đây?”

“Tôi vẫn sẽ giống như vậy đuổi việc cậu.” Trác Lâm chăm chú trả lời.

“Anh dám!” Mạt Tây Nam nhất thời giơ tay, một phát tóm chặt lấy cổ áo Trác Lâm, “Ngớ ngẩn! Trong đầu anh quả nhiên là nhồi bóng bán dẫn mà!”

“Đã nói là từ mạch điện hợp thành.”

“Tôi CMN không quan tâm anh là từ cái gì mà thành! Vì vậy, anh đến bây giờ vẫn còn không biết là chính mình có vấn đề chỗ nào?”

“Không biết.” Trác Lâm lắc đầu.

“Trên đời này quả thật là không có người nào ngốc như anh!” Mạt Tây Nam tóm chặt cổ áo của hắn liền mạng lay động, quả thực tuyệt vọng đối với y về mặt thông minh tình cảm, những ứng cử viên trước kia chỉ là kết quả sàng lọc, anh căn bản không coi bọn họ là người sống. Chỉ có tôi... Chỉ có tôi mới khác bọn họ! Sau khi gặp tôi, anh liền không như máy tính chỉ có thể thi hành mệnh lệnh như vậy nữa, anh có thể bắt đầu có được cách tự hỏi của người bình thường. Anh sinh ra hổ thẹn với tôi, không muốn lừa dối tôi, chuyện như vậy chỉ có tôi mới làm được! Tôi đối với anh mà nói chính là độc nhất vô nhị, vì vậy, anh liền đang hoang bên cạnh tôi đi! Chỉ có tôi mới có thể khiến anh không tiếp tục gieo họa cho thế gian!”

“Tôi còn chưa kinh khủng tới trình độ có thể gây họa cho thế giới như thế.” Trác Lâm phản bác.

“Trái lại cũng không khác mấy! Nói tóm lại anh khẳng định là đã yêu tôi rồi!” Mạt Tây Nam rống to, hai gò má “Đằng” một tiếng hồng lên. Đây quả thực là phương thức biểu lộ có một không hai, Trác Lâm vĩnh viễn không biết cái gì gọi là “Tình ái”, bởi vậy trong lòng y suy nghĩ, chỉ có thể dựa vào Mạt Tây Nam thăm dò chính mình, phân tích, tổng kết.

Chuyện này... Quả thực chính là đơn độc mà làm mà!

Hắn mười năm này, đến cuối cùng sao lại yêu thích một quái thai?

Cẩn thận nhìn bốn phía một chút, Mạt Tây Nam xác nhận không có ai đang nghe trộm bọn họ nói chuyện. Trái lại đã tiến vào giai đoạn công bằng, liền dứt khoát đem hết thật đều nói rõ ràng. Chuyện kể tiếp là bí mật giữa hắn và Trác Lâm, nếu như còn bị người khác phát hiện, hắn liền thật sự giận dữ cùng xấu hổ đến muốn thắt cổ tự sát.

“Đều đến nước này rồi, tôi cũng có lời muốn nói với anh,” Hắn lúng túng nhìn Trác Lâm, hai gò má ửng hồng ngày càng nóng bỏng, “Có điều anh sau khi nghe xong, có thể đừng đánh tôi không.(?)”

“Tôi không có lý do gì đánh cậu.” Trác Lâm chăm chú nói.

“Trước nghe tôi nói xong đã!” Tức giận nghiêng đầu qua một bên, Mạt Tây Nam suy nghĩ từ ngữ thích hợp, rất nhanh điều chỉnh tâm tình, mới rốt cuộc có thể lấy dũng khí hắng giọng một cái, “Khụ... Cái kia, Trác

Lân, có thể anh nghĩ rằng quan hệ tình nhân giữa chúng ta chỉ là do anh đơn phương mong muốn. Có điều anh không biết, kỳ thực tôi đã sớm có rất nhiều... Ý đồ không an phận đối với anh.”

“Tôi biết cậu thích tôi.”

“Khốn nạn! Không phải là yêu thích đơn giản như thế!” Mặt Tây Nam một trận náo tu, “Tôi... Thực ra tôi là cuồng ý dân, tôi có rất nhiều ý nghĩ hạ lưu đối với anh a! Từ lần đầu tiên mười năm trước nhìn thấy anh, tôi liền không quên được anh, hầu như mỗi buổi tối đều mơ về anh. Khi học cao trung, tôi mơ thấy chúng ta biến thành bạn học, tôi lén lút viết thư tình cho anh; khi học đại học, tôi mơ thấy chúng ta kết hôn, đương nhiên anh là cô dâu, còn mặc áo cưới màu trắng...”

Trác Lâm nghe vậy, trên trán tựa hồ xuất hiện hắc tuyến, thế nhưng y vẫn nhẫn nại không nói gì.

“Sau khi tốt nghiệp đại học, giấc mơ của tôi đã biến thành cảnh mười tám cộng rồi!” Lấy chút dũng khí cuối cùng, Mặt Tây Nam tay nắm thành năm nắm, hầu như găm rú lên, “Tôi mỗi đêm đều mơ thấy cùng anh ở trên giường, còn ở trong mơ làm rất nhiều chuyện quá phận với anh! Như là buổi tối đặt ở trên giường cương hôn, cùng anh tay chân ma sát lẫn nhau, cởi sạch quần áo của anh, loạn liếm anh, dùng còng tay đem anh khóa ở trên đầu giường, đi vào trong cái mộng của anh mãi đến khi anh khóc lóc xin tha... Còn có rất nhiều thứ đồ nguy hiểm, hạ lưu mà tôi không nói ra được! Vì muốn đem anh thoát khỏi giấc mộng của tôi, tôi buộc bản thân phải đi giao du với những người khác, nhưng kết quả đều hoàn toàn vô dụng. Vì vậy... Vì vậy anh không cần cảm thấy mình kỳ quái, so với anh, tôi cũng không được tính là có bao nhiêu bình thường a!”

“...” Trác Lâm trầm mặc, y kinh ngạc mà nhìn Mặt Tây Nam, lại lâm vào dáng vẻ bộ não chưa kịp tải về.

Mặt Tây Nam khiếp đảm mà nhìn y, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nửa ngày cũng không nói chuyện. Ở trước sự tình da thịt cận kề, Trác Lâm rất rộng lượng, y chưa từng nói một chữ “không” khi Mặt Tây Nam động dục, nhưng dù sao so với thời điểm chính mình lại bị biến thành đối tượng dâm ý thì không giống nhau. Chỉ sợ rằng y sống lâu như vậy, đều chưa từng nghĩ tới mình sẽ trong mơ của người khác mà bị “Như vậy”, “Như vậy”, còn rỗng rã kéo dài mười năm.

Mặt Tây Nam đã làm tốt chuẩn bị bị hành hung.

Thế nhưng Trác Lâm cũng không ra tay.

Không biết trải qua im lặng trong bao lâu, y mới nhúc nhích một chút: “...A, là như vậy a.”

Mặt Tây Nam nhất thời giận đến tu địa giơ chân: “Mịa! Cái gì gọi là ”A, là như vậy a“!? Anh không tức giận sao? Không xấu hổ sao? Không muốn đem tôi bóp chết sao? Đối mặt với một tên hạ lưu như tôi, anh không cảm thấy buồn nôn à!?”

“Chuyện cũng đã xảy ra rồi, tính toán cũng không có ý nghĩa,” Trác Lâm lắc đầu, ” Có điều, ý dân của cậu hoạt động một ngày 24h không ngừng nghỉ sao?”

“Anh đây là nói cái vấn đề chó má gì...” Mặt Tây Nam một trận thoát lực, “Hoạt động từ sớm đến tối là không thể, nhưng tôi chỉ cần vừa nhìn thấy mặt anh, sẽ suy nghĩ lung tung.”

“Vậy ngay tại đây, cậu nhìn tôi cũng đang suy nghĩ miên man sao?” Trác Lâm hấp háy mắt, lại lộ ra vẻ mặt hứng thú, “Cậu đang suy nghĩ gì, mau nói cho tôi biết.”

“Tôi... Tôi... Tôi...” Nhìn dáng vẻ đằng hoàng trịnh trọng dò hỏi của y, Mặt Tây Nam thực sự vừa tức giận vừa buồn cười “Tôi CMN... Đang suy nghĩ tới cái này!”

Dứt tiếng, hần tàn nhẫn mà đem Trác Lâm đẩy ngã trên cái cây khô ở bên cạnh.

Hừng hực mà hôn tới, lần này cuối cùng cũng coi như không có ai đến bạt tai, hần thuận lợi mà hôn Trác Lâm, còn đem đầu lưỡi thâm tiến vào. Cái lưỡi mềm mại quấn quýt lấy nhau, nhiệt độ thân thể cũng cấp tốc dâng cao. Thẳng tới khi Mặt Tây Nam ý thức được, một cái tay đã tiến vào quần áo Trác Lâm thăm dò.

Mà Trác Lâm cũng không có phản kháng.

“Như vậy...Được không?” Thở hổn hển hôn môi phía sau tai y, Mặt Tây Nam nhẹ giọng hỏi, “Anh không phải là đang làm việc sao?”

“Khoái cảm thân thể không ảnh hưởng đến thị lực, thời điểm nói chuyện với cậu tôi vẫn đang quan sát bốn phía.” Trác Lâm hô hấp có chút hỗn loạn, nhưng ngữ điệu vẫn bình tĩnh.

(Sub: Thôi được rồi *bất lực thở dài*)

Mặt Tây Nam đỏ khốc đỏ cười, cảm giác cái tên này như trở về trạng thái ban đầu.

Chăm chú, cảm dục, cùng với vi diệu thoát tuyến.

Người yêu của hắn là một tên quái đản như thế.

Bên trong đình tối, hai người dưới tán cây kịch liệt ôm hôn. Ánh đèn ảm áp sáng lên bên trong biệt thự, Mặt Tây Nam một bên giở trò, một bên đầu đầy lo lắng.

Không biết tình trạng ghi chép ra được cái dạng gì? Tung tích “Lam Đạm” không rõ, thám tử ở đây cùng tình nhân thân thiết thực sự không thành vấn đề? Nếu có người phát hiện hắn và Trác Lâm không có ở trong phòng, có thể hay không tay cầm đèn pin tới nơi này tìm?

Đúng lúc này, hắn nghe thấy Trác Lâm “A” một tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Có người tới rồi.” Nhẹ nhàng đẩy Mặt Tây Nam ra, tầm mắt Trác Lâm hướng về phía rừng cây nhỏ. Trong bụi cây tối ngờ ngờ truyền đến vang động, một lát sau, có người từ bên trong đi ra.

Hóa ra là thư ký.

Thanh niên tóc trà đào vẫn như cũ ăn mặc ba cái bộ âu phục hàng hoàng trình trọng, trên mặt là nụ cười ôn văn nhã nhĩ. Nhìn thấy Trác Lâm và Mặt Tây Nam cùng lúc ôm nhau, hắn cũng không có giật mình, chỉ có chút cười cợt quấy nhiễu.

“Hóa ra các anh ở đây, tôi đã tìm rất lâu.”

“Ghi chép đều xong rồi sao?” Trác Lâm không nói gì, Mặt Tây Nam giành trước đặt câu hỏi. Mặc dù biết thư ký đối với cảnh tượng như vậy khẳng định là không thấy kinh ngạc, nhưng hắn vẫn còn có chút lúng túng.

“Còn có một chút chi tiết nhỏ phải xác nhận, vì vậy hai người không cần phải gấp gáp trở lại, thật tốt hưởng thụ thể giới hai người đi. Có điều tốt nhất sau một giờ nữa hãy trở về, xin đừng quên thời gian,” Thư ký nói, hơi khom mình hành lễ, “Vậy, tôi không quấy rầy hai vị.”

Hắn nói xong liền quay người rời đi, bóng lưng tao nhã rất nhanh biến mất trong bóng tối.

Mặt Tây Nam nhìn phương hướng hắn biến mất, lung túng gãi gãi đầu: “Trác Lâm, tôi kỳ thực muốn nói, người nhà các anh đều thật kỳ quái... Trác Lâm?”

Không trả lời.

Hắn kỳ quái quay đầu, nhìn thấy Trác Lâm không nhúc nhích nhìn kỹ phương hướng thư ký rời đi.

Trông mắt đen kịt sâu thẳm mà lạnh lẽo, không biết đang suy nghĩ gì.

Gió lạnh cuốn lên một mảnh lá khô, thổi qua bên chân.

Nơi này là nóc tòa nhà, cũng chính là nơi cao nhất của biệt thự. Từ nơi này có thể quan sát toàn cảnh, vào đêm rừng rậm một mảng tối, phẳng phất có thể đem hết thấy căn nóc. Phía xa xăm là ánh đèn rực rỡ mới lên nơi thành thị, ánh đèn lấp ló lấp ló như đom đóm, thấp sáng mỗi một góc trong thành thị.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có một người đứng một mình ở biên giới nóc nhà, tựa hồ đang thưởng thức cảnh đêm hoa mỹ này.

Gió đêm thổi mái tóc màu trà hỗn loạn của hắn, hai mắt ẩn giấu dưới tóc trán mang theo ý cười nhàn nhạt. Ba bộ âu phục trắng tấp bao quanh thân thể thon dài kiên cường của hắn, thanh niên thư ký tao nhã đang đứng ở đây, tựa hồ chờ đợi cái gì đó.

“Cậu muốn diễn đến khi nào?” Phía sau truyền tới một thanh âm lạnh như băng.

Thanh niên quay đầu lại, nhìn thấy Trác Lâm đang từ một bên nóc nhà khác chậm rãi đi tới.

Gió đem ngày càng mãnh liệt, hai người quần áo và tóc tai đều bị gió thổi cho rối loạn. Tròng mắt màu trà hơi nheo lại, nhìn về mặt lạnh như băng của Trác Lâm. Thanh niên như là lộ ra nụ cười sung sướng.

Hắn xoay người, nhìn thấy Mạt Tây Nam không biết từ lúc nào đã đứng cách mình không xa.

Bị bao vây.

“Phát hiện từ khi nào?” Hắn cười hỏi, bên trong tiếng nói có tế nhị biến hóa.

Không chỉ là tiếng nói, vẻ mặt của hắn, nụ cười, dáng người đứng thẳng thậm chí cả khí chất, đều đột nhiên có cảm giác không giống nhau. Liền ngay cả Mạt Tây Nam cũng đều có thể cảm nhận được, tuy rằng có mặt thư ký nhưng đứng ở trước mặt mình không phải là cái tên thanh niên ôn văn nhã kia.

Mới vừa rồi được Trác Lâm báo cho, hắn còn không dám tin tưởng. Mãi tới tận khi khoảng cách gần như vậy, hắn mới có thể xác nhận cái tên thư ký này đúng là hàng giả.

Hắn bị đánh tráo.

“Tuy rằng diễn xác thực rất giống, có điều người không đuổi được theo hắn,” chậm rãi đi tới trước mặt “Thư ký”, khoe môi Trác Lâm nổi lên một tia gần như tức giận mà gần, “Tên kia vừa quy mao lại vừa hay lừa nhãi, nếu hắn nhìn thấy ta và Tây Lan trong rừng cây, nhất định sẽ nói ”như vậy sẽ cảm lạnh, mời về phòng đi“, mà không phải hành lễ xong sẽ liền ngoan ngoãn rời đi.”

“Há, thật sao?” Thanh niên lộ ra vẻ mặt như giật mình, “Bí thư tiên sinh cũng thật là sắc sảo, đường ca của người đúng là tìm được một bảo bối a.”

“Đây là người đang khoe khoang với ta, người điều tra rất chu đáo sao?” Trác Lâm cười gần, “Cho người một giây, lập tức bỏ ngay lớp ngụy trang. Bằng không ta liền xé nát mặt người!”

“Chán ghét, trong báo cáo điều tra cũng không có Link tính khí táo bạo như vậy a...” Thanh niên quấy nhiễu nhịu mảy may lại, tay phải nắm lấy tóc đột nhiên quăng một cái. Tóc giả cũng mặt nạ đồng thời bị kéo xuống, rơi bên chân thanh niên.

Nhất thời, Trác Lâm cùng Mạt Tây Nam đều hơi ngẩn người một chút.

So với tướng tượng thì càng trẻ hơn, mặt mày anh tuấn, là người phương Đông.

Bỏ qua ngụy trang người con trai có một tóc đen đẹp đẽ, tròng mắt đen kịt dưới ánh trắng sáng lên lấp lánh, tràn đầy sinh khí và sức sống. Bộ dáng kiên cường ngụy trang cũng biến trở về tùy ý nguyên bản, màu da vàng nhạt cùng khí chất ngông nghênh, khiến cho y nhìn như một con báo mỹ lệ.

Không cần tự giới thiệu, thân phận của hắn cũng đã đủ rõ ràng.

“Ta thật không nghĩ tới,” Trác Lâm cười cười, “ “Lam Đậm” khiến cho cảnh sát toàn thế giới nghe tiếng đã sợ mất mặt, lại còn trẻ như vậy.”

“Ta cũng không nghĩ tới, cho rằng chính phủ loạn tin thiên tài trình thám Link dọa người, hóa ra đúng là có người này, ta còn tưởng rằng người chỉ là một lập trình máy tính.” “Lam Đậm” cười cười.

“Quá khen. Vì vậy... Trận hỏa hoạn kia, người cầm đầu kỳ thực là người?” Trác Lâm lạnh giọng hỏi, đồng thời hướng về Mạt Tây Nam nháy mắt. Mạt Tây Nam lập tức từ trong túi lấy ra đóa hoa màu lam nhỏ nhỏ héo, vút trên người “Lam Đậm”.

Đây là thứ trước khi Trác Lâm bị Vệ tiên sinh bắt cóc, tại hiện trường trận hỏa hoạn phát hiện ra.

“Há, cảm tạ người đã đem nó trả lại cho ta tuy rằng nguyên bản chính là để cho người nhìn thấy,” “Lam Đậm” không một chút tức giận, cười nhặt hoa nhỏ lên, “Không sai, Link, người suy luận rất chính xác. Nó căn bản không phải một vụ án vì tình, mà là ”trùng phạt“. Hai người kia làm trái với mệnh lệnh của tổ chức, chỉ có thể lấy phương thức tự sát để trả lại tội lỗi, ta chỉ là được phái tới phụ trách khắc phục hậu quả.”

“Người phóng hỏa là người?”

“Đúng vậy, ta chính là người thứ ba tại hiện trường. Cái đồng nhà trọ kia cũng là lần đầu tới, thực sự không quen thuộc lắm. Vì phòng ngừa lưu lại tin tức liên quan tới tổ chức, ta chỉ có thể một mình lừa thôi nó.”

“Tổ chức mà người nói tới là gì? Mafia, tổ chức khủng bố nước ngoài, hay là chính phủ? Người làm một mình hay là bán mạng vì ai?”

“Cái này thì không thể trả lời, ta còn muốn sống tiếp một ít lâu đó,” “Lam Đậm” cười cười, “Ta vốn định sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền lập tức dời đi, lại đột nhiên thu được một tin tức thú vị, ta nói Link người liền ở tại nơi thành thị này. Ta đối với người rất có hứng thú, vì vậy liền chơi trò chơi này.”

“Kết quả, game này khiến thần thoại của người bất bại phá diệt.” Trác Lâm cũng nở nụ cười.

“NO, NO,” “Lam Đậm” lắc lắc ngón tay, “Game không tính là công việc, lần này mục đích của ta không phải là để trộm đồ, mà là muốn gặp gỡ người. Bằng không, ta sẽ không khua chiêng gõ trống thông báo đem người tới, càng không mạo hiểm giả thành người bên cạnh người. Chỉ cần có thể nhìn thấy người liền được rồi ”Frey” ta không có hứng thú.”

“Hừ, nguy hiểm!”

“Vậy cũng được, liền coi như ta thua~” “Lam Đậm” bắt đầu buông tay, “Ngược lại thật thoải mái bất bại này cũng chỉ là hư danh, có hay không cũng không quan trọng.”

Hắn nói, từ túi áo âu phục móc ra một khối khăn tay, xoay người ném về phía Mặt Tây Nam.

Mặt Tây Nam giật nảy cả mình, vội vã hoang mang mà hoảng loạn tiếp được. Cách vài bước, lòng bàn tay truyền đến cảm lạnh lẽo êm dịu, nói cho hắn biết ngọc thạch đang bình yên vô sự mà nằm ở bên trong.

“Nếu đã như vậy, hai vị, sau này gặp lại. Có thể gặp người, ta rất vui vẻ, trước lần chúng ta gặp gỡ sau này, nhớ cùng ”Tây Lan” tương thân tương ái nha.” Hướng Trác Lâm phát phát tay, “Lam Đậm” chậm rãi hướng về phía mép nóc nhà rút lui.

Tiếp đó, hắn đột nhiên thả người nhảy một cái, tiêu sái mà ngựa mặt nhảy xuống.

Trác Lâm thầm mắng một tiếng. Vội vã chạy gấp tới, thế nhưng đã không kịp. Không trung “Oanh” một tiếng nổ tung một đoàn sương trắng, sau khi sương trắng biến mất, “Lam Đậm” cũng đã không thấy nữa.

Giữa bầu trời, một tấm thẻ màu xanh lam chậm rãi bay xuống dưới, rơi xuống bên chân Trác Lâm. Trên mặt vẽ ra một đóa hoa diên vĩ màu xanh, Trác Lâm nhặt tấm thẻ lên, đưa nó kề sát chóp mũi, thật sâu hít một hơi.

Tròng mắt đen kịt vừa thâm sâu vừa lạnh, Mặt Tây Nam từ mặt bên nhìn y, nhìn thấy trên vẻ mặt Trác Lâm phần nộ biến thành không cam lòng, cuối cùng chậm rãi trở về lạnh nhạt.

Y sâu kín nở nụ cười, ở trên tấm bài hạ xuống một nụ hôn khẽ.

“Lại tới, ta sẽ chờ...”

“Trác Lâm!” Mặt Tây Nam nhất thời kinh hãi đến biến sắc, ngọc thạch suýt chút nữa từ trong tay mà trượt ra.

Hắn vội tới bên người Trác Lâm, liều mạng lay động bờ vai y, “Trác Lâm! Trác Lâm anh tỉnh lại đi! Tiểu tử kia CM hắn chỉ là một tên trộm, anh không nên ghi nhớ hắn như vậy a! Đáng ghét, lại còn hôn đồ của hắn, tôi không cho phép anh loạn hôn! Miệng anh chỉ có thể hôn tôi thôi, có nghe không? Có nghe hay không a!”

Ngoảnh mặt làm ngơ Mặt Tây Nam khóc rống, Trác Lâm đẩy hắn ra, trong mắt tràn đầy thần sắc hưng phấn.

Mặt Tây Nam bị đẩy ngã nhào trên mặt đất, khóc không ra nước mắt mà nhìn nơi sâu xa trong tròng mắt màu đen ánh lên hỏa diễm. Gió đêm thổi bay áo khoác của y, hướng về phía “Lam Đậm” biến mất, y nở nụ cười.

“Hừ hừ hạnh... Ha ha ha... Ha ha ha ha ha ha!! ” “Lam Đậm”, ta nhớ kỹ! Ta sẽ vĩnh viễn chờ đến ngày cùng người quyết một trận thắng thua!! ”

Tiếng cười điên cuồng vang vọng bầu trời đêm, Mạt Tây Nam quỳ trên mặt đất, quả thực lệ rơi đầy mặt.

“Lam đậm” khiến cho Trác Lâm hưng phấn không thôi, y đã hoàn toàn tiến vào trạng thái điên cuồng.

Lần này, lại không biết y phải bao lâu mới có thể tỉnh lại! Xú mao tặc! Lại dám phá hoại tình cảm của hần và Trác Lâm, hần không tha cho hần!

Mạt Tây Nam ở trong lòng hạ chiếu thư với “Lam Đậm”.

Mà đợi cho đến khi hần biết được thanh niên kia từ lâu đã là bông đã có chủ, đó lại là chuyện từ rất lâu về sau này.

Kết thúc.

Một tuần sau đó, Trác Lâm trở lại phòng trọ, cùng Mạt Tây Nam một lần nữa sống chung.

Căn cứ vào manh mối “Lam Đậm” lưu lại, cảnh sát tìm thấy thư ký bất tỉnh tại một khách sạn. Theo như hần nói, thời điểm hần ở trong phòng lấy đồ thì bị đánh lén, căn bản không nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của đối phương.

Mà thứ đồ mà hần muốn lấy, lại là đồng hồ tình thú bên trong tủ đầu giường.

Không sai, gian phòng kia chính là nơi Mạt Tây Nam và Trác Lâm một lần đêm xuân. Mà lí do thư ký đi lấy mấy thứ đó là “Cảm thấy bọn họ sau này sẽ dùng đến.”

Thời điểm nghe được tin này, Mạt Tây Nam dở khóc dở cười, chỉ có thể cảm khái nói: “Thực sự là một vị thư ký xứng đáng a...”

“Chỉ là một tên phiền phức lại hay lải nhải mà thôi,” Trác Lâm tàn nhẫn mà đóng phong thư, “Chuyện nhảm chán liền đừng nói chuyện nữa, tới giúp tôi giải quyết vấn đề khó.”

Y đang ngồi xếp bằng trên ghế ở thư phòng, mặc áo ngủ tơ lụa mà mình thích nhất.

Ba cái máy tính đồng thời đặt ngay trước mặt y, trên đó đều hiển thị cùng 1 nội dung trang Link-Join cá nhân của y.

Buổi tối ngày hôm đó, “Lam Đậm” nói tới “Còn tưởng rằng Link là một thiết lập máy tính” tựa hồ tạo thành một đả kích rất lớn với Trác Lâm. Tuy rằng lúc đó không hề nói gì, nhưng sau khi y về nhà liền quần quít lấy Mạt Tây Nam, vẫn cứ muốn hần đem LOGO đổi đi.

“Tôi cảm thấy màu tường màu lam đậm rất ổn mà.” Mạt Tây Nam an ủi y.

“Câm miệng, cậu không phải là nhà thiết kế sao? Từ chối yêu cầu của khách hàng là thái độ nên có sao?” Trác Lâm trừng mắt hần.

“...Được rồi, cái đó đổi theo cuộc sống của anh thì như thế nào?” Mạt Tây Nam bắt đầu dĩ thử dài, “Dùng ảnh truyền lên trên mạng, mọi người thấy gương mặt thật, thì sẽ không coi anh là cái thiết lập máy tính nữa.”

“Bức ảnh như nào mới tốt?” Trác Lâm nói, đem một bát lớn ô mai ôm vào trong ngực, vê lại một viên rồi cắn vào.

“Động tác môi ăn cỏ của anh bây giờ liền không tồi.” Mạt Tây Nam nhìn y, khóe miệng bất tri bất giác liền dương lên.

Động tác cắn ô mai của Trác Lâm thực sự là quá mê người, cánh môi nhợt nhạt hơi mở ra, mơ hồ có thể thấy được cái lưỡi non mềm...

Chất lỏng đỏ tươi của ô mai tràn ra khóe môi, rất muốn giúp y liếm một hồi...Lại một hồi... Sau đó thẳng thắn hôn y...

“Trừ ăn ô mai ra, còn có kiến nghị khác không?” Trác Lâm nuốt ô mai, hỏi.

“Hoặc động tác uống sữa tươi của anh cũng không tồi...” Duy trì vẻ mặt cười khúc khích, Mạt Tây Nam tập trung trả lời.

Ừm, thời điểm uống sữa cũng rất mê người... Trác Lâm thích dùng ống hút*, lúc này môi của y sẽ hơi nhếch lên, nếu như sữa bò dính trên mặt thì lại càng mê người... Khả khả khả... Lại nói, tối qua y đúng là có uống “Sữa bò”.

(nguyên văn: hấp quản)

Trên giường Trác Lâm không hề có kiêng kị gì, thời điểm ý loạn tình mê lại càng lạc quan, chỉ cần mình đem đồ vật kia nhét vào trước mặt y, y sẽ chủ động ngoan ngoãn là liếm...

Khà khà khả khả,, Vậy tối nay có nên hay không lại một lần nữa...

Trước tiên là để cho y liếm, sau đó là ngậm cả cây... Tiếp đó liếm... Khả khả khả...

Vẻ mặt cười khúc khích bất tri bất giác biến thành cười dâm dăng.

“Tây Lan.” Đúng lúc này, âm thanh Trác Lâm đem hần kéo về thực tại.

“A? Cái gì?”

“Có thể thoáng khắc chế lại dâm ý của cậu lại được không?”

“Ồ!?”

“Cậu cho rằng, tôi không biết cậu đang suy nghĩ gì à!?”

“Ngao! Trác Lâm anh nghe tôi giải thích...!”

Tiếng kêu bi thảm, nương theo tiếng cự vật rơi xuống. Đã từ nhà lớn một mình thế giới trở về thế giới hai người, lần thứ hai khôi phục lại huyền não.

Sau khi đem Mạt Tây Nam đá lăn xong, Trác Lâm từ trên ghế nhảy xuống liền đi về hướng phòng khách. Nhưng mà chân còn chưa bước ra, lại đột nhiên áo ngủ bị một phát kéo lại.

Y không có phòng bị, hướng về phía sau ngã xuống, cùng Mạt Tây Nam đồng thời ngã lăn trên thảm.

Môi bị vướng vàng ngăn chặn, hôn môi mang theo thô bạo. Mạt Tây Nam biết kỹ thuật hôn của mình không thể nói là cao siêu, bởi vậy chỉ có thể dùng nhiệt tình để bù lại.

“Nếu như anh biết tôi đang suy nghĩ cái gì, liền thẳng thắn... Tôi làm một lần đi!” Hần nôn nóng mà thở gấp, dục vọng bốc lên.

“Tránh ra!...” Trác Lâm nhú mày lại, theo bản năng muốn đẩy vai Mạt Tây Nam ra. Mạt Tây Nam thể nhưng một phát bắt được tay của y, chăm chú đặt tại bên người, thuận thế hôn lên cổ y, gặm cắn xương quai xanh của y.

“A...” Sau lưng dâng lên một hồi run rẩy, thân thể Trác Lâm lập tức căng thẳng. Cảm giác được bàn tay ấm áp của Mạt Tây Nam đã thăm dò vào áo ngủ của y, y tay nắm thành quyền, ở trên bụng tên khốn khiếp này không nặng không nhẹ đánh một quyền.

Mạt Tây Nam “Ngao” một tiếng cong vai lên, động tác trong nháy mắt đình trệ.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ phác họa bóng hai người quần quít, trong phòng yên tĩnh, vang vọng tiếng thở dốc ồ ồ của hai người.

Vẻ mặt mang theo tia khó có thể tin, Mạt Tây Nam ngơ ngác nhìn kỹ trông mắt đen kịt mỹ lệ của Trác Lâm. Người dưới thân xem ra cũng không hề có đáng về tức giận, nhưng thoáng hiện ra vẻ mặt bên trong “Tôi không nên như vậy”.

Kể từ sau khi về nhà, y liền là lạ như vậy.

Mạt Tây Nam biết, tuy rằng cho đến cuối cùng, Trác Lâm vẫn sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn phép. Nhưng ở giai đoạn tiền hí, y chung quy vẫn phải chống cự một trận như vậy.

Tại sao chứ?

Nghĩ một hồi, ngày trước Mạt Tây Nam vẫn đem nó xem là tiểu tình thú. Liền như vậy, hần liền tiếp tục nhào tới vùng vàng mà đè Trác Lân lại, như con cún đói bụng lâu ngày.

Trác Lân không có chỗ nào có thể trốn được một trận ngổn ngang mãnh liệt, chỉ giãy dựa mấy lần, áo ngủ liền được lực lớn gỡ bỏ, ném xuống đất.

Tiếp đó, Mạt Tây Nam cũng cởi áo ra, lộ ra nửa người trên to lớn. Hần cúi đầu hôn sau tai Trác Lân, hai tay cũng không an phận chuyển động.

“Tây Lan...” Trác Lân thoáng phát ra tiếng thở dốc gấp gáp, nhẹ giọng gọi.

“Cái gì? Tôi đang bận lắm.” Mạt Tây Nam mắt tập trung trả lời, tiếp tục giở trò.

“Quên đi, không có gì.” Do dự một lúc, Trác Lân vẫn là lắc đầu một cái, hơi mở chân ra, phối hợp để Mạt Tây Nam dò tay vào quần lót của y, nắm chặt lấy dục vọng bán ngắc đầu cần thận mà xoa nắn.

Ôn nhu âu yếm rất nhanh biến thành thô lỗ thương yêu, Trác Lân ban đầu còn nhẩn nhẩn không lên tiếng, mấy phút sau liền khó nhịn vịn vẹo eo, rên rỉ bắn trong tay Mạt Tây Nam.

“Ra thật nhiều.” Mạt Tây Nam tặc lưỡi cười, cố ý mở ra năm ngón tay, để cho Trác Lân nhìn thấy dáng vẻ toàn bộ tay đều dính đầy tinh dịch.

Trác Lân đỏ cả mặt đem đầu quay đi, một bộ vẻ mặt nào tu. Mạt Tây Nam đắc ý phát ra tiếng cười tà ác dâm dăng, đem ngón tay dính mồ hôi chậm rãi xen vào bên trong cơ thể Trác Lân, cần thận mở rộng huyết phía sau.

Mãi đến tận khi hoàn toàn thả lỏng, hần mới nhắc cao eo Trác Lân, từ chính diện mà chậm rãi tiến vào.

“A a...!” Dục vọng nóng bỏng thô ngạnh, giống như muốn đem thân thể Trác Lân đều hòa tan. Mạt Tây Nam sau đó chỉ là cắm vào mấy lần, y liền phát ra tiếng kêu mê người.

Bắp đùi thon dài bị tách ra, gác trên bả vai dày rộng của Mạt Tây Nam, phía trước cùng phía sau đều tùy ý bị đùa giỡn. Lại như vô số lần trong quá khứ, thân thể Trác Lân một khi bị thành tù binh của khoái lạc, sẽ hoàn toàn mất đi lý trí.

Thân thể trắng nõn bốc lên hồng nhạt mê người, ngón tay y hơi run rẩy nắm lấy thắm, lông mi dính đầy lệ.

Áo ngủ cùng quần lót đã sớm không biết bị ném đi nơi đâu, thân thể trần truồng của y dưới ánh mặt trời ẩm áp không kiêng kị mà mở rộng, dâm loạn mà vịn vẹo, tùy ý tầm mắt Mạt Tây Nam hừng hực mơn trớn mỗi tác da thịt, đem xấu hổ cùng khoái hoạt cuộn cuộn không ngừng đưa vào cơ thể y.

“Khốn nạn, anh cũng quá mê người rồi...” Mạt Tây Nam cắn răng, đầu đầy mồ hôi.

Trác Lân trần như nhộng mở chân ra, nằm trên đất, hình ảnh bị hần xen vào... Thực sự quá kích tình! Tuy rằng đã sớm thoát khỏi nỗi niềm tiết sớm khó nói, hần vẫn cần một lực khắc chế lớn mới khiến cho mình không lập tức bắn ra!

Dùng tư thế chính diện thoải mái một trận xong, hần càng làm thân thể Trác Lân vượt qua, từ trên cao giơ một cái chân của y, tiếp tục vòng ké tiếp. Tư thế bất an lại khó nói khiến Trác Lân cảm thấy vô cùng không dễ chịu, y thở hổn hển quay đầu.

“Cậu... A ” Mới vừa nói ra một chữ, y liền kêu lên sợ hãi, là do Mạt Tây Nam dùng góc độ càng dễ dàng thâm nhập, lại một lần nữa tiến thẳng vào thân thể của hần.

Tính khí hừng hực ma sát nơi sâu nhất trong tràng bách mềm mại, một hồi lại một hồi tại nơi mẫn cảm nhất. Mạt Tây Nam trong cơ thể Trác Lân không ngừng mà ra vào, rất nhanh không chịu được mà căng thẳng phần eo.

“A!” Phát ra một tiếng kêu rên, y đem toàn bộ tính khí dừng lại trong cơ thể Trác Lân. Tinh dịch nóng bỏng sền sệt lập tức toàn bộ đều nhả vào nơi sâu nhất trong tràng đạo Trác Lân.

Trong phòng, tiếng thở dốc ồ ồ lại so với vừa rồi kích tình hơn mấy lần. Chờ đợi dư vị cao trào qua đi, Mạt Tây Nam chậm rãi rời khỏi thân thể Trác Lân. Theo động tác đi ra của hần, từng luồng dịch nóng ấm theo bắp đùi trong của Trác Lân chảy xuống, khiến y không tự chủ được khép chặt miệng huyết.

Tình cảnh này đều bị Mặt Tây Nam thu hết vào đáy mắt, hắn e sợ mình lại sẽ “Đứng lên”, vội vã dời tầm mắt, nằm xuống đất từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Trác Lâm.

“Tây Lan...” Sau một hồi thở dốc, hô hấp bình ổn xong, Trác Lâm nói chuyện.

“Lại làm sao?” Mặt Tây Nam lười biếng hỏi, “Ngày hôm qua gây ra chuyện gì*, anh sao vẫn luôn gọi tên tôi?”

(*nguyên văn: thổi cái gì phong)

“Tây Lan, tôi đã nghĩ rất lâu, vẫn cảm thấy... Nên quên việc đuổi việc cậu đi.” Trác Lâm nhỏ giọng nói.

“...!?” Mặt Tây Nam ngẩn người, lập tức trên cái mông trắng bầm một cái, “Đuổi việc cái điều anh a, sau lần trước anh đuổi việc tôi, căn bản còn chưa có một lần nữa thuê tôi!”

“Vậy tôi một lần nữa thuê cậu, lại đuổi việc cậu đi.”

“Anh lại là dây thần kinh nào bị chập?”

“Không có chập, chỉ là không muốn cùng cậu tiếp tục đóng vai tình nhân, trải nghiệm ái tình. Tuy rằng tôi cũng không ghét cậu, thế nhưng luôn cảm thấy quan hệ giữa chúng ta như vậy cũng không quá bình thường. Nếu nói, là ”có yêu mới có thể làm“, vậy đúng không?”

Ngữ khí Trác Lâm rất chăm chú, hiển nhiên là dùng hình thức nhất quán suy nghĩ của y, nghiên cứu “Tình yêu” thứ đồ hư vô mờ ảo này.

Mặt Tây Nam ngoẹo cổ nghĩ một hồi, đột nhiên tinh quang chợt lóe lên: “Đâu chính là lý do gần đây anh giận dỗi, không chịu để tôi ôm sao?”

Trác Lâm không nói gì, xem ra là thừa nhận.

Đây là chuyện đương nhiên, trải qua nhiều “Đau khổ” như vậy, coi như lại thoát tuyến, cũng xác thực nên bắt đầu nên nhìn thẳng vào quan hệ kỳ quái giữa hai người.

Mặt Tây Nam một bên tỏ ra là đã hiểu quấy nhiễu ở trong lòng Trác Lâm, một bên hướng mình đã có thể đoán ra tâm tư Trác Lâm mà cảm thấy tự hào.

Lại nghĩ một lúc, hắn liền nắm vai Trác Lâm, để y hồi phục thành tư thế nằm ngửa, sau đó tách bắp đùi của y ra.

Cứ như vậy, toàn thân Trác Lâm, bao quát nơi bí ẩn riêng tư nhất đều lộ rõ dưới mắt Mặt Tây Nam. Thân thể trần như nhộng che kín dấu vết, miệng huyết xấp mềm thậm chí còn đang chậm rãi khép mở, không ngừng phun ra từng luồng tinh dịch.

“Liên quan tới vấn đề này, tôi đã cân nhắc qua,” nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trác Lâm, Mặt Tây Nam giả dối cười, “Dáng vẻ hiện tại của anh, chỉ cần có thể vĩnh viễn để một mình tôi nhìn là được rồi. Đây chính là quan hệ tình cảm bình thường nhất giữa hai chúng ta.”

“Cậu thật hạ lưu.” Trác Lâm lộ ra vẻ mặt nào tu.

“Tôi là thật lòng, tình yêu của biến thái và biến thái, khẳng định phải biến thái hơn so với tình yêu của người thường, cái này không phải rõ ràng rồi sao?” Mặt Tây Nam nói, một tay ôm Trác Lâm kéo vào trong lồng ngực, “Đừng suy nghĩ lung tung, mau tới để tôi yêu lần nữa, anh sẽ liền tỉnh táo!”

“Thả tôi ra!”

“Lại một lần nữa đi!”

“Tôi còn chưa biết, giữa chúng ta đến cùng là có phải tình yêu chân thành hay không!”

“Thứ đó không quan trọng, có ”Chân tính“ là được!” Mặt Tây Nam nói, dùng sức hôn lên môi Trác Lâm. Liền như vậy, ý kiến của Trác Lâm đều biến thành “Ồ ồ” rên rỉ, bị chặn lại ở trong miệng.

giữa bọn họ, có tình yêu chân thành sao?

Nói thật, Mạt Tây Nam cũng không biết. Trước khi hiểu rõ vấn đề này, hắn đã bị Trác Lâm lừa thể làm cho thần hồn điên đảo.

Thế nhưng sau khi trải qua những sóng gió chập trùng, đã có một loại sức mạnh không nhìn thấy được, đem bọn họ chặt chẽ mà liên kết với nhau.

Trên thế giới, sẽ không có ai so với Mạt Tây Nam càng nhịn giỏi tính cách kỳ quái của Trác Lâm thụ; cũng sẽ không có ai so với Trác Lâm càng có thể làm cho Mạt Tây Nam dâng trào cảm xúc mãnh liệt.

Bọn họ ngoại trừ bên nhau, đã không còn chỗ đến được.

Như vậy, liền được rồi.

Cho nên có tình yêu chân thành hay không? Tính rồi, đêm đẹp ngắn hạn, so với rảnh rỗi suy nghĩ vấn đề này, còn không bằng thương yêu mỹ nhân Trác Lâm một hồi!

- Hoàn-

Lời cuối sách

Các vị bằng hữu thân quen và cả với các vị bằng hữu mới lần đầu gặp mặt, chào mọi người.

Quyển sách này thông thiên đều trần trụi bầu không khí quái lạ. Chuyện của nhân vật thanh niên đơn thuần coi như bản thân biến thái, nhiệt huyết, ý dâm và mỹ nhân kỳ thực so với hắn càng biến thái hơn, IQ cao, thoát tuyền, cấm dục. Tôi vẫn lo quan điểm “Luôn có một người đang chờ người”, tin tưởng chỉ cần không có ý đồ bại hoại hủy diệt thế giới (a?), coi như không phải người quái lạ, cũng nhất định có thể tìm đối tượng thích hợp với mình.

Thời gian hoàn thành quyển sách so với dự kiến dài nhiều lắm, thường thường giữa lúc viết cười không ngừng được, cũng thường thường nghĩ “Biên biên nhìn thấy nội dung như vậy sẽ không tan vỡ chứ” (tạo thành chữ thập). Mặc kệ có thể nào cuối cùng cũng coi như gian nan xong bản thảo, có thể tiếp nhận hay không còn phải xin mời các vị định đoạt.

Liên quan tới nhân vật phụ đi ngang qua, đầu tiên là Vệ tiên sinh và thư ký. Đương nhiên hai vị này sẽ có một quyển sách chính làm nhân vật chính: Đừng thấy Vệ tiên sinh ngày thường tính khí đáng sợ lại táo bạo, kỳ thực hắn là một người vợ bị nghiêm quản a (hắc), còn có tên thật của thư ký là gì?...Xuyt, đây là bí mật nha~ (bị đánh)

Quan trọng là Vệ Tiểu Thịnh và Tô Vân Tịnh. Hai vị này xuất phát từ một văn (thân sĩ có bệnh thích sạch sẽ), nên sự tình xảy ra trước bộ này, hơn nữa từ miêu tả ngắn ngủi trong quyển sách có thể thấy được, Tiểu Thịnh hiển nhiên cũng là vợ bị quản nghiêm. (Tiếng trời: Vệ gia chuyên môn sản xuất vợ bị quản nghiêm sao?)

Cuối cùng, “Lam Đậm” tiên sinh xuất phát từ một văn lam trọng dạ (Miên Chi Luyến), hắn là một nhân vật mà cá nhân tôi vô cùng yêu thích. Ở trong (Miên Chi Luyến) hắn bị tiểu công đưa bôn đến chật vật vô cùng, nhất khẩu ác khí.

Chuyện xảy ra trong (Miên Chi Luyến) sau quyển sách này, phần cuối là trọng dạ chậu vàng rửa tay, cùng ca ca (sương lớn) lưu lạc thiên nhai (ngao du đất trời). Cần nhắc thời gian hắn và Trác Lâm quyết đấu một trận thắng thua còn xa vời vợi, hay là nên sắp xếp một cơ hội để hắn một lần nữa làm hồi lão bốn cảnh? (quần chúng: người tỉnh lại đi a!)

Vậy thôi, nói chuyện phiếm đến đây thôi. Đối với nội dung quyển sách có bất kỳ ý kiến gì, kiến nghị, hoan nghênh gửi bưu kiện đến. Nếu có hy vọng xem cổ sự, nội dung vở kịch, cp hay là phiên ngoại, cũng cứ báo cho tôi.

Nhiệt liệt chờ mong bạn gửi thư, hi vọng chúng ta sẽ gặp lại trong một quyển sách khác, bye bye^-^

- Hoàn-

Vài lời của Sub: Hoàn rồi, cuối cùng cũng hoàn rồi, ta xúc động muốn khóc (^^ ^^) , Để đánh giá thì đây quả thực là một bộ khá ổn, ngọt ngược rau thịt đủ cả, vì đủ mà số chương chỉ có 10 nên chưa sâu sắc lắm. Tuy vậy tính cách nhân vật thì lại được thể hiện khá rõ, hai bé đều moe, có cái độc và lạ riêng, lối tư duy

logic theo tính cách nhân vật, các nhân vật phụ cũng rất đáng yêu, cả bộ truyện không có nhân vật phản diện (theo Sub thôi), cơ mà có một điểm miêu tả nội tâm là chưa quá đạt, đôi lúc ta cảm thấy hơi gượng gạo và các tình tiết trình thám thực sự không nổi bật cũng như gây hứng thú. Mà cũng không thể trách tác giả được, nghĩ ra cốt và triển là hai việc khác nhau mà. Còn lại thì rất được, cốt truyện lạ, tính cách nhân vật lạ lại khá đầy đủ vị, đọc giải trí thì quá ổn. Còn về mấy cp khác như tác giả đã chia sẻ, có truyện riêng, cơ mà ta không có biết chính xác tên, mà nếu các nàng muốn ta triển thì ta sẽ cân nhắc. Cuối cùng, vô cùng cảm ơn các nàng đã chờ đợi một con rùa như ta, có ý kiến hoan nghênh cmt. Love love~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-hiep-trinh-tham>